XVIII. évfolyam 4. szám. **Ára: 1 forint** *1962. január 25.*

Ludas Matyi

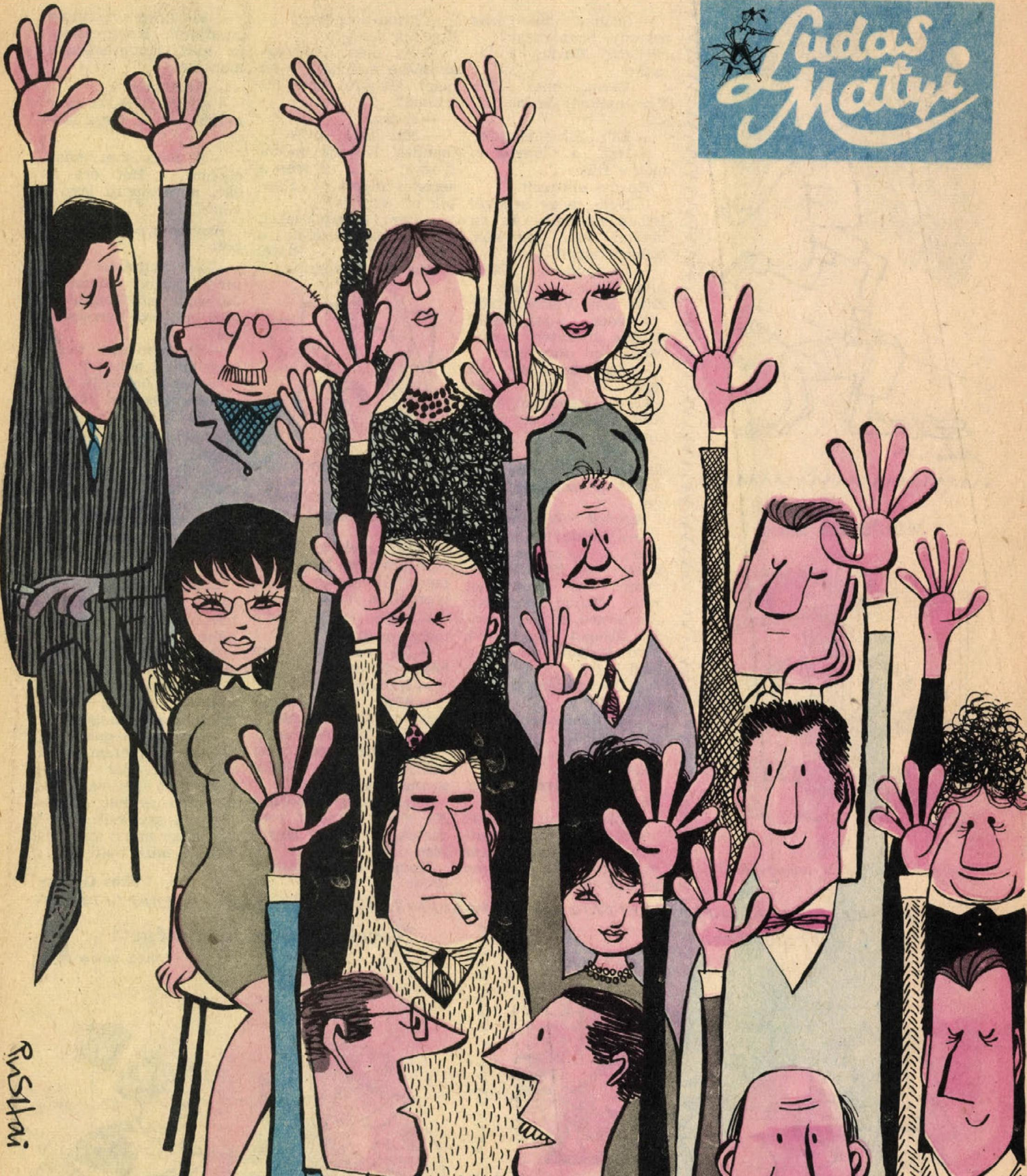

Pusztai Pál rajza

— Mire szavazunk tulajdonképpen?
— Valakit valami társadalmi munkával bízunk meg...

Az összjáték teteje

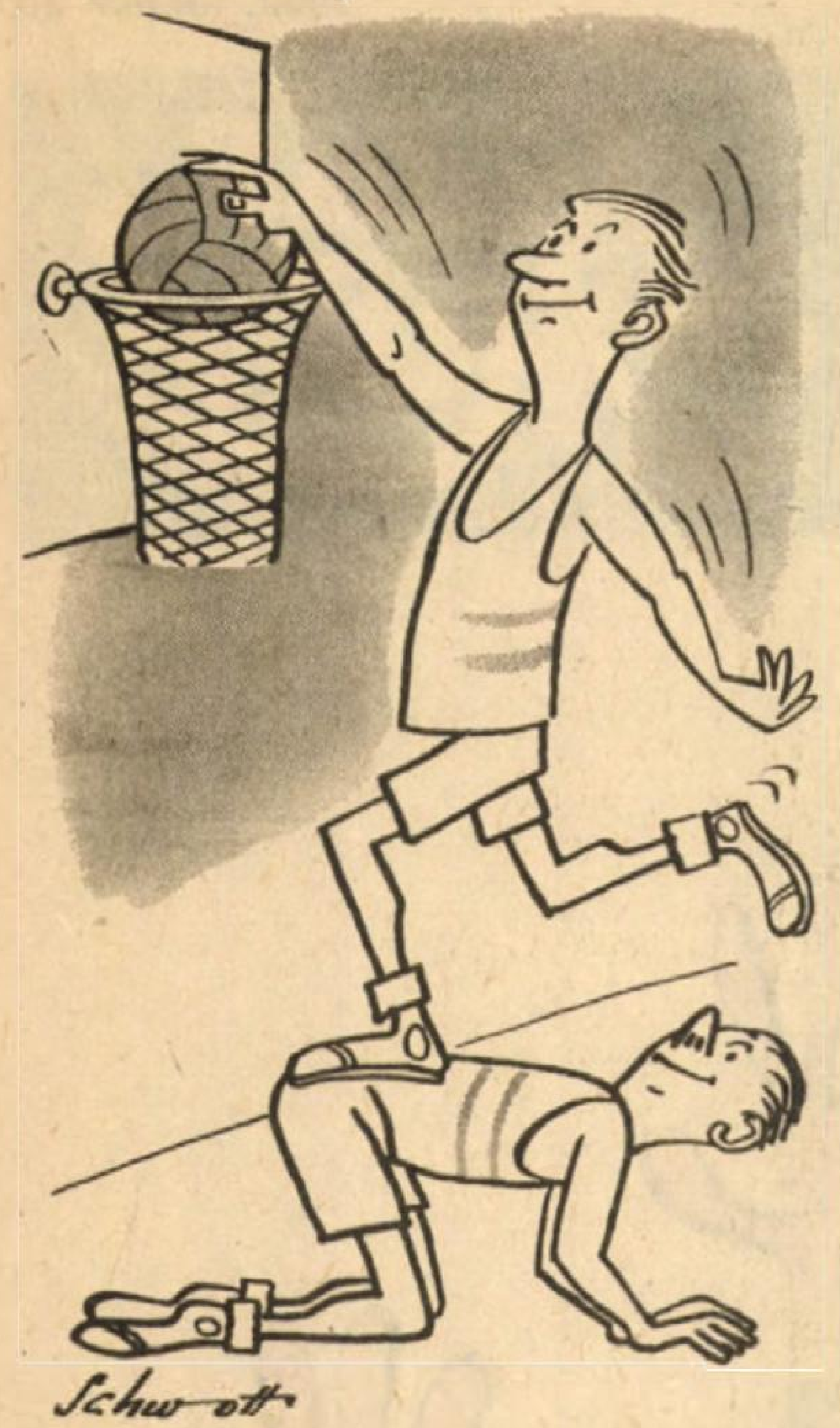

Munkaidő alatt

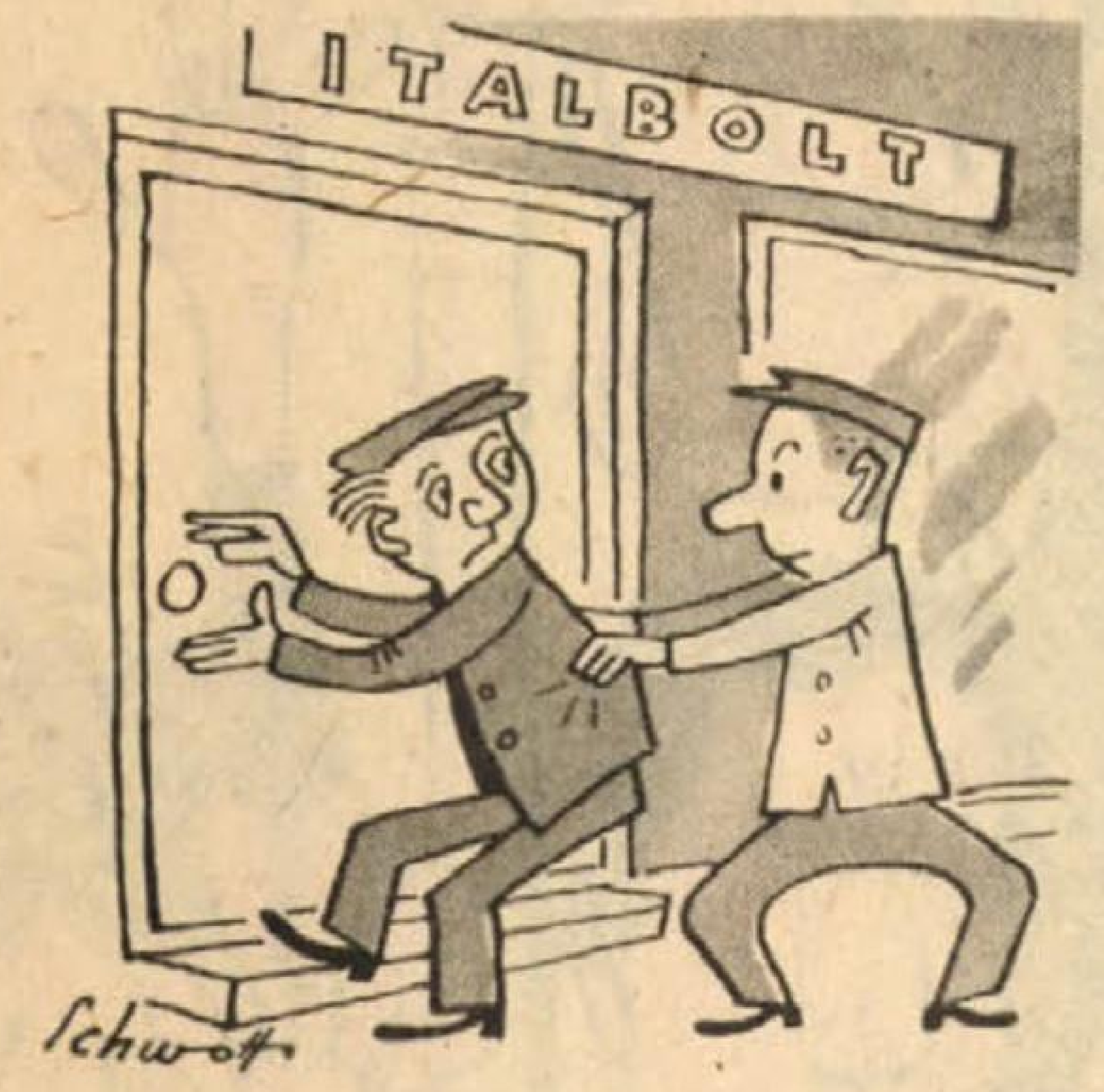

– Vigyázz! Bent van a csoportvezető! ...

Házi buli

— Szabad tudnom, kisasszony, hova megy? — kérdezte Kovács a lányától.

— Vermesékhez ... Ma Vermeséknél jövünk össze ...

— Kik azok a jövünk?

— Hát a lányok ... meg a fiúk ...

Kovács elsápadt.

— Nem mégy sehova! Itthon maradsz! Az én lányom nem fog házi bulikra járni!

— De apukám ... Nem házi buli ... Zsúr ... Zsúr lesz Vermeséknél.

Kovács megenyhült, arcába visszatért a szín. Megadóan dörmögte:

— Zsúr, az más ... Az más ... Zsúrra mehetsz ... Remélem, Vermes szülei is ott lesznek.

— Ott lesznek — felelte a lány —, de nem abban a szobában, ahol mi ...

Kovács felkiáltott:

— Micsoda?! Nem abban a szobában? Te lány! Te házi bulira mégy! Szó sem lehet róla! Itthon maradsz! Azt hiszed, én nem olvasok újságot? Azt hiszed, nem tudom, mi az a házi buli?

— De apukám ... Nem házi buli ...

— Hanemhanem?

— Hanem ... ööö ... seregszemle ... Igen, seregszemle! ...

Kovács szívéről nagy kő esett le.

— Miért nem mondtad mindjárt? Már azt hittem, házi bulira akarsz menni ... És hányan lesztek ott?

— Tízen-tizenöten ... Egy kis sereg ...

— Az más ... Seregszemlére mehetsz ... Az más! Hányra kell ott lenned?

— Hatra.

— Hát csak siess — mondta Kovács mosolyogva. — Le ne késs a seregszemléről ... Kaptok ott enni is?

— Igen, szendvicseket. A lányok készítik a szendvicseket ... Piáról a fiúk gondoskodnak.

Kovács belemarkolt a hajába és felordított:

— Házi buli! Házi buli! Itthon maradsz! Még mit nem?!

— De apukám, hányszor mondjam még, hogy nem házi buli! — pityergett a lány.

— Hiába sírsz, nem fogsz meghatni ...

— De apukám, nem házi buli lesz ...

— Hanem micsoda?

— Most már bevallom ... Kongresszus ... Táncoló kongresszus ...

— Ilyenről még nem hallottam — mondta gyanakodva Kovács.

— Ez lesz a második... Az elsőt Bécsben rendezték, Napóleon legyőzése után ...

Kovács eleresztette a haját.

— Miért nem mondtad mindjárt? Kongresszus, az más. Kongresszusra mehetsz ...

— Köszönöm.

— Siess, fiam, öt perc múlva hat. El fogsz késni ...

— Á, nem lehet onnan elkésni ... Hét óra is lesz, mire együtt lesz a galeri.

Kovács a szívéhez kapott.

— Jól hallottam? Galeri? Itthon maradsz! Jól sejtettem! Mégiscsak házi buli lesz Vermeséknél!

— De apukám, miért nem hiszel nekem?

— Valld be, hogy nem kongresszus lesz Vermeséknél ...

— Bevallom ... — zokogott a kislány. A könnyek lemosták arcáról a festéket. — Eddig nem mertem bevallani ... Zsinat lesz Vermeséknél ... Zenés, táncos zsinat.

Kovács szívéről ismét leesett a nagy kő.

— Na, jól van ... Ne bőgj! Zsinatra elengedlek ... Ne bőgj, na! Inkább siess!

A kislány cuppanós csókot nyomott apja homlokára, aztán a tükörhöz rohant, hogy rendbeszedje magát.

— Istenem, tegnap még pólyában cipeltem, és ma már zsinatra jár — érzékenyedett el Kovács, aztán arra gondolt: de nehéz ma szülőnek lenni! Az ember annyi mindent hall a házi bulikról ...

Mikes György

Tízpercben

Szegő Gizi rajza

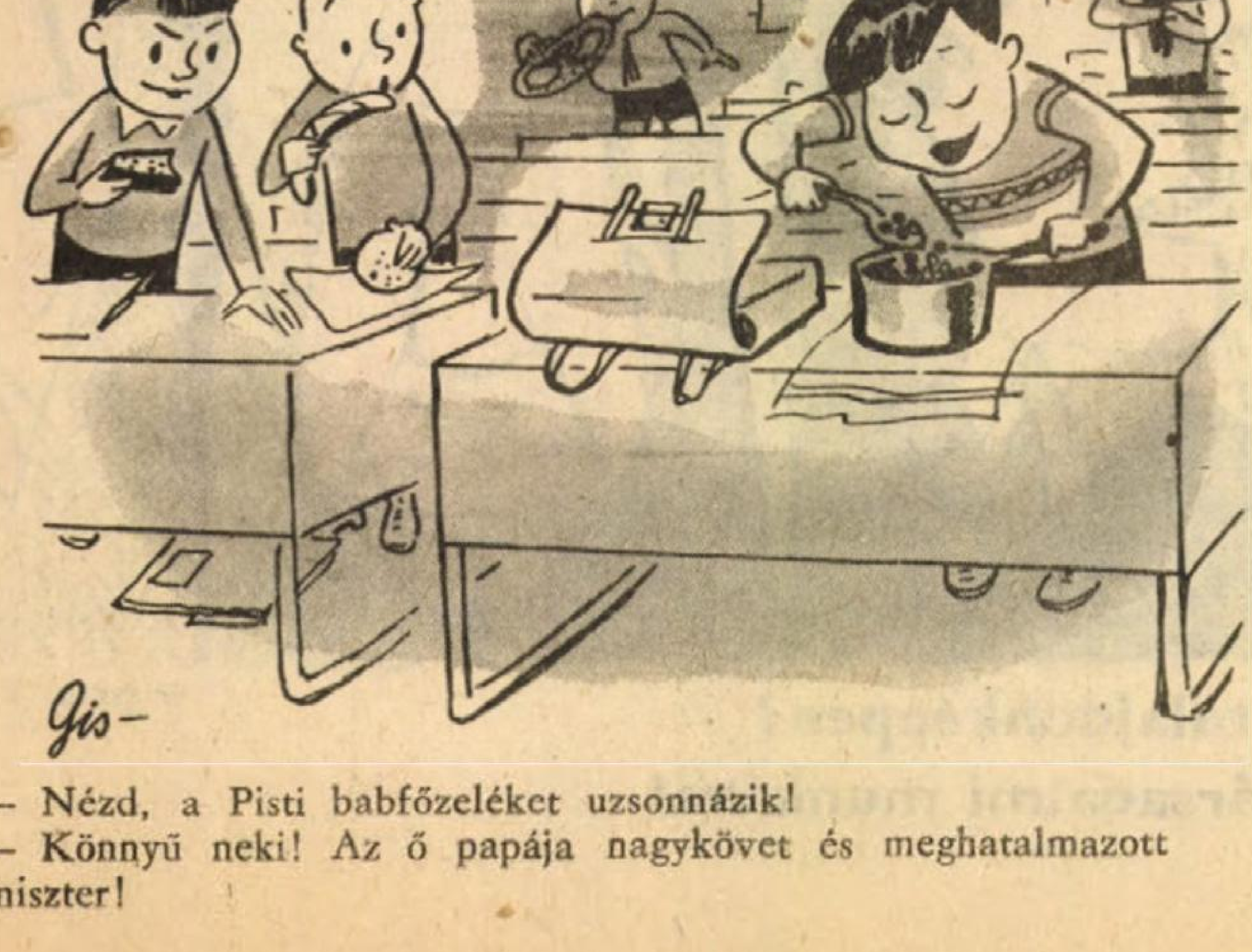

– Nézd, a Pisti babfőzeléket uzsonnázik!

– Könnyű neki! Az ő papája nagykövet és meghatalmazott miniszter!

Nevelni kell a közönséget!

Török János rajza

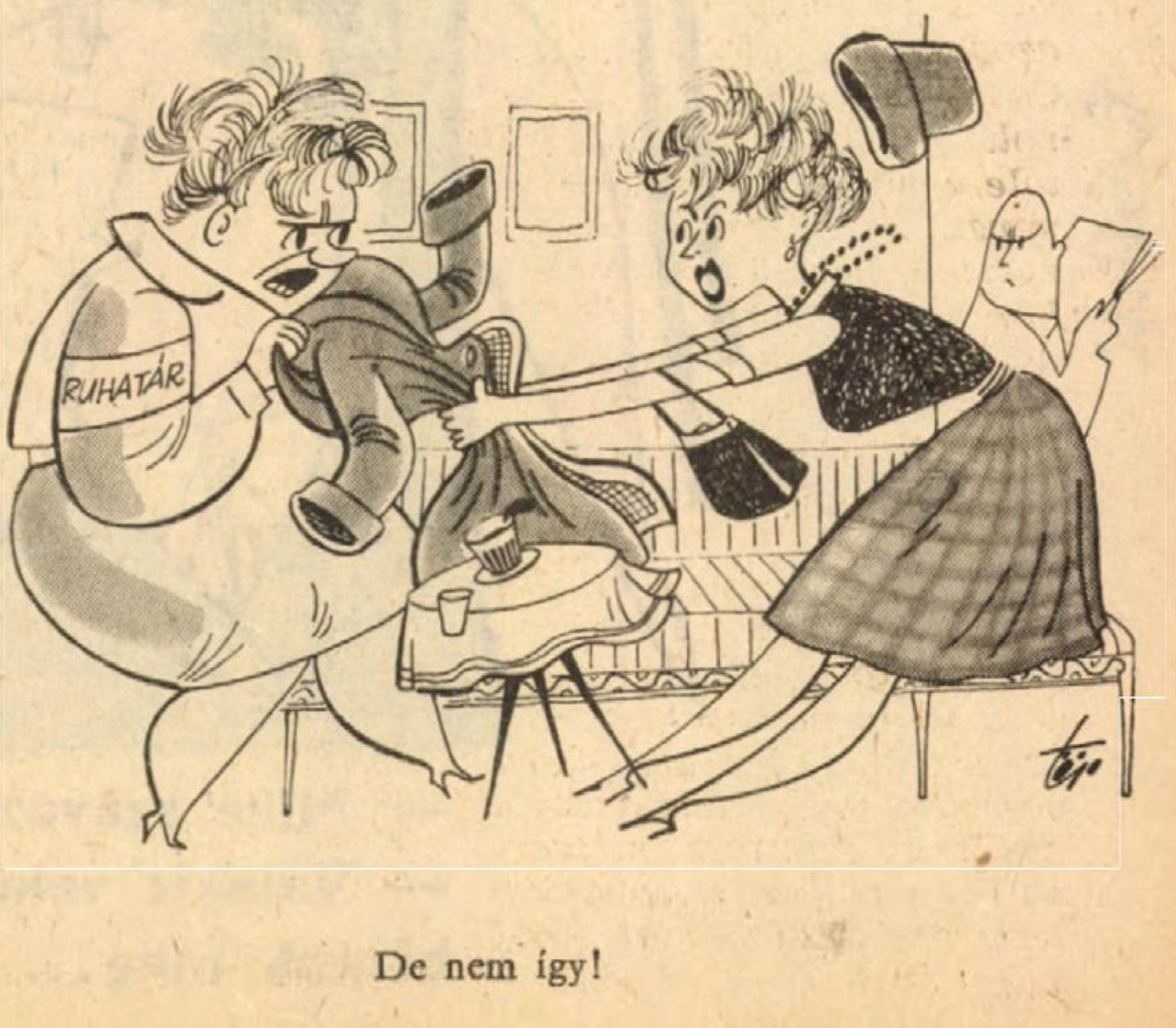

De nem így!

Botcsinálta miniszter

A párizsi Trois-Baudets (Három Szamár) kabarészínházban Robert Rocca, a legnépszerűbb és legszellemesebb francia kupléénekes, nagyon bátor monológot mond a mai francia kormányról. Az alábbiakban közöljük — a l'Express nyomán — a híres humorista monológját.

— Châtenet, Joxe, Terrenoire, La Malène, Bokanowski, Sudreau, Rochereau, Buron, Fontanet... Ezek állítólag miniszterek, de mi, valahányan itt vagyunk, képtelenek lennénk megmondani, hogyan néz ki közülük bármelyik. Soha Franciaországnak nem voltak ilyen jelentéktelen miniszterei, pedig azzal áltattak bennünket, hogy az új frank, a kemény frank megszünteti a nullákat.

Valószínűleg mindnyájan illetékes szakemberek, mert odatették őket, ahol vannak. Sajnos, a Tábornok mindent maga akar csinálni, így hát szegénykék nem tudják megmutatni, milyen nagy tehetségek, vagy talán ki tudja, zsenik. Egyelőre tény, hogy a kutya sem ismeri őket. S ez még őket magukat is zavarba hozza. A múltkor egy miniszter berohant a hivatalába, s amikor megbizonyosodott róla, hogy csakugyan egyedül van, behívta a titkárnőjét, és halkan a fülébe súgta: „Mondja csak, Suzanne, minek is vagyok én a minisztere?" De a titkárnő sem tudta: kénytelen volt a különleges tudakozóhoz fordulni.

A múltkor a rádió vetélkedőt közvetített. Volt egy nagyon furfangos versenyző. Minden kérdésre megfelelt. Megmondta, mik a chartres-i székesegyház jellegzetességei, tudta, hogy mikor született Kis Pipin, sőt még azt is tudta, hogy mi a tudományos neve a geódaszerű kalcedonnak... Csodálatos egy versenyző volt! Aztán megkérdezték tőle a munkaügyi miniszter nevét. Nem tudta... Elvesztett három milliót. Ekkor a játékvezető megkérdezte, mi a neve, a foglalkozása: a munkaügyi minisztérium tisztviselője volt.

Ám a legfantasztikusabb azonban az, ami velem, Roccával a minap az Élysée negyedben történt. Roppant előkelő hely ez, szeretek is arra járni, mert úgy érzem, nekem való. Idejárok húst vásárolni. A Köztársasági Elnökhöz címzett mészárszékbe. Itt van a legsikkesebb szafaládé. Olyan mint a gumibot.

Tehát a minap reggel kilenckor elhaladtam az Élysée Palota előtt, kis szatyorral a kezemben. Egy nagyon jól öltözött úr megrohant. Hosszasan szorongatta a kezemet és kedves kollégájának nevezett.

Sohasem tudtam meg, kivel tévesztett össze.

Aztán belökött a Palota előcsarnokába. Áthaladtunk az udvaron, bementünk egy terembe, ahol több más nagyon jól öltözött úr tartózkodott... A minisztertanács kellős közepén találtam magam. Meg se lepődtek jelenlétemen. Aztán beállított a Generális. Ő is nagyon jól öltözött volt. Mindnyájunkkal kezetfogott. Velem is. Őt sem lepte meg jelenlétem. Bizonyára azt gondolta: „Egy volt miniszter, aki már régóta nem járt erre!" Aztán helyet foglaltak a minisztertanács asztala körül, s elkezdték tárgyalni az ország dolgait... Hirtelen a tábornok így szólt hozzám, Roccához: „És ön, önnek mi a véleménye a külpolitikámról?" Irtó zavarba estem. Felálltam a kis szatyrommal, és azt mondtam neki: „Tábornok úr, tudja..." Majd hozzátettem: „Annál is inkább..." Minthogy azonban féltem, hogy ezt túl velősnek találja, még hozzátettem: „Azazhogy..."

Nagyon boldog volt. Azonnal berekesztette a tanácsot. A többi miniszter gratulált: „Nahát, öregem, te aztán nem vagy anyámasszony katonája... Évek óta senkisem merte így megmondani neki a magáét!" Aztán elváltunk... „A viszontlátásra a jövő héten" — mondtuk egymásnak. A jövő szerdai minisztertanácsra is elmegyek. Kezd érdekelni a dolog. Magammal viszem az adóintésemet. Megmutatom Baumgartner pénzügyminiszternek. Hátha ad halasztást... Kollégák közt ez igazán nem nagy dolog!

Azért mégis meg kell vallanom valamit: Nem nagyon örülök, hogy miniszternek néztek. Azt hittem, eredetibb egyéniség vagyok!

(Ford. Bajomi Lázár Endre)

Apai gondok

Erdei Sándor **rajza**

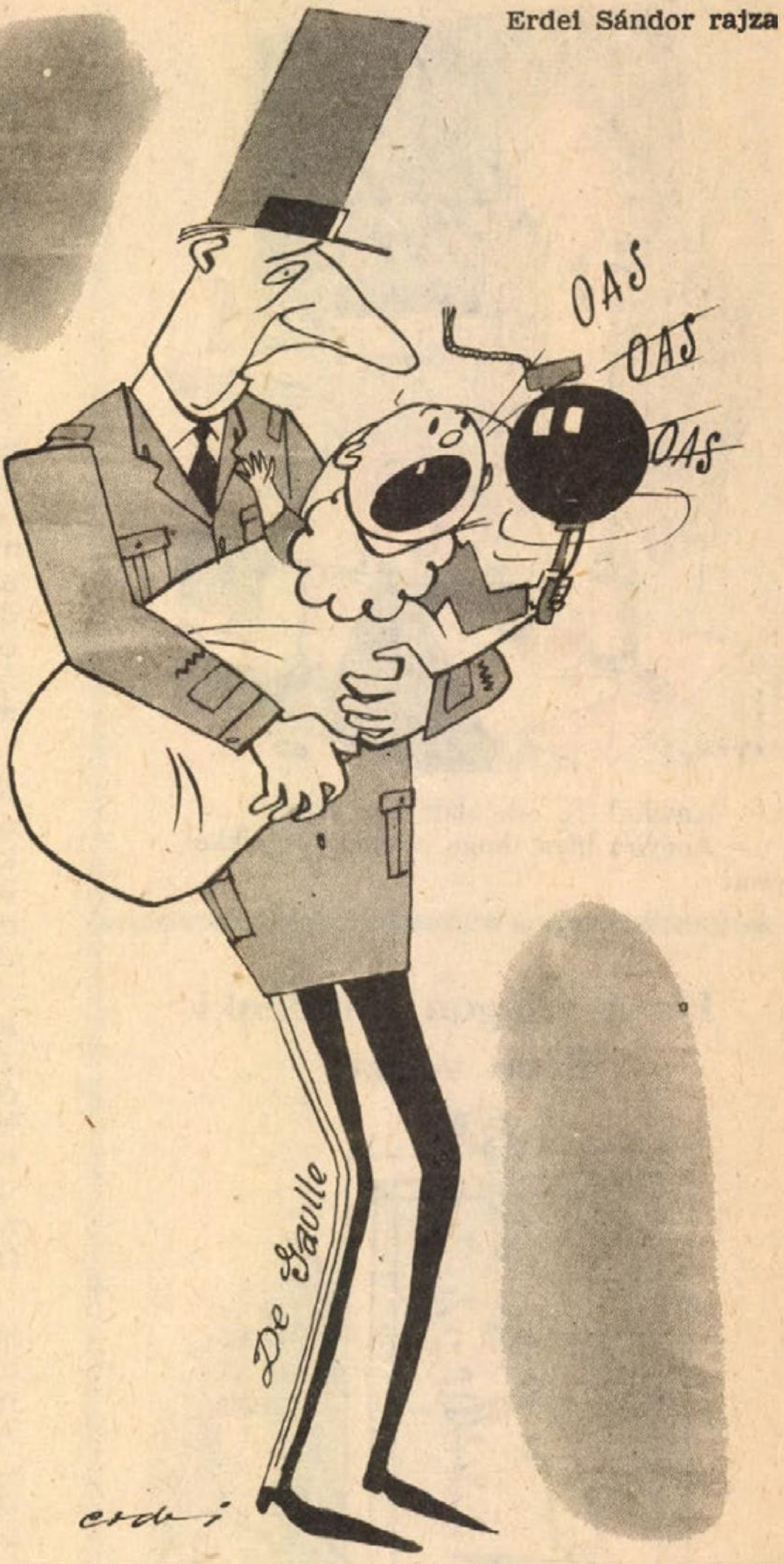

– Hogyan tehetném tisztába anélkül, hogy magamat bepiszkítsam? . . .

Korszerűsítés

Mészáros András **rajza**

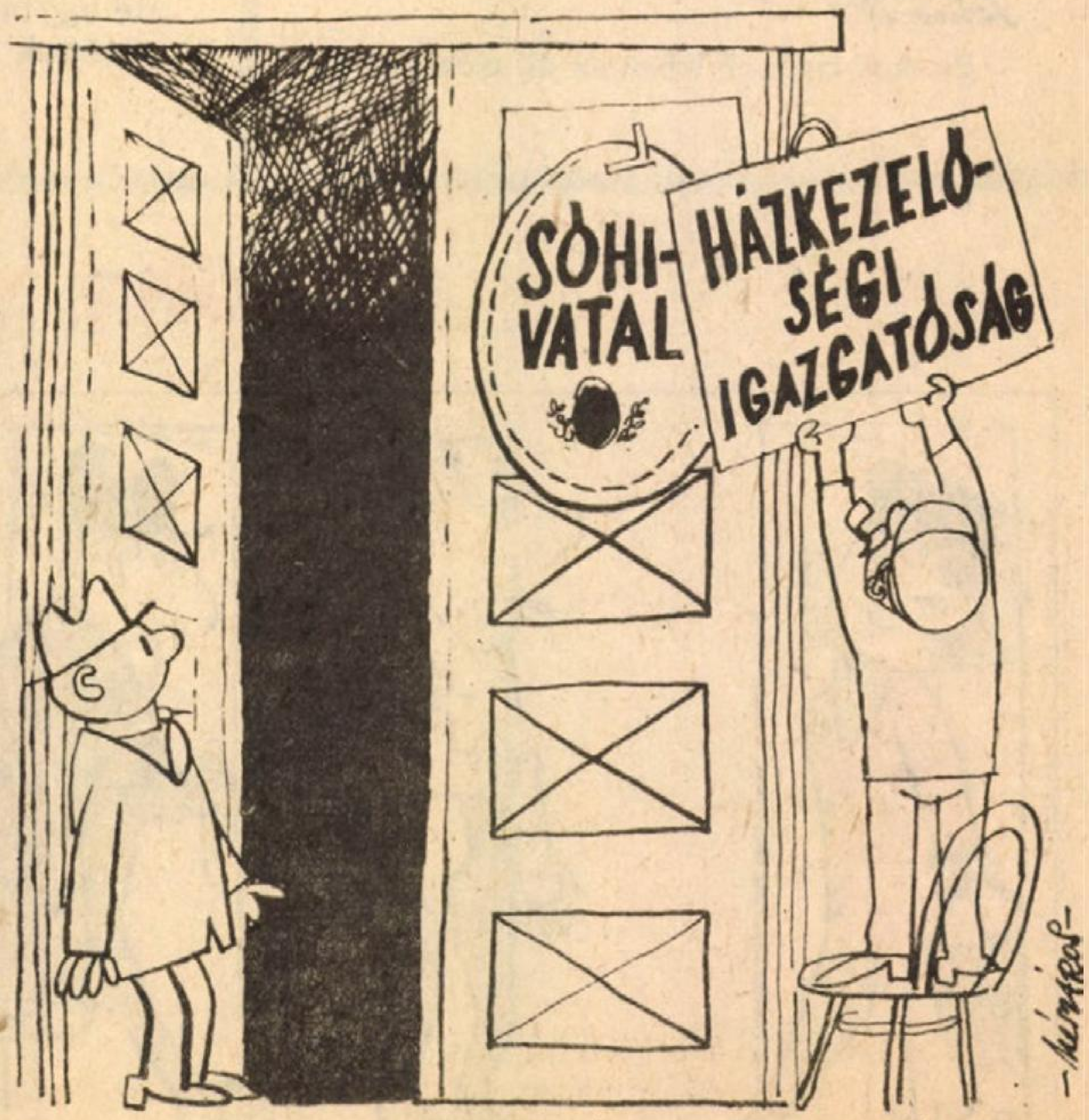

Érzékenység

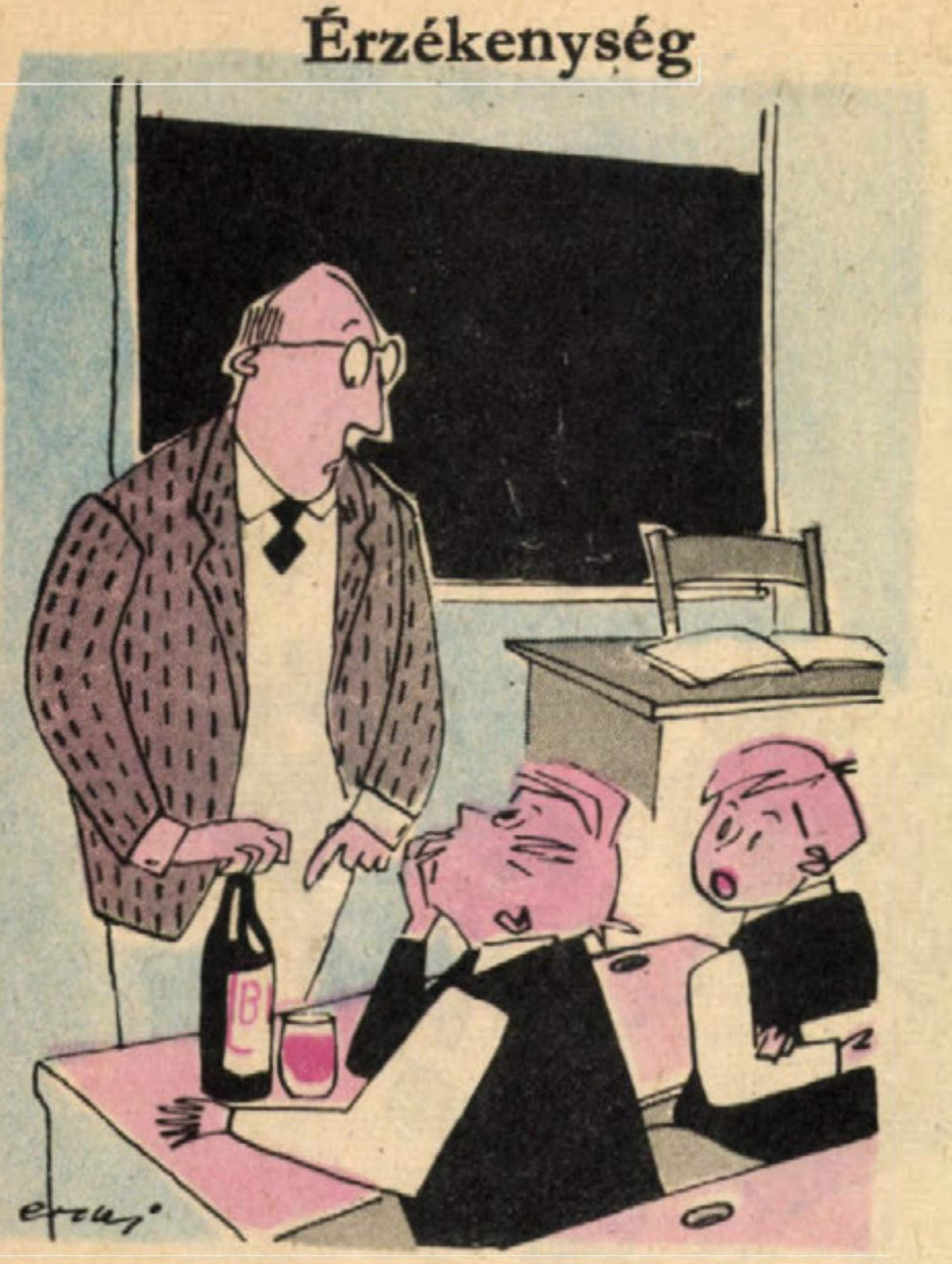

– Kovács! Te óra alatt bort iszol?!

– Annyira bánt, hogy a tanár úr pikkel rám!

Ha a világon mindenki ilyen volna!

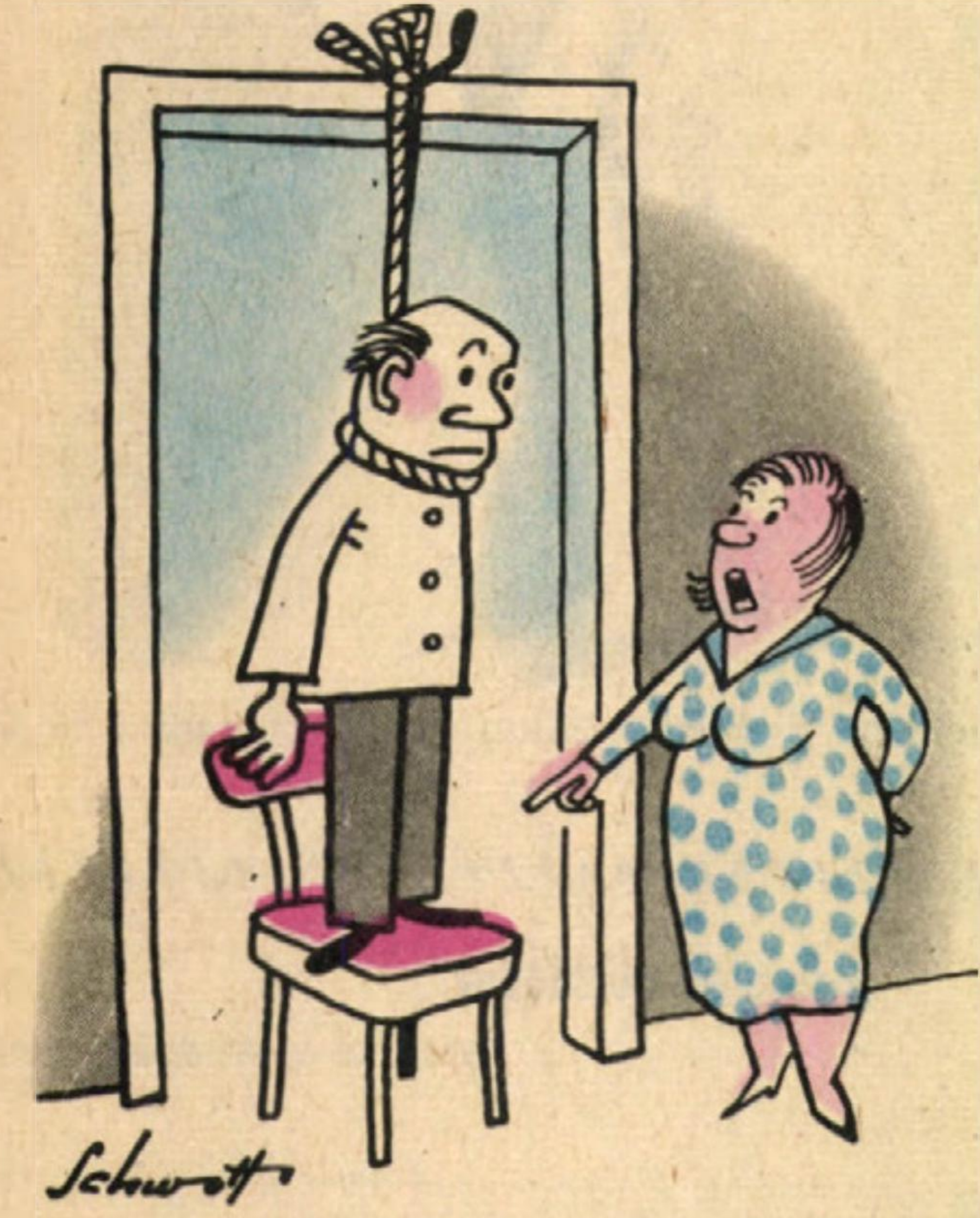

– Piszkos cipővel lépsz az új székre?!

LEVÉL a megfelelő emberről

Tisztelt Uram!

Távol áll tőlem, hogy levelével kapcsolatban a Nemzeti Színház kitűnő előadásában most bemutatott Galilei mondanivalójának elemzésébe kezdjek. Úgy gondolom azonban, ön az egyetlen, aki Brecht drámájából arra a következtetésre jutott, hogy jobb, ha az ember elhallgatja a véleményét. Galilei visszavonta tudományos tételeit, alakoskodott, ezzel megmentette életét, s így alkalma nyílt arra is, hogy nagy munkáját a tudomány és az emberiség javára befejezze. Röviden összefoglalva így vetíti ön a nagyszerű színpadi művet a saját hétköznapi életére.

Ön több ízben kifogásolta legfőbb főnökének, Gurmica kartársnak hivatali tevékenységét. Számokkal, és adatokkal bizonyította neki, hogy az ügyvitel az ő intézkedései alapján bonyolult és bürokratikus; javaslatot tett arra, hogy a munkát fele idő alatt feleannyi létszámmal miként lehetne elvégezni. Szót emelt az ellen, hogy csak protekciósokat küldjenek külföldi utakra; nem nyugodott bele abba, hogy azok kapják a főigazgatói jutalmat, akik hajbókolnak és hízelegnek Gurmica kartársnak.

Nem kívánom felsorolni az összes úgynevezett típushibákat, amelyekkel hivatali főnökét nem minden alap nélkül megbírálta. Annyit azonban megemlítek még — mert ön hozta először nyilvánosságra —, hogy főnöke jelentős tételt importált olyan árucikkből, amelyből legalább ugyanolyan mennyiséget exportálni tudtunk volna. Ezt követően jelentette ki ön, hogy a Gurmica kartárs jószándékú ember, de nem arra a posztra való, bármilyen más beosztásban jól megállná a helyét. Kerüljön megfelelő ember a megfelelő helyre — hangoztatta ön, de egyben kifejezést adott ama nézetének is, hogy főnöke fontoskodó, nagyképű, s még azt is elhiszi saját magáról, hogy ő görbítette a Holdat kifli alakúra. Az ön megállapításaival azok a kartársak is egyet értettek, akik a véleményüket elhallgatták, majd később azok is elhallgattak, akik hangosan is egyetértettek önnel.

Azt írja ön — és nézetem szerint tévesen von párhuzamot Galileival —, hogy viszonzásul Gurmica kartárs kikiáltotta önt eretneknek, és elkezdte kutatni a múltját, jelenét, hogy megfelelő lépéseket tegyen. Máris a köztudatba plántálta, hogy önnek „valamilyen ügye” volt, ami ugyan nem volt sem „valamilyen”, sem „ügy”, de a főnök kartárs módfelett haragszik önre. Még szerencse, hogy ennek következményeitől az igaz bírálat szabadsága mentesíti önt.

Talán akadnak, akik meglepetve kérdik majd: miért is állította ön a főnökéről, Gurmica kartársról, hogy nem arra a posztra való, amikor nem arra a posztra való? Ilyenkor ugyanis mindig azt szokták mondani, hogy arra a posztra való! Igaz viszont: ha arra a posztra való volna, akkor hiába állította volna ön róla, hogy nem arra a posztra való: sem ő, sem más nem hitt volna önnek. De mivel nem arra a posztra való, azt követelik most öntől: jelentse ki, hogy főnöke arra a posztra való . . .

Ne jelentse ki! Ne változtasson a véleményén! Semmi köze az egésznek Galileihez . . .

Földes György

Jucika, mint pótmama

Pusztai Pál rajza

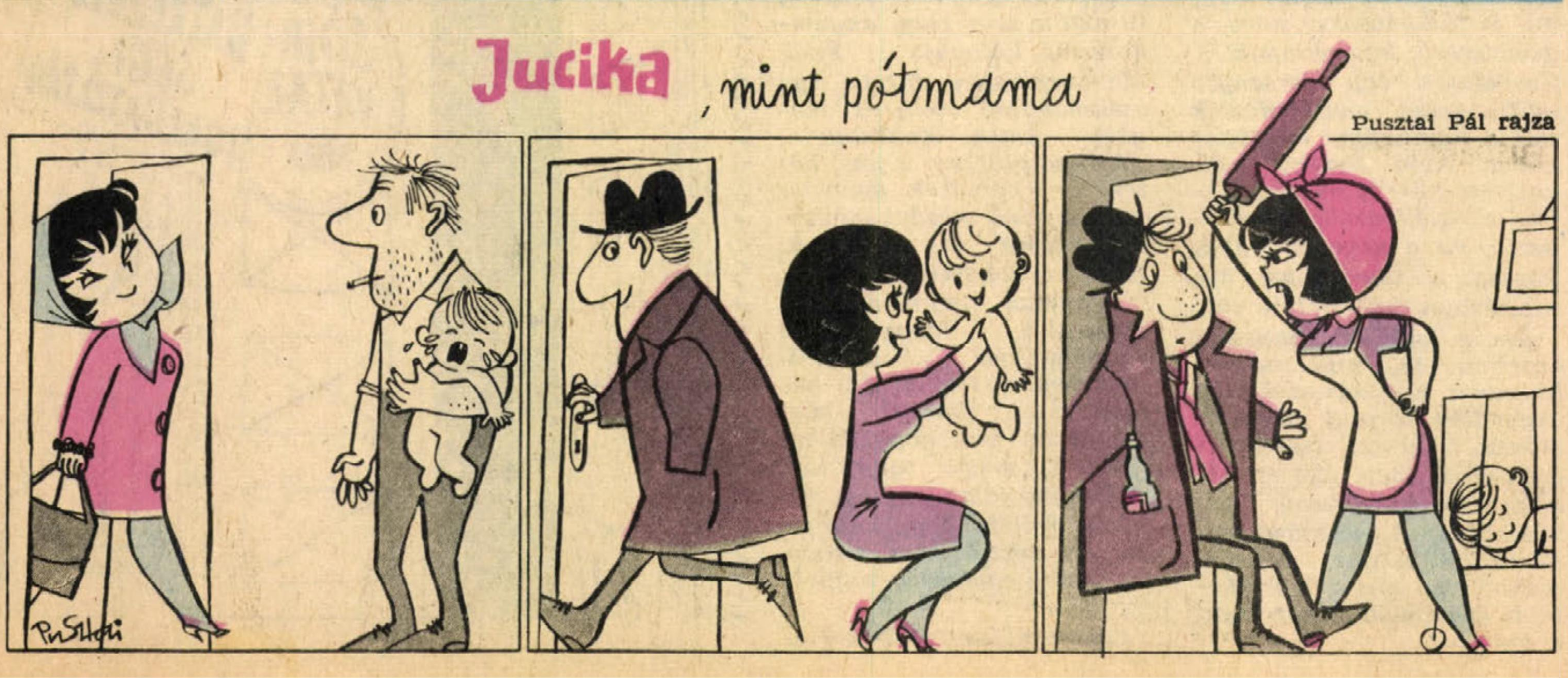

KRESZ

Napilapjaink, folyóirataink hasábjain az utóbbi hetekben számtalan javaslat jelent meg az olvasók tollából. Sok hozzászólás érkezett a most készülő új KRESZ-szabályzattal kapcsolatban. Jómagam is felkerestem néhány érdekelt egyént, hogy javaslataikat ezennel a nyilvánosság elé bocsássam:

Csermely Zoltán, Wartburg-vezető:

— Szüntessék meg a gyalogjárdákat, és az utca teljes szélességében létesítsenek kocsiutat. Rendeletileg tiltsák be a gyalogosokat, mert azok mindig csak bajt okoznak.

Szabó Ágoston, Skoda-vezető:

— Városban 120, országúton 220 kilométer legyen a kezdő sebesség. A lassan hajtó vezetőkre sújtson le a törvény teljes szigora. Gyalogosok csak éjjel $^{1}/_{4}2$ és $^{1}/_{4}3$ között közlekedhessenek.

Borbíró Lajos, italboltvezető:

— Szüntessék meg egyszer s mindenkorra a gépkocsivezetők alkoholellenes propagandáját. Tiltakozunk a tervteljesítésünket veszélyeztető szabály ellen! Jó bor, jó egészség. Előre a balesetmentes közlekedésért!

Szalóki Endre, motorkerékpárvezető:

— Létesítsenek több országutat a hetedik kerületben. Motorozásra alkalmas mellékutcákat kérünk. Le a csendrendelettel! Szabad kipufogóhasználatot! Vesszenek a gyalogosok!

Kovács Antal, kerékpárvezető:

— Elég volt a szégyenletes megkülönböztetésből. Követeljük, hogy főútvonalon is karikázhassunk. Helikopter, gyorsvonat és óceánjáró köteles előnyt adni a biciklistának. Az átkozott gyalogosoktól vonják be az általános szavazati és választójogot!

Lakatos Géza, hat. eng. gyalogos:

— Szüntessék meg az úttesteket. Gyalogjárdát mindenhová. A gyaloglás erősíti a lábizmokat, fejleszti a zenei hallást, és megszünteti a hajhullást. Pokolba az összes járművekkel!

Gordon Alajos, az új KRESZ főtervezője, közlekedési szakember:

— Az az elképzelésünk, hogy maradjon minden úgy, ahogy volt.

(galambos)

Baleset

Balázs-Piri Balázs rajza

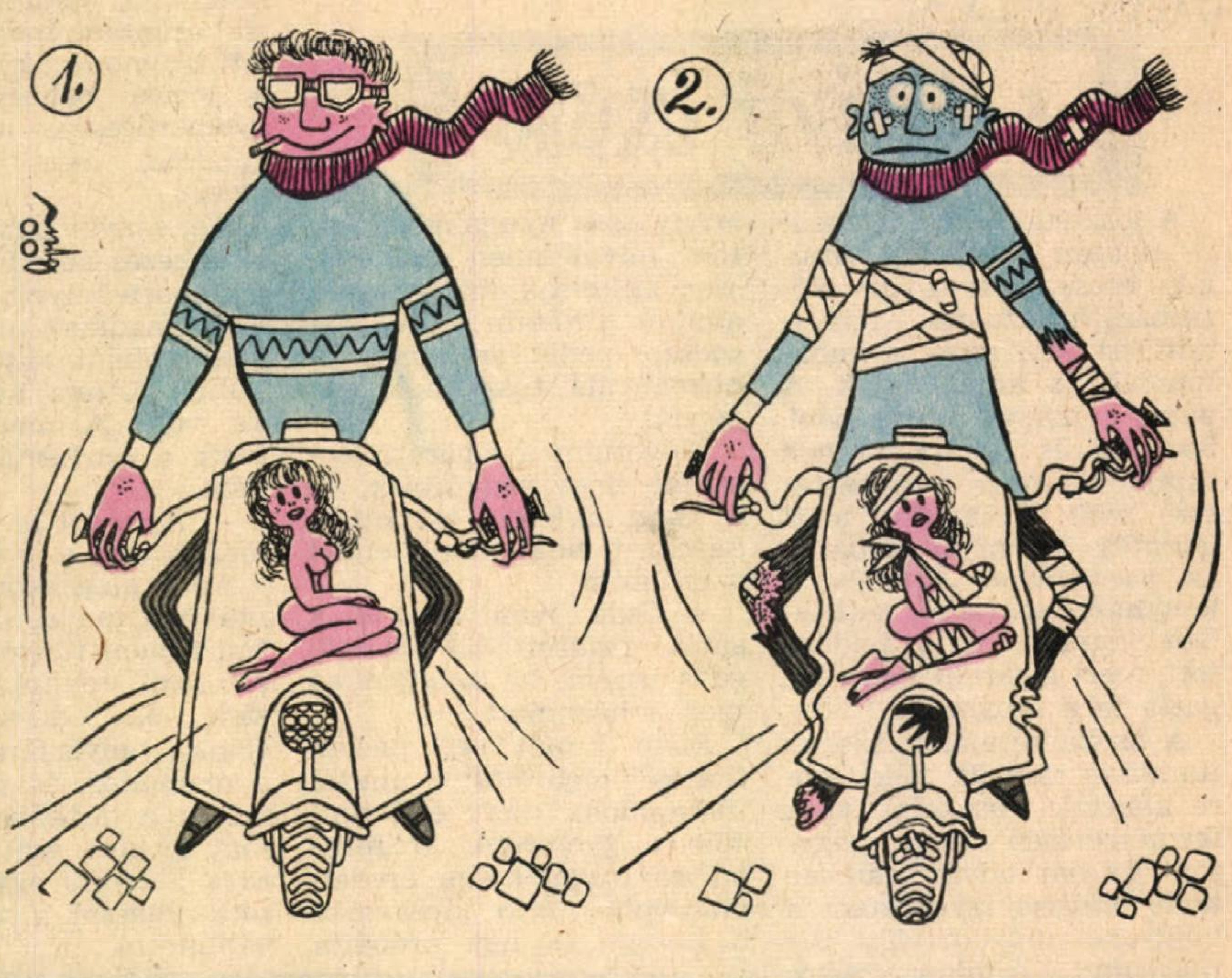

Divat és szerelem

Várnai György rajza

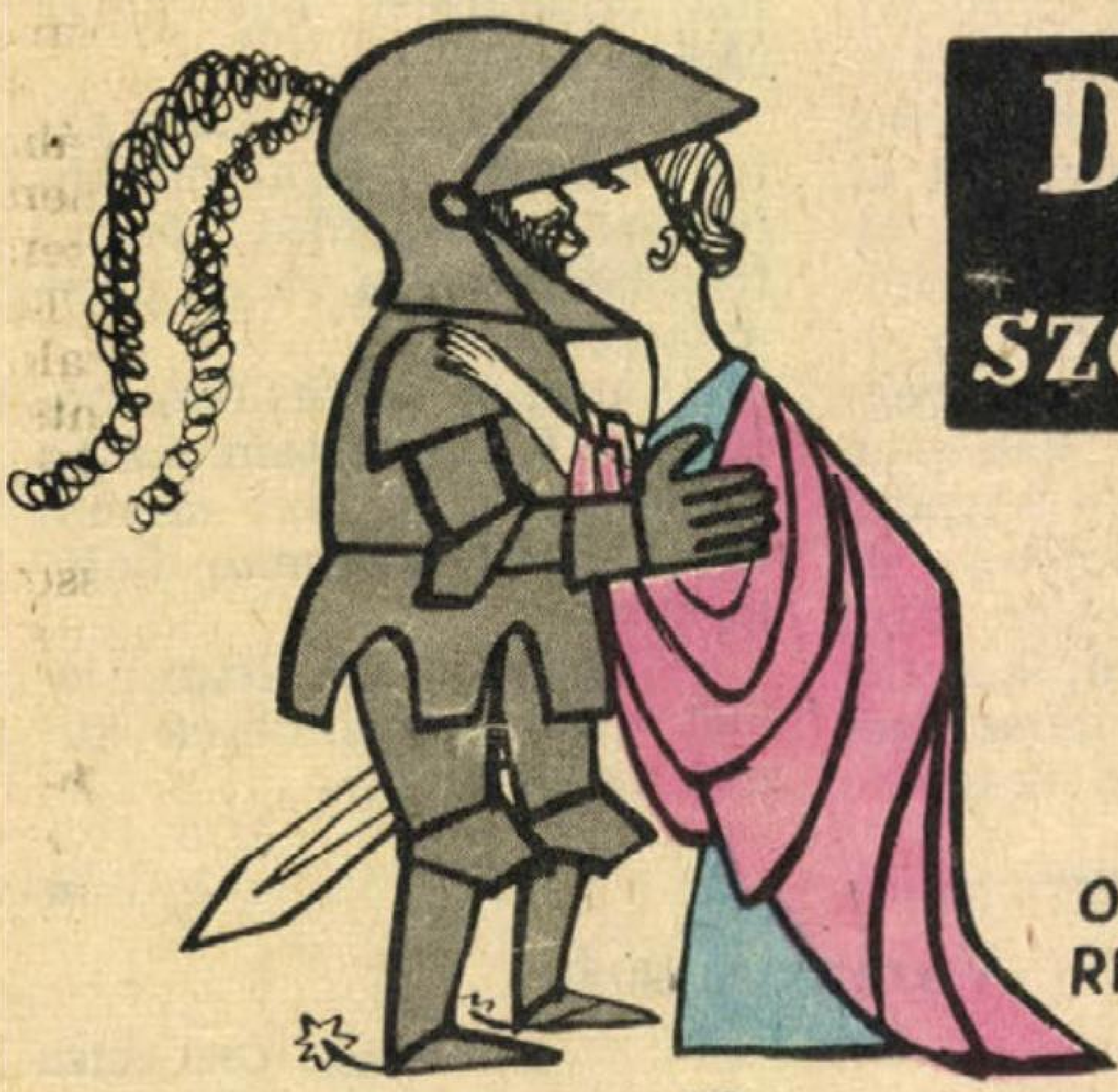
OLASZ RENAISSANCE

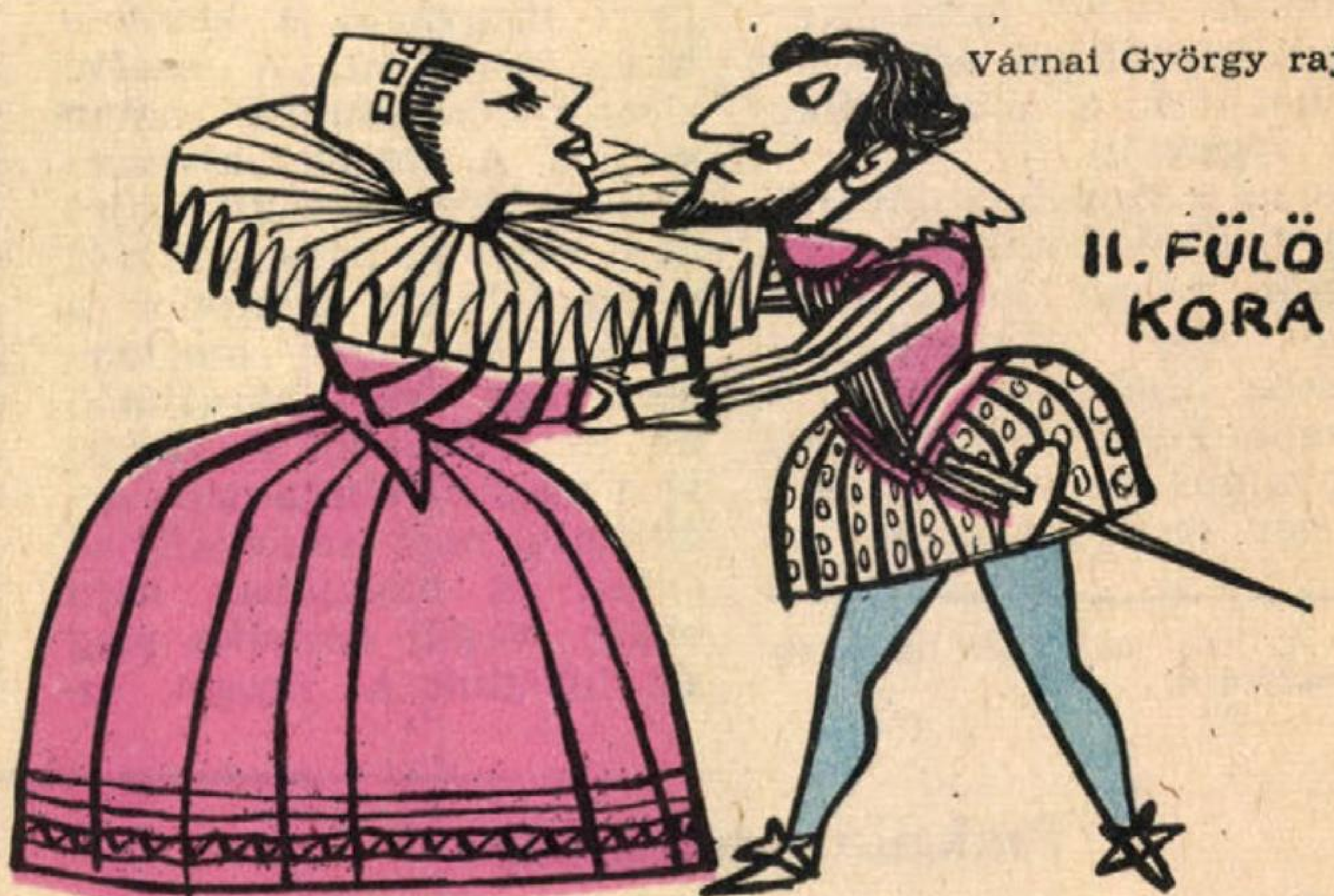
II. FÜLÖP KORA

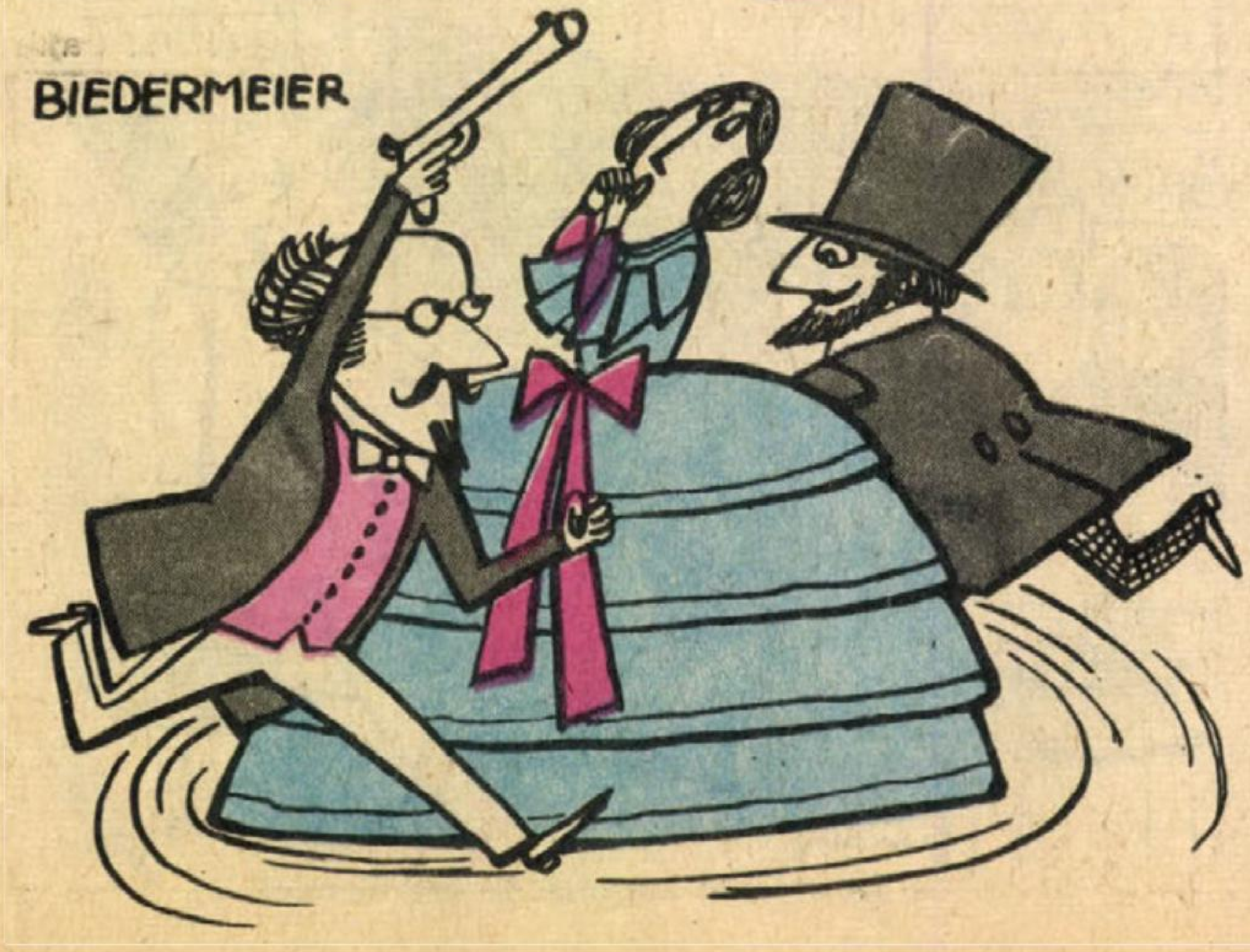
BIEDERMEIER

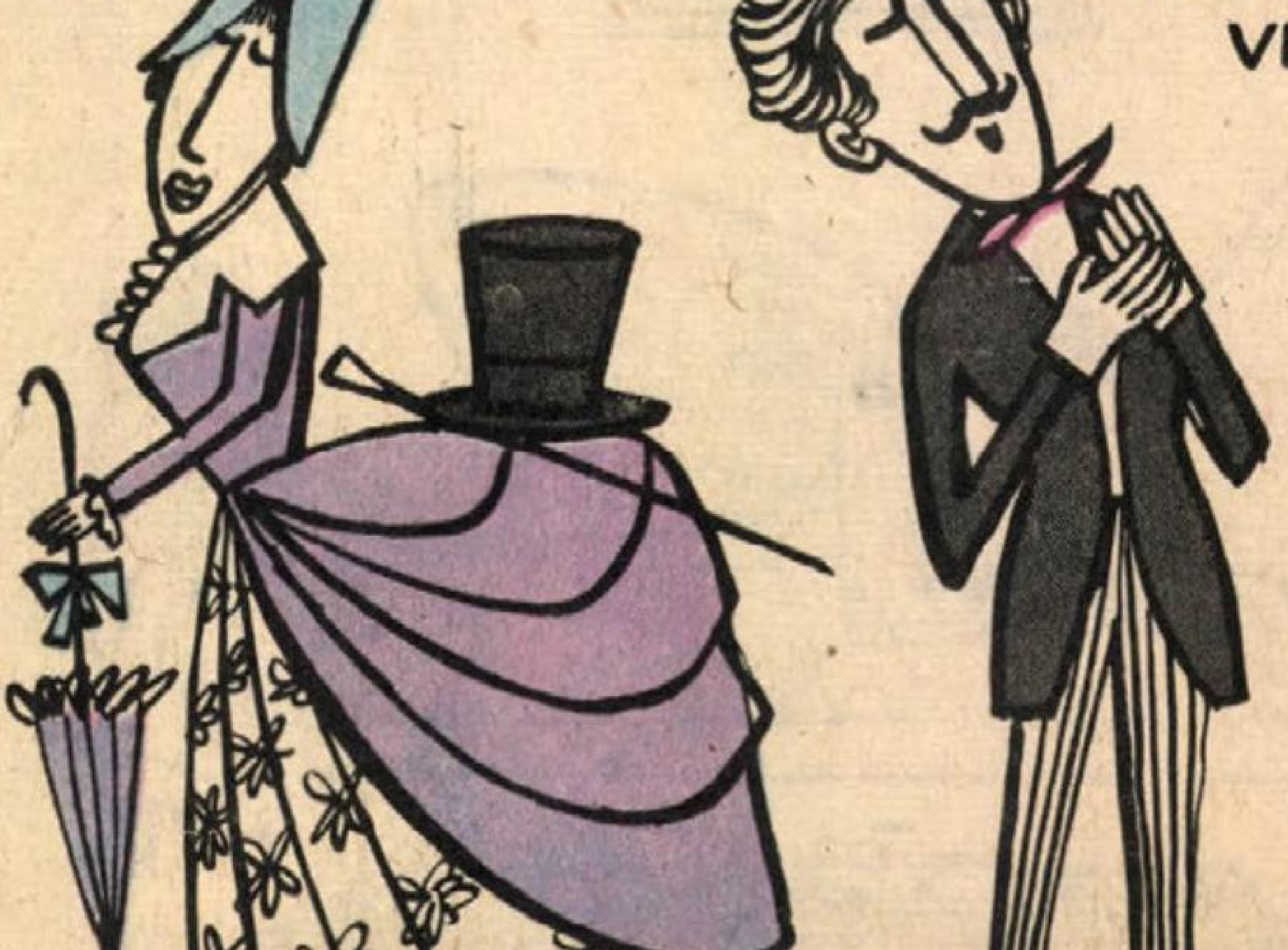
XIX. SZÁZAD VÉGE

A HUMOR MESTEREI

GÁDOR BÉLA:*

A JÓSZÍVŰ CSALÁD

A jószívű családhoz ebédre voltam hivatalos. Amikor becsengettem, az előszobaajtó azonnal felpattant, és öten estek a kabátomnak és kalapomnak. A papa, a mama, Lujza néni, Sanyika és Ilonka, akinek tulajdonképpen a látogatásom szólt. Pillanatok alatt letépték rólam a kabátot, az esernyőmet kivitték a konyhába száradni, miközben Sanyika majd feldöntött, mert a sárcipőmet rángatta le a lábamról.

A szoba ajtajánál kisebb tumultus támadt, mert előre akartak tessékelni, amit természetesen nem hagytam, és bár udvariasan, de kellő eréllyel igyekeztem a hölgyeket magam előtt betuszkolni. Amikor végre győzött az én álláspontom, újabb bonyodalom támadt. Lujza néni azt állította, hogy a mamáé az elsőbbség, mert ő az idősebb, viszont a mama azt állította, hogy ő semmi szín alatt nem mehet ki előre az ajtón, mert ő van itthon. Többszöri jegyzékváltás után végre a három nő valahogy bepréselődött a szobába, miközben én a papával rövid birkózóversenyt folytattam, amely két menet után az ő győzelmével végződött.

Benn a szobában udvariasan hellyel kínáltak, majd rögtön utána felállítottak, hogy egy kényelmesebb székbe üljek, de innen is tovább kergettek egy még kényelmesebb székbe, végül is egy öblös karosszékben aránylagos nyugalomra leltem, mivel innen csak kétszer állítottak fel: egyszer, amikor a hátam mögé, másodszor pedig, amikor a fenekem alá tuszkoltak egy párnát.

Elővettem a cigarettatárcámat, hogy rágyújtsak, de a papa akkorát csapott a kezemre, hogy majd eltört a csontom.

— Csak nem akarod a saját cigarettádat szívni, édes öcsém, ne szégyenítsd meg a házunkat.

Elém kínált egy pácolt, illatos cigarettát, amitől undorodom, mert felfordul tőle a gyomrom. Megpróbáltam ragaszkodni eredeti ötletemhez, mire kicsavarta a karom, és úgy próbálta kiszedni a tárcát a kezemből. Persze, én sem hagytam magam, rövid dulakodás után a papa felordított, mert megvágta a kezét a tárca sarkával. A család először összefutott, aztán széjjel. A mama jajveszékelve jódért szaladt, Lujza néni kötszert hozott, Ilonka pedig felhívta telefonon a Poliklinikát, hogy megkérdezze egy orvos barátjától, mi itt a teendő. A zűrzavart még növelte a papa ordítozása, hogy semmiség az egész, és hagyjanak neki békét. Végül Sanyika meg én lefogtuk az öreget, ezalatt a nők bekötözték a kezét. Az ópiumos cigarettát azonban mégis el kellett szívnom, úgyhogy mire a levest behozták, olyan gyomorégésem volt, hogy gondolni sem tudtam az evésre.

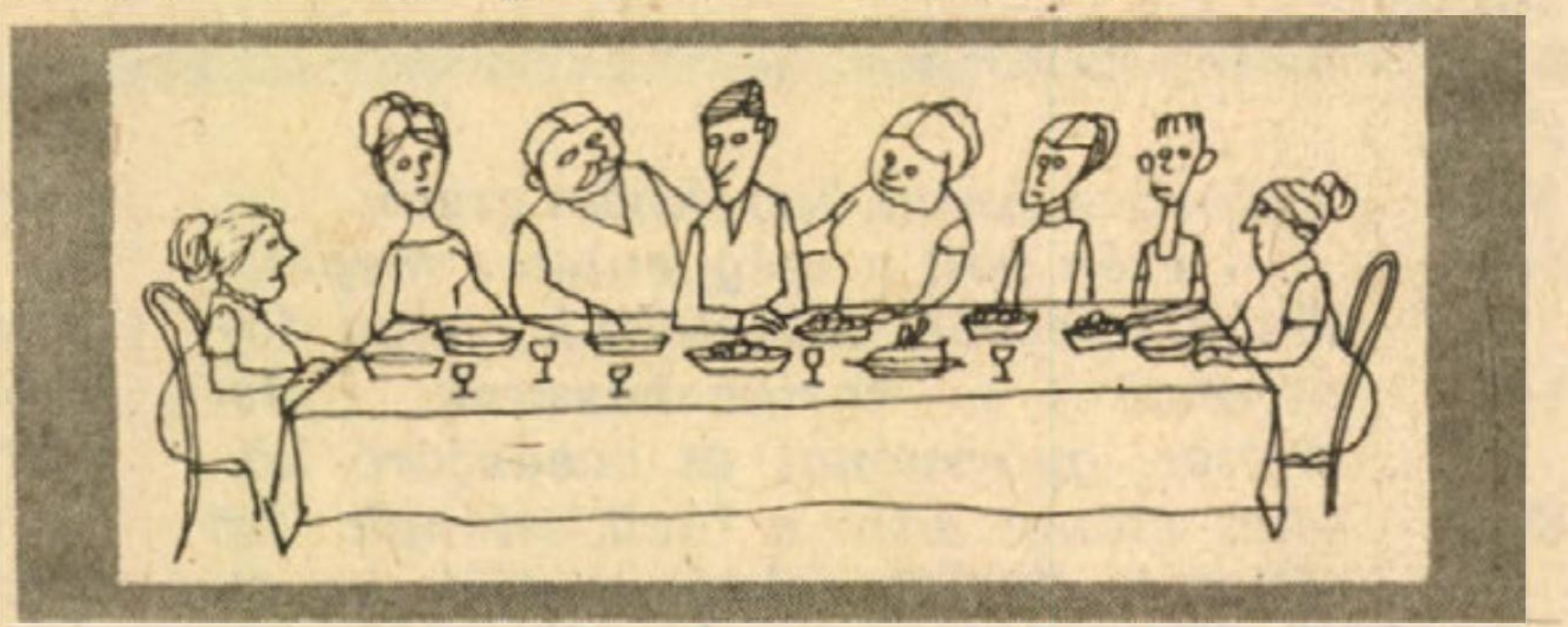

Két tányér bablevest még ellenkezés nélkül megettem (gyomorfekélyem van), de a harmadikat már a papa kanalanként töltötte a szájamba. Utána rántott csirke volt. A mama villára tűzte a csirkemájat, és így szólt:

— Apu, ezt te eszed meg, mert a máj a te kedvenced.

Apu megesküdött, hogy utálja a májat, és odalökte Lujza néni tányérjára. Lujza néni továbblökte hozzám, én odacsaptam az Ilonka tányérjára, ő vissza a mamához, és addig folytattuk a dobálózást, míg a máj le nem esett a földre. Erre Sanyika egy jólirányzott rúgással a sarokba továbbította.

Ebéd után az öregek sziesztára vonultak vissza. Ez úgy történt, hogy a hálószoba egyetlen díványát körülállva percekig verekedtek azon, hogy kit fektessenek le erre a kényelmes helyre. A vita úgy dőlt el, hogy a két nő hirtelen rávetette magát a papára, miközben Sanyika ügyesen elgáncsolta, úgyhogy az öregúr végigesett a kanapén, mint egy zsák. Én egyedül maradtam Ilonkával, és éppen hozzá akartam látni a csókolózáshoz, amikor bejött Sanyika a mama üzenetével, hogy nem akarok-e egy kis dunsztosat. Nem akartam. Sanyika elment, de alighogy ismét hozzáláttam Ilonkához, már jött is a mama a dunsztossal. Meg kellett ennem egy egész üveggel, mert Ilonka csinálta. Utána izgalmas kártyaparti következett. Ez a kártyaparti abban különbözött a többitől, hogy míg egy normális kártyapartiban mindenki arra törekedik, hogy nyerjen, itt mindenki a másikat akarta nyeréshez juttatni. Amikor egyszer Sanyika elfogta az adumat, kapott a papától egy olyan pofont, hogy majd kiugrott a szeme. Így szórakoztunk estig. Én többször is felálltam, hogy elinduljak, de ilyenkor a papa mindig gyomorszájon vágott, úgyhogy visszaestem a székbe. Közben állandóan édes süteményeket tömtek belém, és egymás után szívtam az ópiumos cigarettákat.

Végre, úgy este nyolc óra tájban, beleegyeztek, hogy hazamenjek. Az ajtó előtti kötelező birkózás után mind az öten lekísértek a kapuig. Lujza néni rám erőltetett egy meleg sálat, hogy meg ne fázzak útközben, a mama pedig egy csomó süteményt csempészett a zsebembe, amire csak másnap jöttem rá arról a zsírfoltról, amelyet a kabátomon ejtett.

Kinn zuhogott az eső. Amikor felszálltam a zsúfolt villamosra, egy hölgy rámförmedt:

— Vigye arrább azt a sáros ernyőt, maga piszkos tróger! Mindenkit összefröcsköl azzal a vacak esernyővel.

Az utasok helyeslően morogtak. Körülnéztem, csupa gyűlölettől torz arc meredt rám, és én boldogan fellélegeztem:

— Hála Isten, végre ismét normális emberek között vagyok.

---

* Az iró halálának első évfordulójára.

Praktikus tanácsadó

Gerő Sándor **rajza**

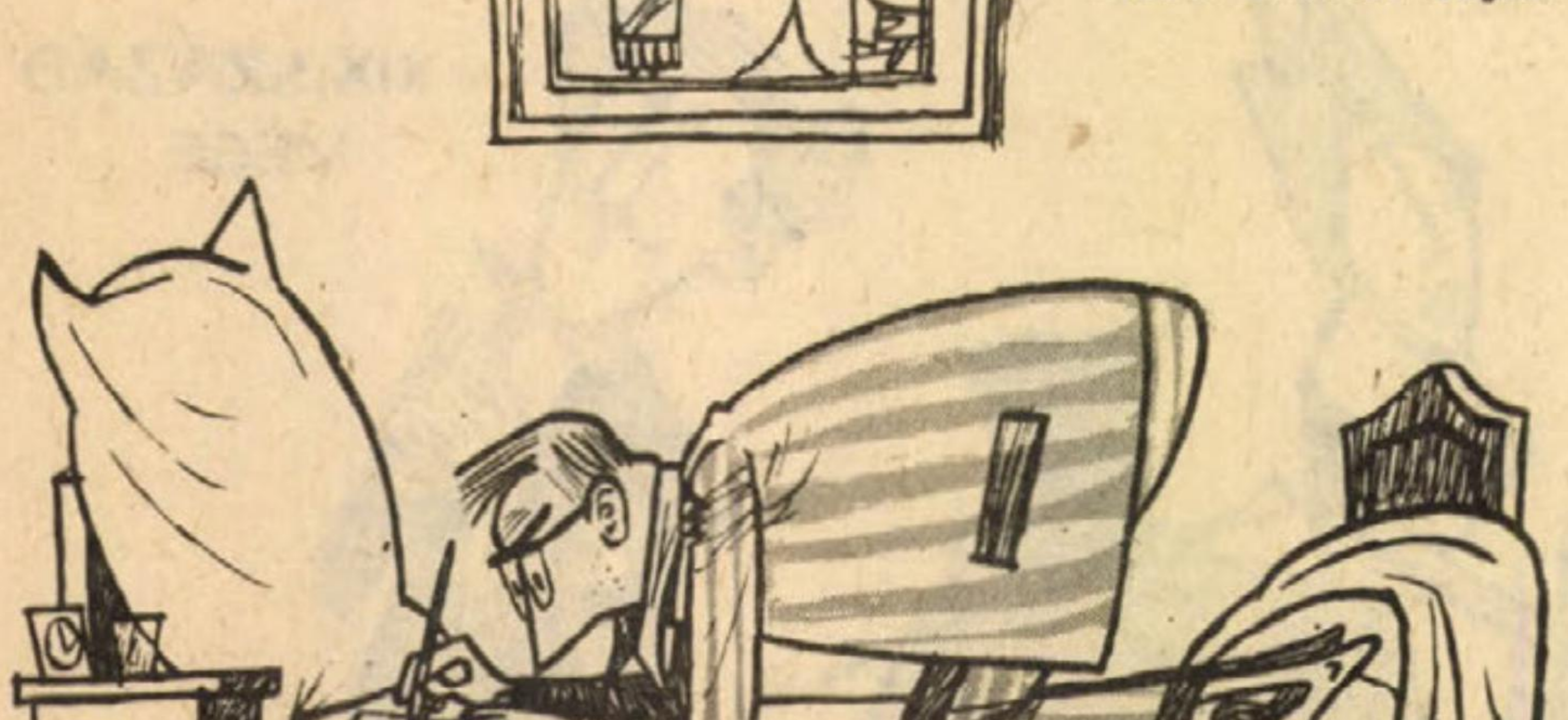

Hogyan kell golyóstollal ágyban írni?

Varázsvessző

Szegő Gizi **rajza**

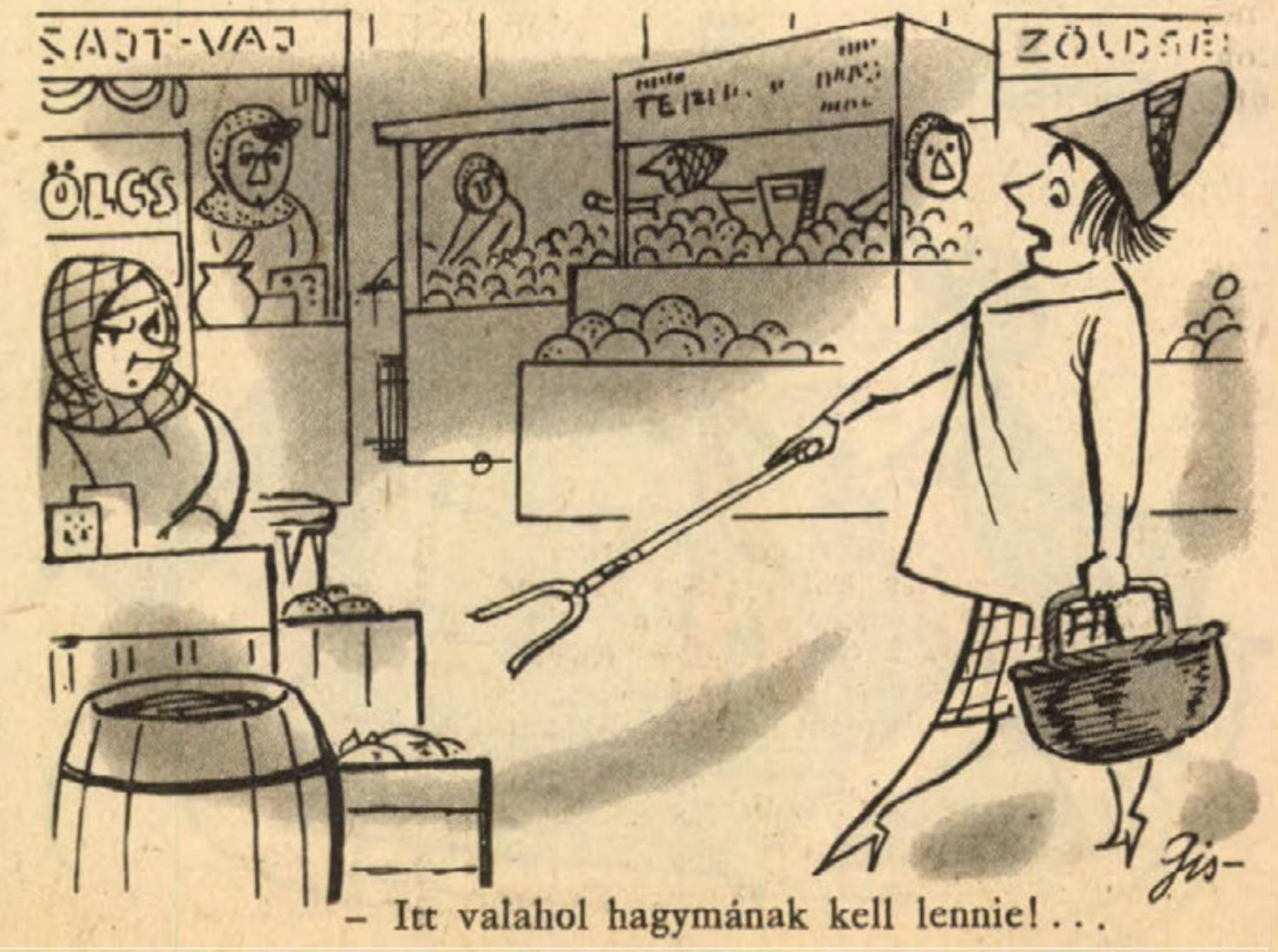

– Itt valahol hagymának kell lennie! . . .

Kezdek érteni az ifjúság nyelvén

Múltkor egy bárban bemutattak egy ifjúnak, akinek nadrágszárban föltűnően szűk volt a keresztmetszete.

— Maga író? — bökött mellbe. — Hiszen magukat nem lehet megérteni! Az ember zsebében kinyílik a bicska, ha azt a sok elavult zöldséget olvassa... Most három éve olvastam egy verset, hát akkorát röhögtem rajta...

— Pardon, nem humoros vers volt?

— Szerelmes vers volt!...

— Ide figyeljen, ifjú ember. Amit maga olvasott, azt más írta, tehát rossz vers volt, azért nem fogta meg magát. Én most elmondom magának egy saját költeményemet. Hallgassa meg...

— A világ minden kincséért sem.

— Fizetek egy fél konyakot.

— Halljuk a verset.

A bárpultra könyökölve, lehunyt szemekkel, mély átéléssel szavaltam költeményemet, amely csodaszép magyar nyelvezettel fejezte ki egy szerelem föllángolását, két sors egymásba szövődését, a remegőszavú vallomást, a röpke lelki mámort, a kegyetlen búcsúzást...

Ifjú hallgatóm akkorát röhögött rajta, hogy mint humorista, fölöttébb elégedett lehettem volna a fele sikerrel is. De a lírai költő bánatosan kérdezte belőlem:

— Nem hatotta meg a versem?

— Egy árva kukkot se értettem! — felelte, még mindig hahotázva.

Kétségbeesetten néztem rá. Mit ér a költő megértő közönség nélkül?

Most itt van előttem ez az ifjú, aki kétségtelenül tele van fogékonysággal, de hát nem tudta a versem megfogni. Igen, igen, bizonyosan maradiak vagyunk, nem a mai kor nyelvén írunk... Csakis bennünk, írókban, költőkben lehet a hiba...

— Na, apafej, látom, nagyon elkámpicsorodott, jobb, ha lekopok magáról...

Riadtan kaptam az ifjú lelke és zakója után:

— Ne menjen el így!... Át kell hidalnunk ezt a szakadékot, amely közöttünk tátong! Kell, hogy megértsük egymást!... Várjon, várjon, én megpróbálok valamit... A maga kedvéért... én átdolgozom a versemet!

— És én megint végighallgassam? A világ minden kin...

Fizettem neki még egy konyakot, és le sem véve róla a szemem, lázasan írni kezdtem.

Öt perc múlva felolvastam neki „Találkozás — búcsúzás" című versem új változatát:

Allati jó nő vagy, mindjárt láttam,
Hát magamat egyből melléd vágtam.
S meglepetésre az első estén
Elköpted magad, hogy belém estél.
Lehet, túl sok volt benned a pia,
Mert reggel lekoptál rólam. Szia.

Az ifjút úgy rázta a zokogás, hogy az egész bárpult csörömpölt.

Dunai Ferenc

Akadály a francia—algériai tárgyalások előtt

Erdei Sándor rajza

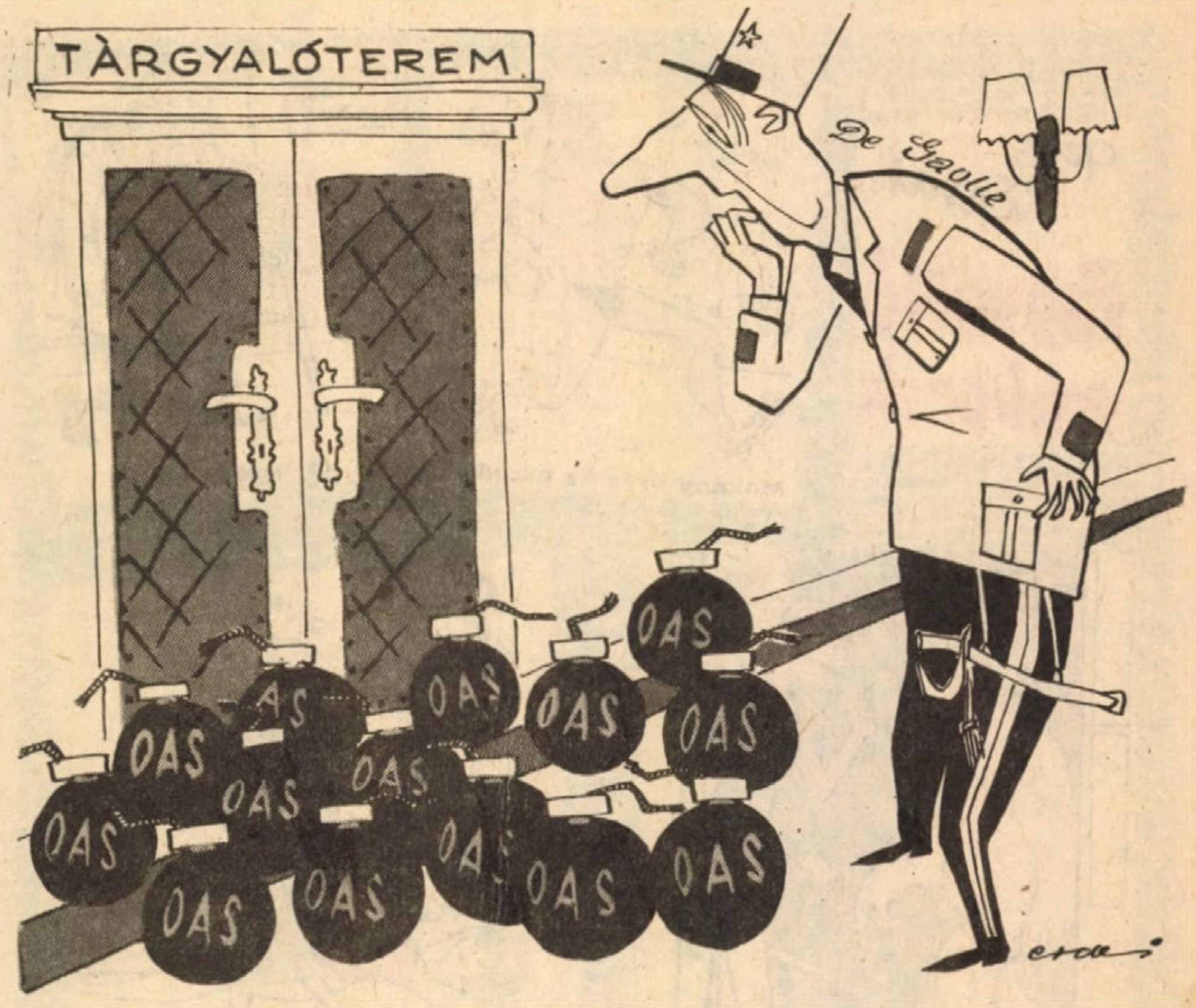

Így nem lehet odajutni!

Zárszámadáskor

Török János rajza

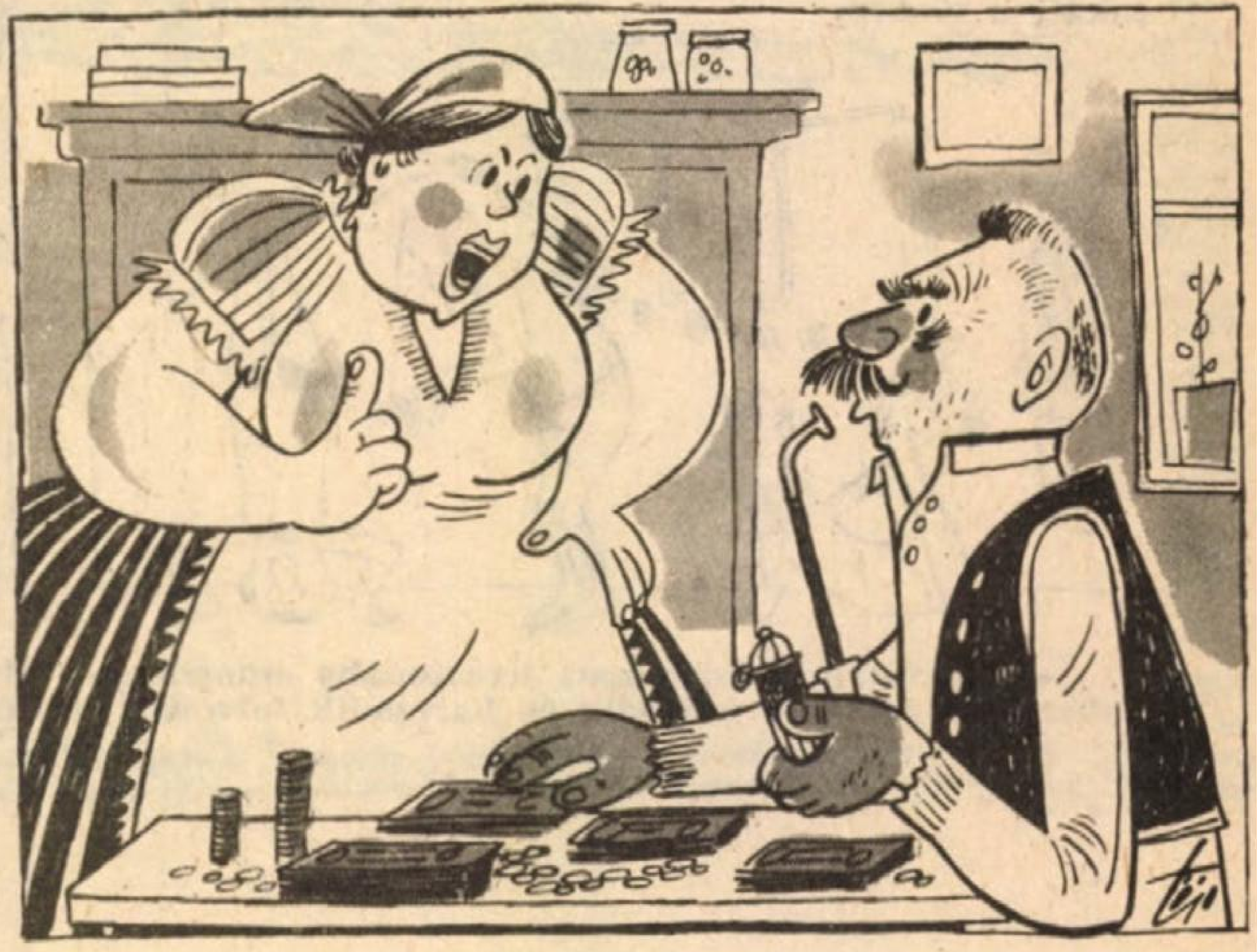

– Hátha még a kukoricát is megkapáltuk volna!

Eszményi vita

Kaján Tibor rajza

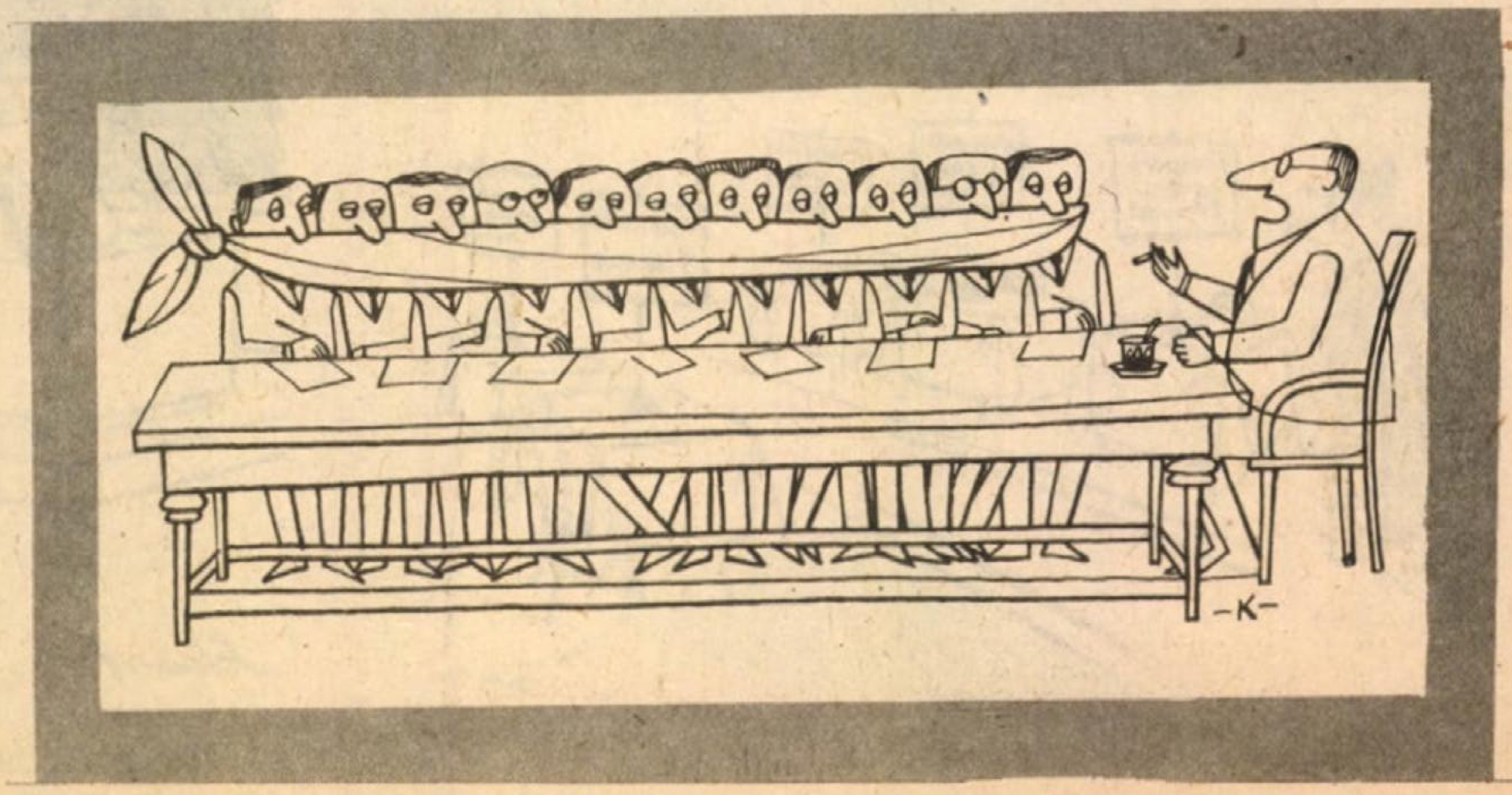

Gerő-Pusztai:

Fagyálló emberek

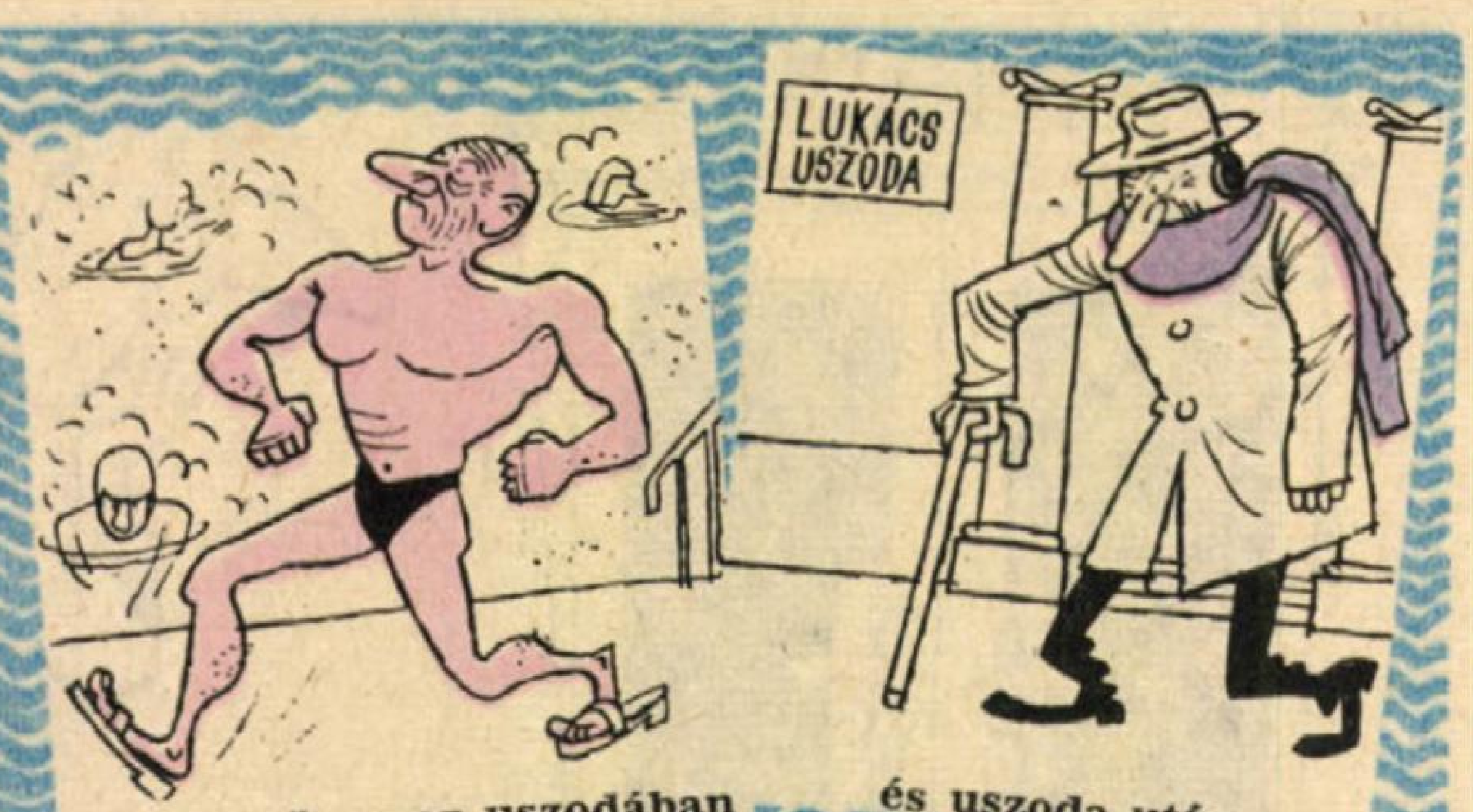

Mokány öreg az uszodában és uszoda után.

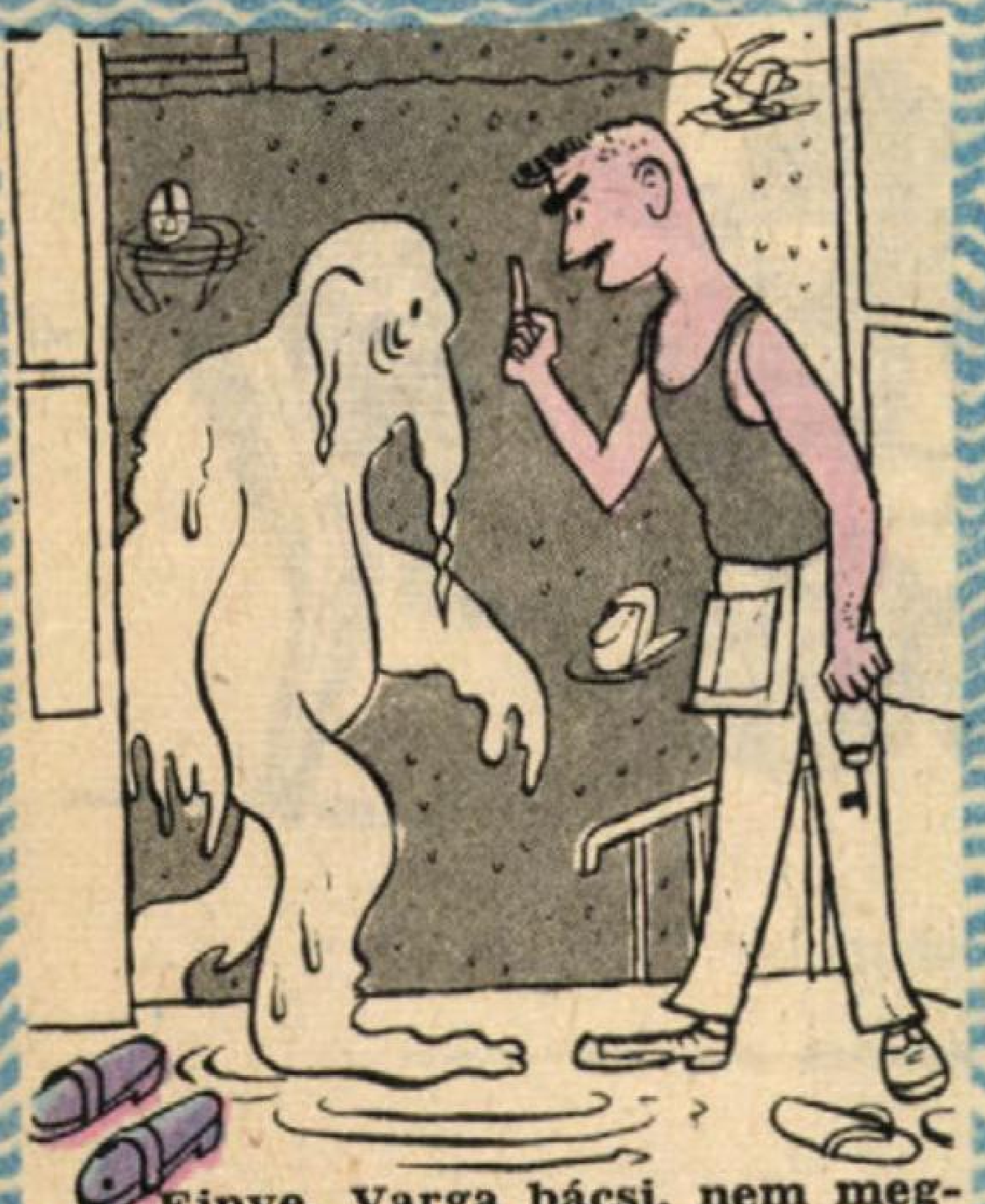

Ejnye, Varga bácsi, nem megmondtam, hogy ne maradjon olyan sokáig a vízben.

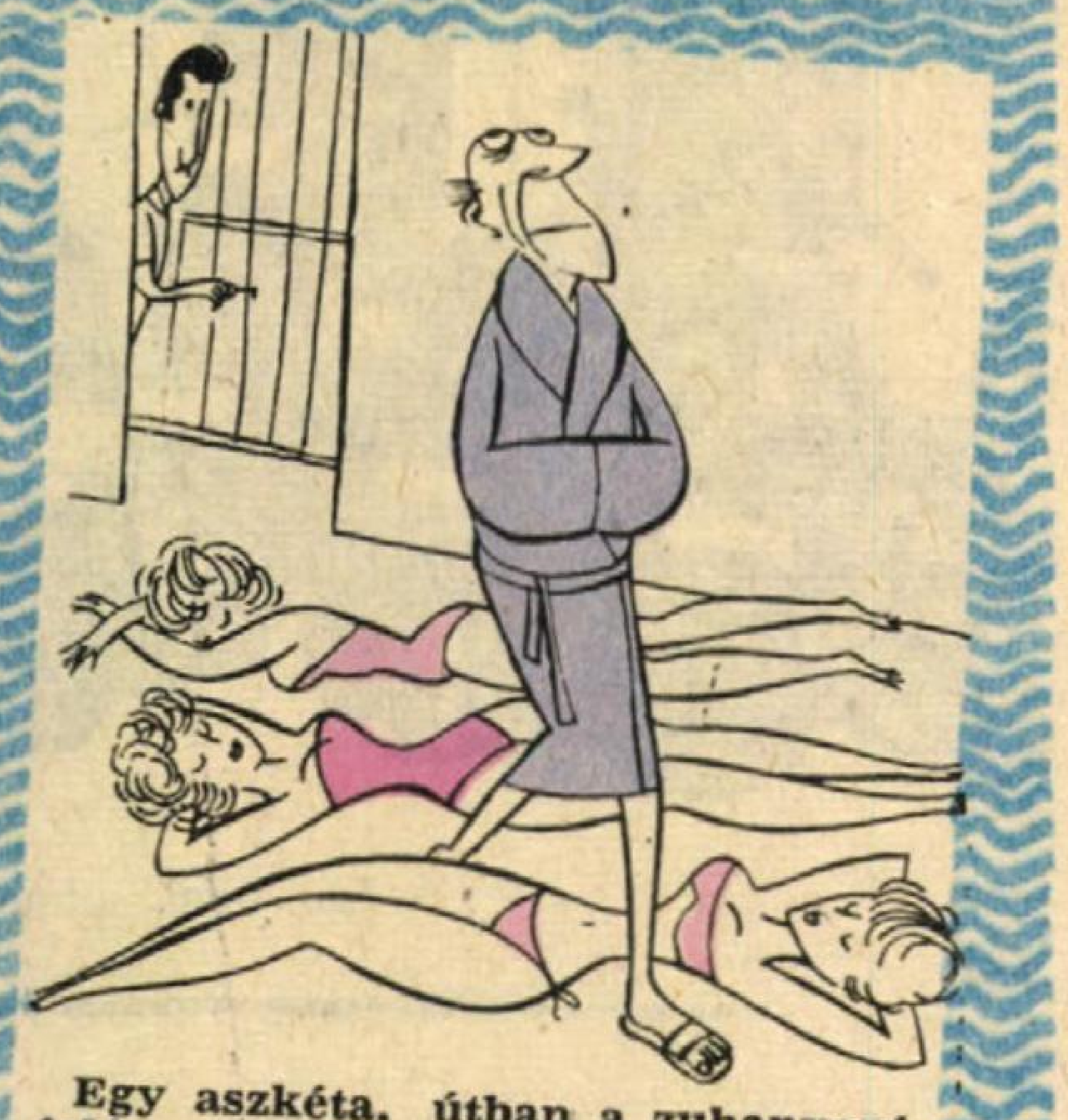

Egy aszkéta, útban a zuhanyozó felé.

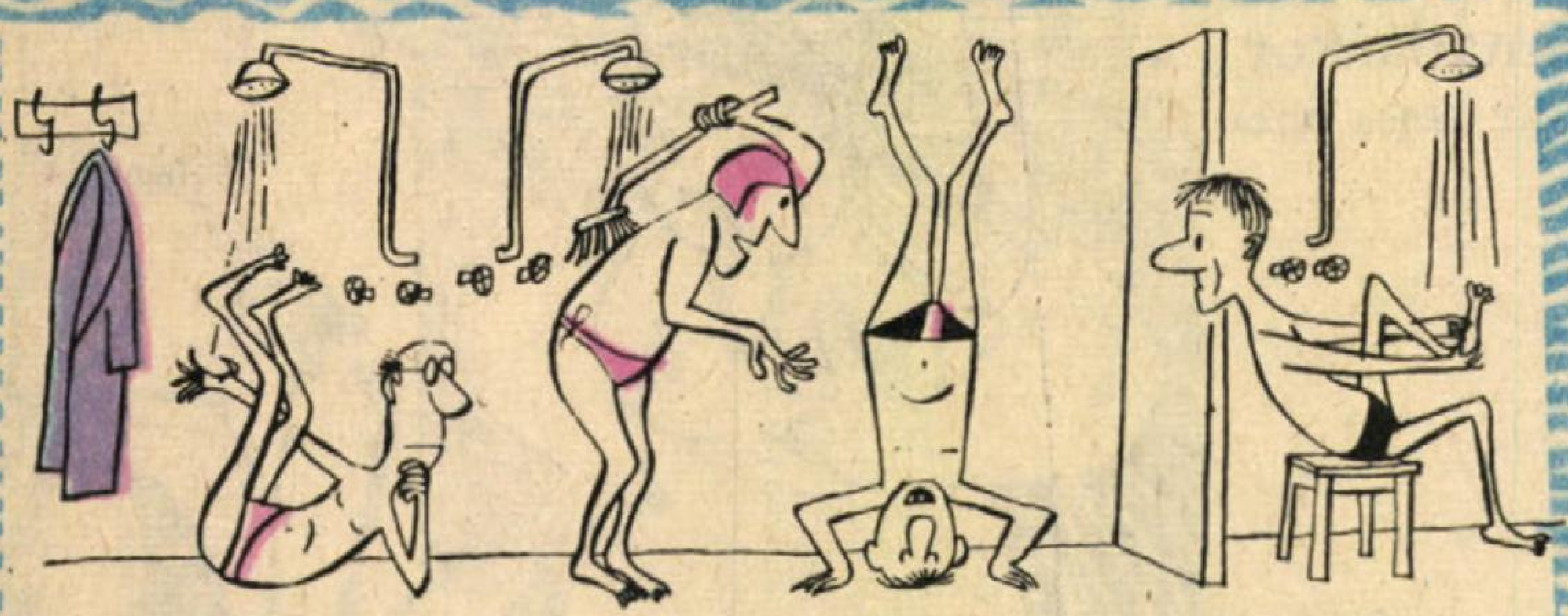

— Szerintem Dürrenmatt irracionális emóciókat vált ki képletes absztrahálásával a második és harmadik felvonás antitéziseivel . . .

Ludas Matyi Kis szinpada

Pesti bérházi opera

Bariton: Ne rázza azt a rohadt porrongyot a fejemre!

Szoprán: Az én porrongyom rohadt? Mindig azé, aki mondja! Juszt is rázom! Juszt is rázom!

Bariton: Rázza ám a . . .

Basszus (szerencsére közbeüvölt, úgy, hogy a többit nem hallani): Majd én megtanítom magukat este tízkor üvölteni!

Bariton: Megtanítja maga a . . .

Szoprán (szerencsére közbesikít, úgy, hogy a többit nem hallani): Mindjárt lemegyek, és megpofozom azt a kölyköt! Szilveszter éjszaka óta megszakítás nélkül trombitál!

Tenor: Megpofozza maga a . . .

Mezzoszoprán (szerencsére közbecsilingel, úgy, hogy a többit nem hallani): Ne ugattassák azt a kutyát, mert . . .

Koloratúr (szerencsére közbezokog, úgy, hogy a többit nem hallani): Ki ugattatja?! Ugattatja a . . .

Basszus, bariton, tenor, szoprán, mezzoszoprán, koloratúr (szerencsére közbevijjognak, úgy, hogy a többit nem hallani): Te! Te! Te! Te! Te! Majd én! Majd én! Majd én!

Alt: Felébresztettek a legédesebb álmomból! *(Édesen.)* Hogy az a . . .

Basszus (szerencsére közbevág, úgy, hogy a többit nem hallani): Ki ébresztette fel?! Felébresztette a . . .

Paul Anka (szerencsére közbevág harsogva, bömbölve az egyik III. emeleti lakás rádióhangszórójából, úgy, hogy a többit nem hallani): You are my destiny!

Mind (felháborodottan): Azonnal zárják el azt a rádiót! Nem értjük tőle, hogy mit mondunk egymásnak!

(g.)

Az „Őszinteség”-hez címzett étteremben

Toncz Tibor rajza

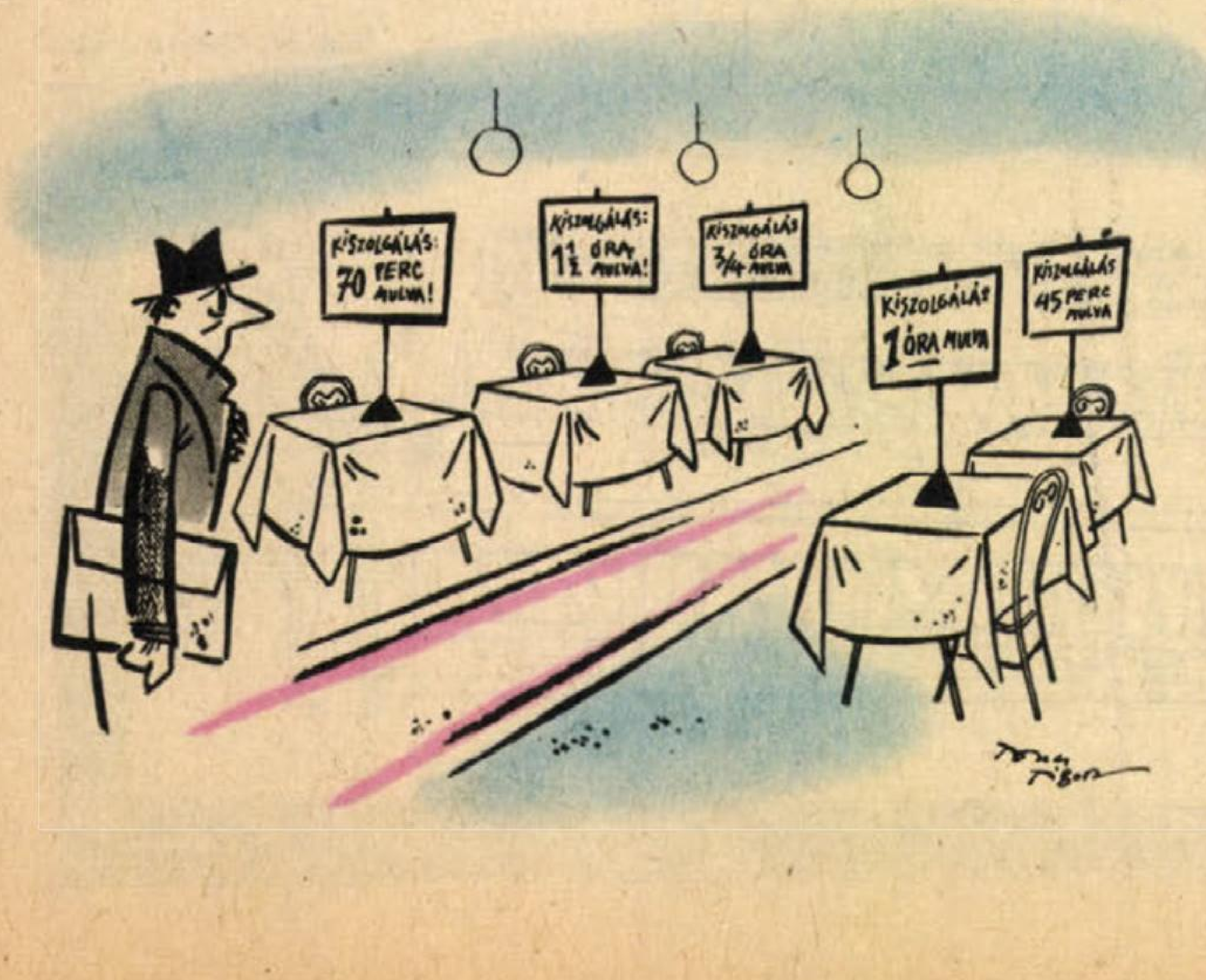
KISZOLGÁLÁS: 70 PERC MULVA!
KISZOLGÁLÁS: 1½ ÓRA MULVA!
KISZOLGÁLÁS 3/4 ÓRA MULVA
KISZOLGÁLÁS 1 ÓRA MULVA
KISZOLGÁLÁS 45 PERC MULVA
Toncz Tibor

Mai idők

Schwott Lajos rajza

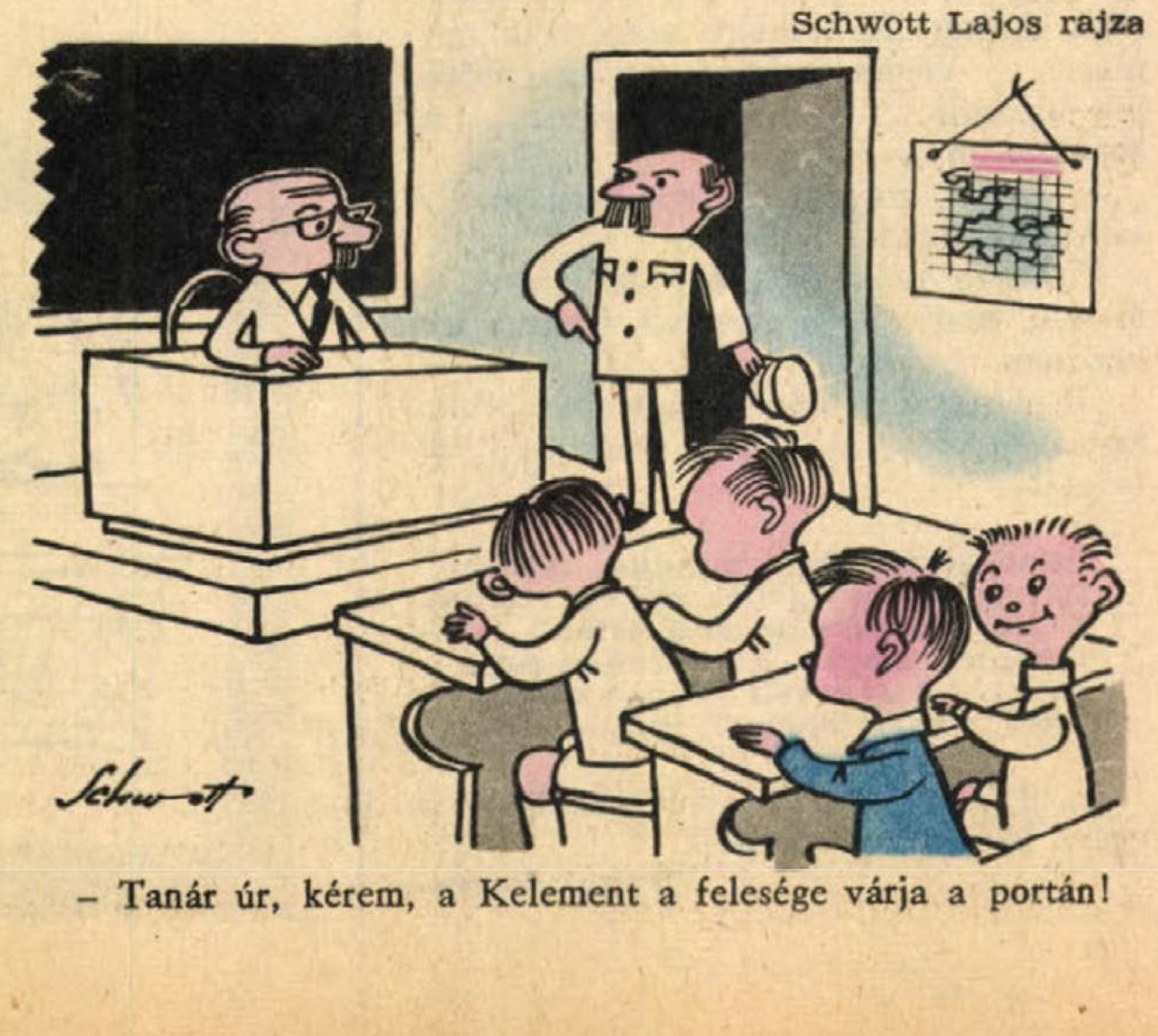

– Tanár úr, kérem, a Kelement a felesége várja a portán!

Távfűtés

Hegedűs István rajza

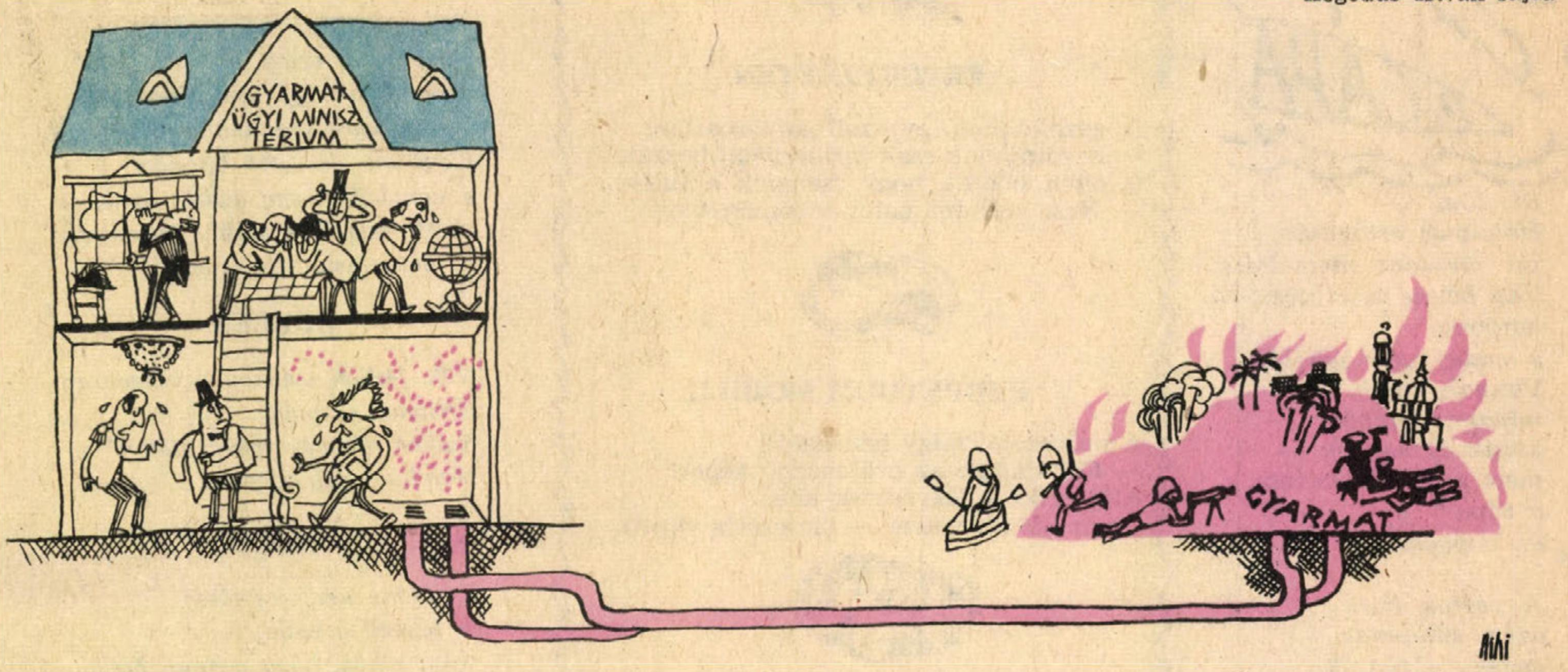

Az emberi egyenlőtlenségről

Régóta feltűnt már nekem, hogy az egyik ember ilyen, a másik pedig olyan. Az egyik ember feltalál, a másiknak nem fáradság a zeneszerzés, a harmadik lángeszű közgazda. Megdöbbentő arra gondolni, hogy mennyi hasznos képesség hiányzik belőlem. Hogy van ez? Hát ne legyek elkeseredett, amikor nincs megfelelő énekhangom, ugyanakkor Mario del Monaco vagy Székely Mihály csak fogja magát és énekel? Alapjában véve semmit sem tudok. A természet mostoha volt hozzám, csak tudnám, hogy miért. Vannak kétméteres daliák, én persze legyek elégedett 170 centivel. Vannak született nyelvtehetségek, akik több nyelven is ki tudják magukat fejezni, mialatt én a magyart töröm. Hol itt az igazság?

Én még egyetlen modern képet sem tudtam festeni, Picasso viszont egyre-másra festi őket.

Miért tudja ő?

Én még fiatalabb koromban sem tudtam 145 centiméternél magasabbat ugrani, Brumel pedig átviszi a 225-öt is.

Miért tudja ő?

Én nem tudom felfogni a relativitás-elmélet lényegét, Novobátzky Károlynak a kisujjában van.

Miért tudja ő?

Nemegyszer jutott eszembe, hogy jó lenne egyszer már végre átkelni az Alpokon, de sohasem jutottam hozzá. Hannibál pedig csak úgy maga mellé veszi punjait, elefántjait, és hipp-hopp átkel.

Miért tudja ő?

Hányszor nekifogtam, hogy lejátsszam Bartók Béla második hegedűversenyét, de az első hangon túl sohasem jutottam. Ezzel szemben Yehudi Menuhin akár többször egymásután is lejátssza.

Miért tudja ő?

Sokáig nem tudtam belenyugodni abba a kínzó gondolatba, hogy egyetlen üres másfélórámat sem tudtam a Föld körüli keringésben eltölteni. És Tyitov? Ha kedve szottyan, tizenhétszer is körülszáguldja bolygónkat.

Miért tudja ő?

Néha éjszakákon keresztül kínzott a hiányérzet, hogy múlik az idő és nem mintázom meg a Gondolkozó szobrát. Bezzeg Rodin...

Miért tudja ő?

Töröm a fejemet, hogyan keletkezett a világ, hogyan keletkezett a Nap és a Hold, és hiába töröm, nem tudom. Ezzel szemben Juli néni, a szomszédból, mindezt áhítatosan és pontosan elmondja.

Miért tudja ő?

Azt hiszem, a legfőbb baj az, hogy nincs bennem kellő önismeret. Én például azzal áltatom magamat, hogy most valami jót írtam, az olvasó viszont tisztában van azzal, hogy erről szó sincs.

Miért tudja ő?

Feleki László

Felháborító!

Toncz Tibor rajza

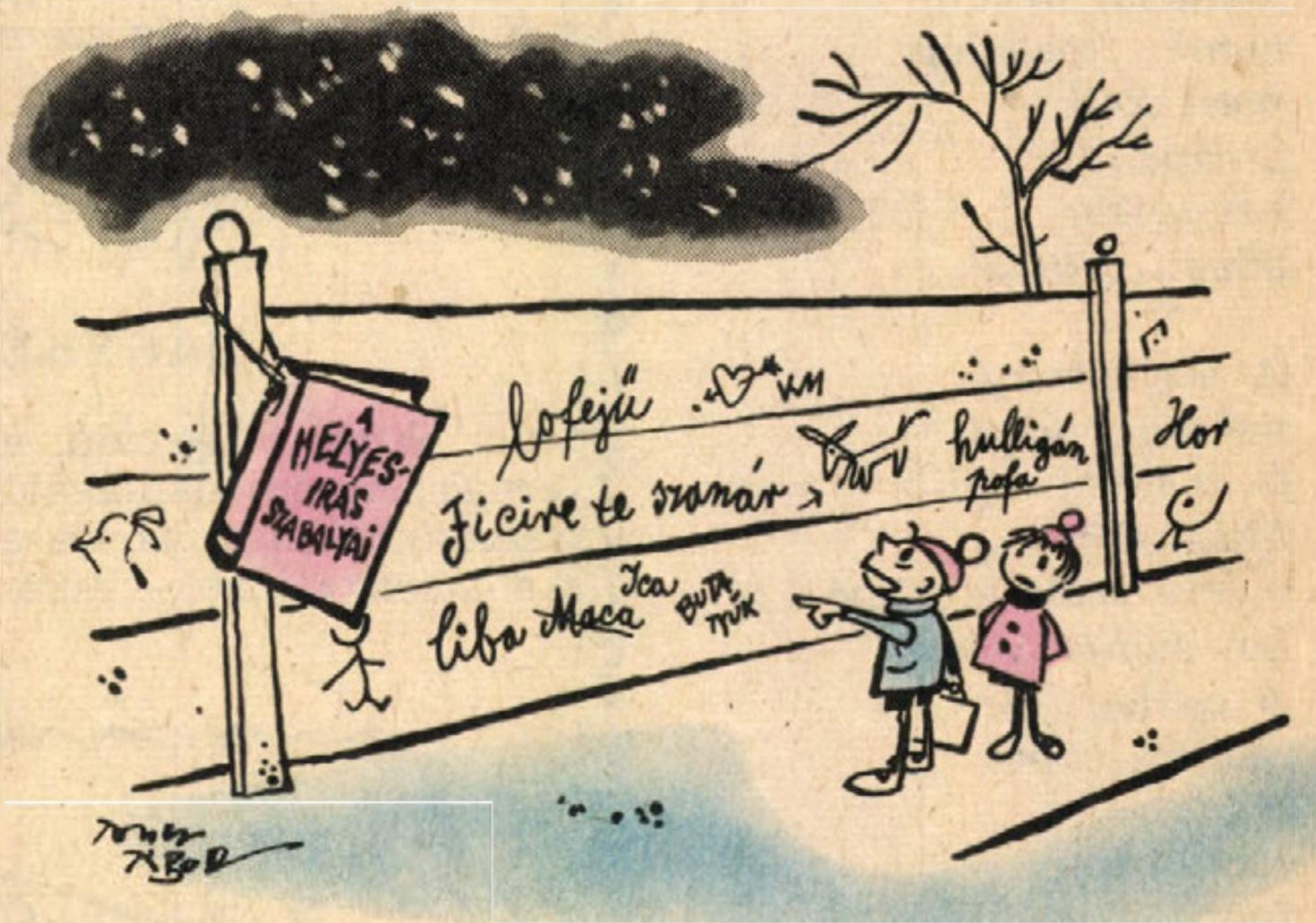

– Figyeled!? Még itt is macerálnak!

Téli esték

Pusztai Pál rajza

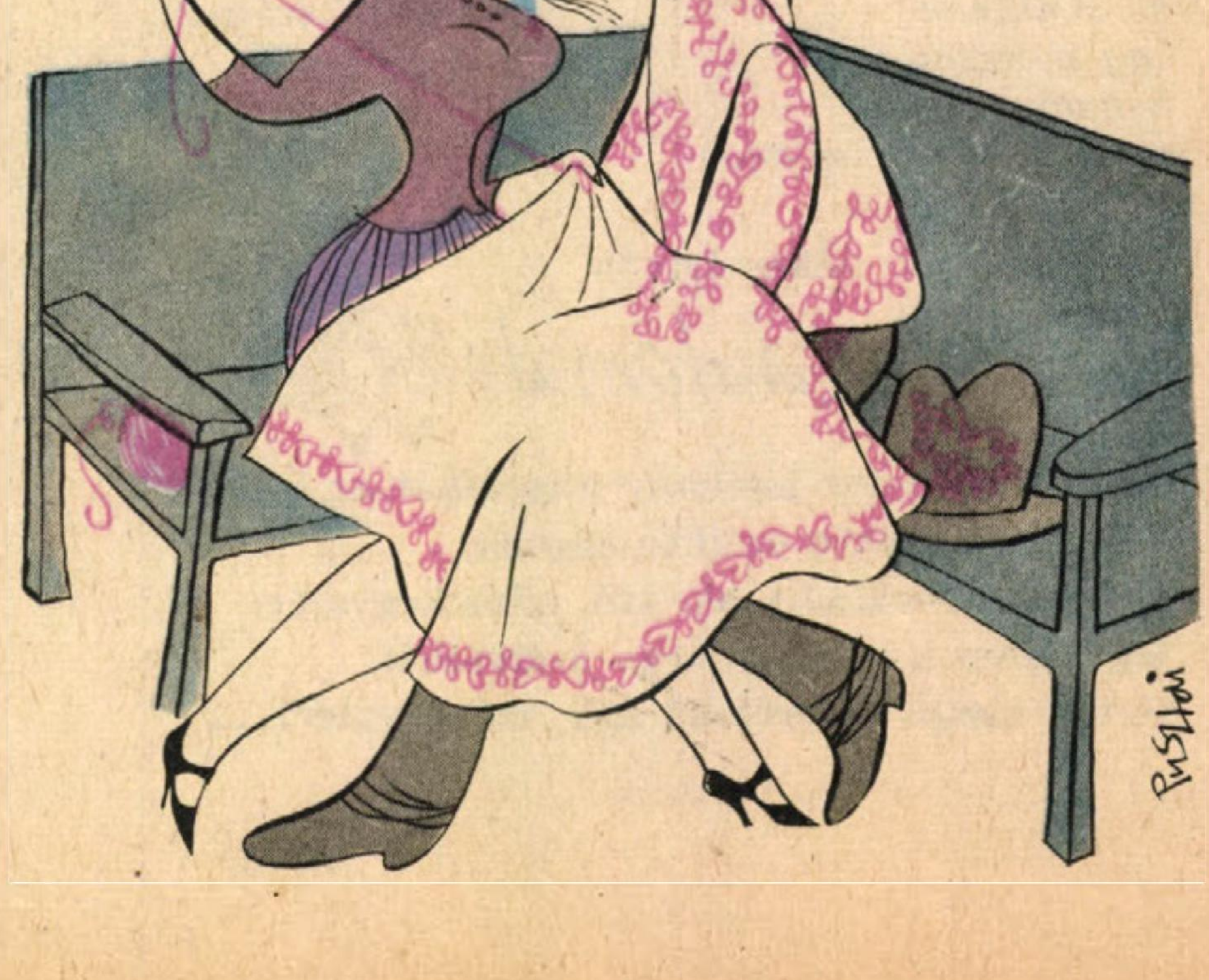

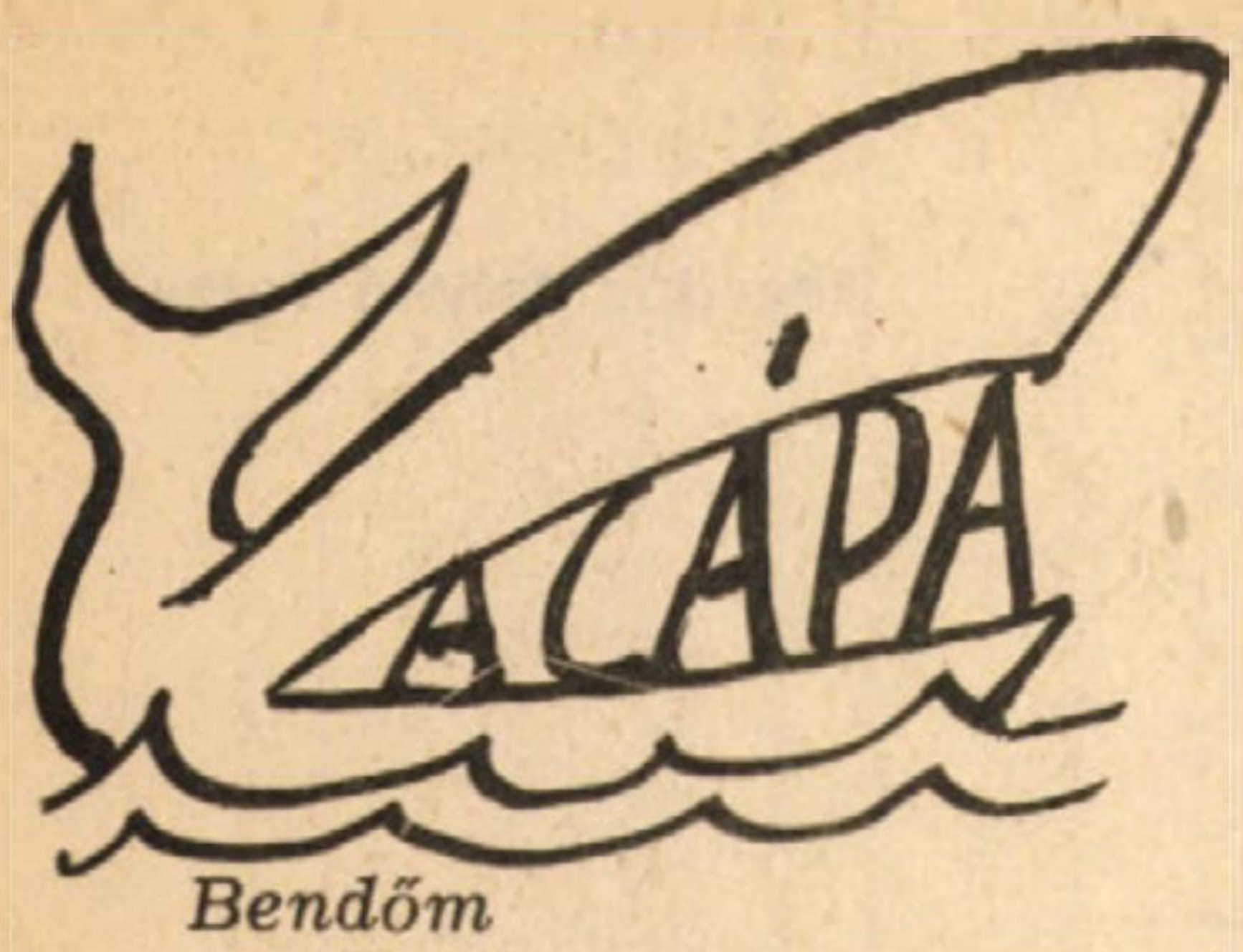

A CÁPA

Bendőm
Hatalmas zsibvásár,
ott mindent megtalálsz...
Van benne matrózcsizma,
horgony,
s maláj gyöngyhalász...
Vannak halak,
minden fajtából,
kicsik és nagyok —
mert a széles óceánon
a cápa
én vagyok!

A partok közt
azért suhannak
gazdag gőzhajók,
hogy hurcolják a
nékem járó
földi s vízi jót.
És zátony, akna,
jéghegy, orkán,
bomba közbelép,
mert kell
a cápa
bendőjébe
bőven tölteléket.

A napkorong
nekem világít,
és a holdgolyó.
Mutatják:
merre száll le búvá
hol süllyed hajó.
A csillag int:
„Tátsd, cápa,
szádat,
csattogtasd
fogad,
neked dukál
az óceánon
minden jó falat!”

Telíthetetlen
cápa-éhem
és határtalan.
Egy fél-tengert
lakatna jól,
mit felfalok
magam.
És senkinek,
de senkinek
egy morzsát sem
hagyok,
amíg a széles óceánon
a cápa
én vagyok!

Békés István

ÉRTEKEZLETEN

A gazellákhoz így szólt az Oroszlán:
— Forduljanak csak bizalommal hozzám...
(s olyat bődült, hogy csengtek a fülek)
— Nos, halljam bátor véleményüket!

PERPETUUM MOBILE

A művezető imígy hencegett:
— Föltaláltuk az örökmozgó gépet!
Alig ér ki a fogyasztók közé
s már küldik vissza — kicserélés végett.

VIGASZTALÁS

X. — modern költő — felsóhajt: — Egek!
megértették az egyik versemet...
— Merő véletlen! — vigasztalja Z.,
s X. hálatelten néz szeme közé.

NAGYKÉPŰ

Mást oktat, mást szid, másokat nevel!
természetesen: önmagát kihagyva...
Reménytelennek tartja az ügyet,
s a bizonytalant — nem kockáztathatja.

Kusz Jenő

A bécsi Moulin Rouge előtt

Ritka alkalom, meg kell néznem,
mint vetkőznek a bécsi nők...
Be is mennék, ha lenne pénzem,
csodálnék keblet és csípőt,
de nincs már, csak öt-hat schillingem,
így elképzelem magamnak ingyen,
hogy odabent kezdődik épp a sztriptiz,
fröccsen a zene, mint a szikvíz,
s valaki számol:
    sztrip-8,
        sztrip-9,
            sztrip-10...

Böcz Sándor

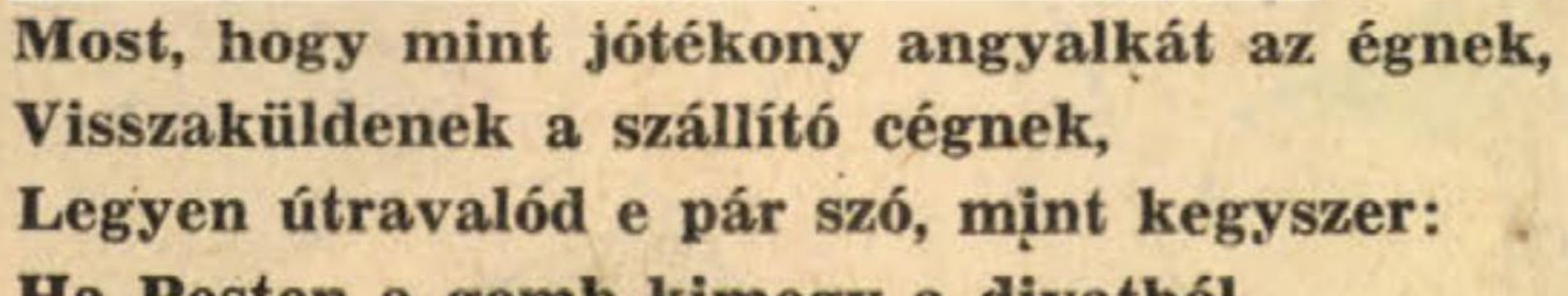

Búcsú az automatától

Most, hogy mint jótékony angyalkát az égnek,
Visszaküldenek a szállító cégnek,
Legyen útravalód e pár szó, mint kegyszer:
Ha Pesten a gomb kimegy a divatból,
Gyere vissza és próbáld meg mégegyszer!...

f—p

A FILOZÓFUS FÉRJ

Házassága második napján
beleúnva a drága börtön
gyönyörébe, így szólt Kovács úr:
— Mi végre vagyunk a földön? —
Kovácsné, megértő hitestárs,
a konyhában egy gödröt ásott,
— Mi végre? — szólt ő busongva,
és beletemeté Kovácsot.

SPLEEN

Nők, férfiak szállnak a villamosra.
Unalmas ez már.
Szállna föl már valaki más is!
Mondjuk, egy rozmár.

HOLD

Körülötte keserves tócsa
és félreáll a szája.
Azon röhög, hogy mennyi ócska
hasonlatot szabdaltak rája.

Gergely Ágnes

542,2 millió telefonbeszélgetés volt tavaly

A címtől égnek áll a haja már,
Mert ami sok, az nem kevés,
Kérdem: mi a csudának ennyi
Sok telefonbeszélgetés?

Mert a telefon furcsa jószág,
Azt letagadni rém nehéz:
Úgy csiholja a hazugságot,
Szinte megáll tőle az ész.

Nem tudom, mi az oka ennek,
Tán az, hogy ott nincs pirulás,
Ezért van hazugsági téren
A telefonban virulás.

„Szeretlek!” „Örökké!” „Csak téged!”
„Megadom holnap, higgye el!”
„Ott lesz!” „Beszélek!” „Elintézem!”
„Nincs itt, az ördög vigye el!”

Csak egy remény van: ha itt lesz a
Televíziós telefon,
Abban kevesebb hazugság lesz,
Mit hívó s hívott belefon.

(— ly — ós)

Kukucs!

Sok vállalat és sok hivatal
Van abban a nagy épületben,
Amelynek zeg-zug folyósóján
A minap — sajnos — eltévedtem.

A mosdó ajtaját nyitottam,
S mit láttam ott bent, csodálkozva?
Két kartárs keze a csap alatt —
És egyik a másikat mosta!

Nádass József

Eredményes nyomozás

Toncz Tibor rajza

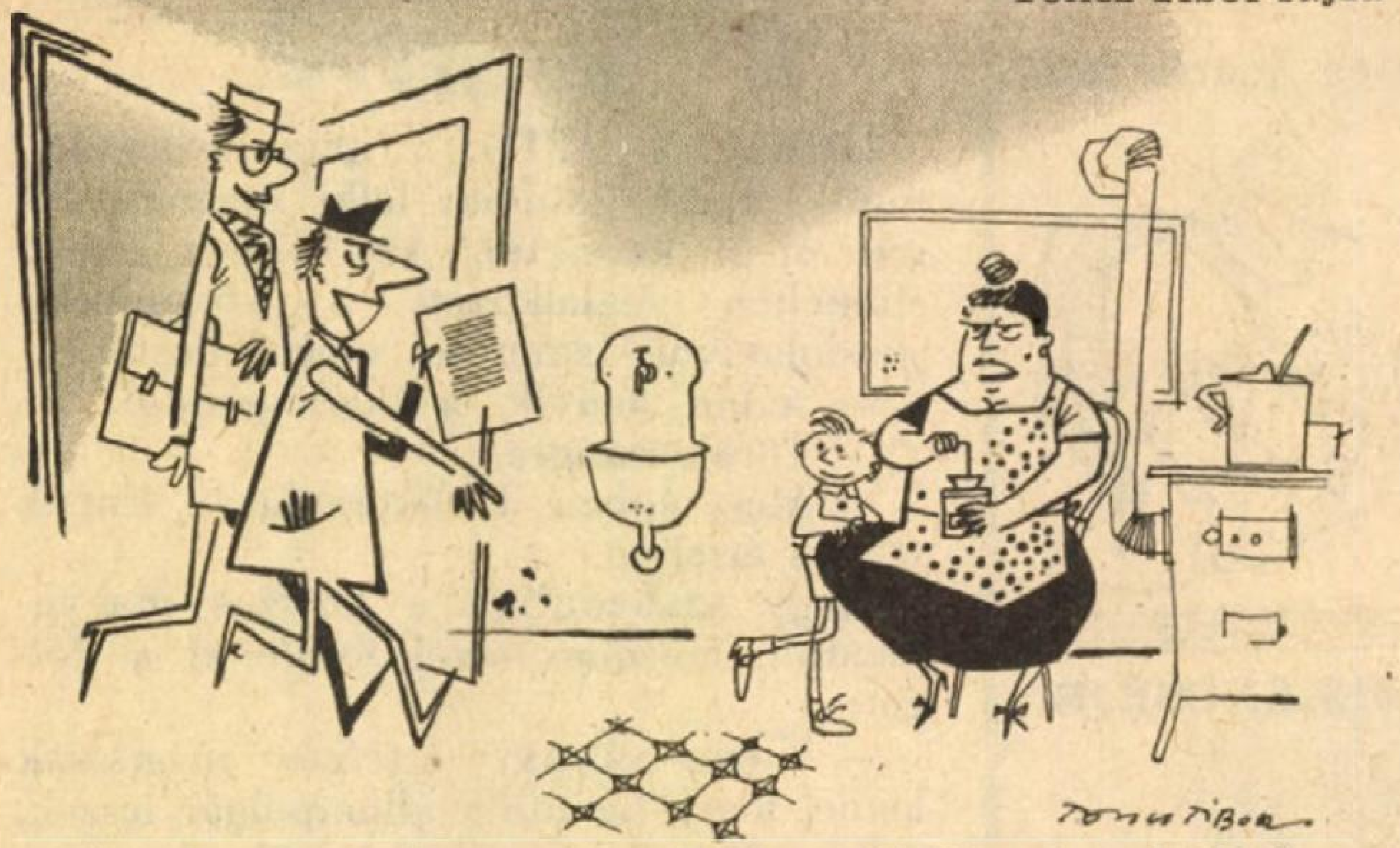

– Asszonyom, önök nyerték a lottó-autót! Nem is tud róla?
– Autó, autó! Na és a garázs? . . .

BORISZ PRIVALOV:

A vérbeli sportember

Egy alkalommal egy halászbrigáddal dolgoztam mint műkedvelő. Az Azovi-tengeren történt. Napokat töltöttem el azon a bárkán, melyen Finogen Petrovics volt a brigádvezető. Szögletes Herkules, a válla szélességében majdnem akkora volt, mint az egész test hosszúságban.

Segítettem, ami tőlem telt, de azt hiszem, inkább az ötödik kerék lehettem.

Micsoda fogás volt! Nyüzsgő, eleven ezüst halom. Soha életemben nem láttam ennyi halat egy rakáson. Amikor leadtuk a zsákmányt, a halászok vidáman haladtak az országúton a szállásukra. Én is velük mentem. Magasan hordtam az orrom, éreztem, hogy engem is azok a jogok illetnek meg, amik őket: utóvégre szegről-végről „haver" voltam, „bárkás", „szaktárs".

Nem feszélyezték magukat előttem, őszintén beszélgettek.

Legfőbb témájuk volt a közelgő vasárnap: ki hogyan akarja kipihenni magát.

— Bánom is én, ki hová megy — mondta az egyik. — Én moziba megyek. Három előadást ülök végig egyfolytában. Nagy a hátralékom filmekben.

— Ami a halat és a vizet illeti — tréfált a másik —, legjobb halétel a házi kolbász és a legjobb folyadék a serital. Hej, de jót húzok a sörből a sült kolbász után! Jó hideget!

— Én pedig a konzervgyárba megyek . . . — mondta szemérmesen a brigád legfiatalabb tagja.

— Ahhoz a csinos kis csitrihez, mi? Jól belepistultál! — fejezték be a társai vidám nevetéssel.

— No és te, Finogen Petrovics, neked mi a szándékod? — kérdezték a fiúk a brigádvezetőt, aki hallgatagon ballagott köztük, szájában füstölgő pipával. — Ahogy szoktad?

— Ahogy szoktam, gyerekek! — sóhajtott ábrándozva Finogen Petrovics. — Vállamra a horgászbotot, és indíts pecázni . . . Kell az embernek egy kis kikapcsolódás...

(Oroszból fordította Pogonyi Antal)

Baj van a vonattal

A Főhivatal főosztályvezetője széttárta karjait, és vállat vont. Mozdulata tehetetlenséget fejezett ki:

— A hatvanas évek elején kellett volna megfelelő megoldást találni — mondta a miniszterhelyettesnek. — De most, 1980-ban már nehéz rendet teremteni.

— Igaza van — bólintott a felettes —, ha jól emlékszem, az orvosokkal és az agronómusokkal kezdődött. Nem akartak vidékre menni. Azután az állatorvosok is húzódozni kezdtek a vidéki állásoktól. Mit lehet csinálni? Húsz év óta változatlan a helyzet . . .

— Célprémiumot tűztem ki, de ez sem oldja meg a problémát.

— Kérem, ugyebár ön intézi a főhivatalban a vasút ügyeit. Tájékoztasson a helyzetről. Mondja el őszintén, mi van a vasútnál?

— Siralmas a helyzet. Behívattam néhány nyugdíjast. A tegnapelőtti miskolci gyorsot így végre elindíthatták.

— És mi van a pécsi gyorssal?

— Sajnos, negyedik napja itt vesztegel Pesten.

— De hiszen ez abszurdum!

A másik bólintott:

— Pedig mindent elkövettünk . . . A múlt héten is hatszázan végezték el az új vonatvezetői tanfolyamot.

— Hiszen ez hatszáz új mozdonyvezetőt jelent!

— Ez igaz. De valamennyi átkérette magát a Fővárosi Autóbusz Üzemhez.

— Hallatlan! És miért?

— Nem akarnak vidékre menni.

(p. l.)

Don Quijote Hollandiában

Fülöp György rajza

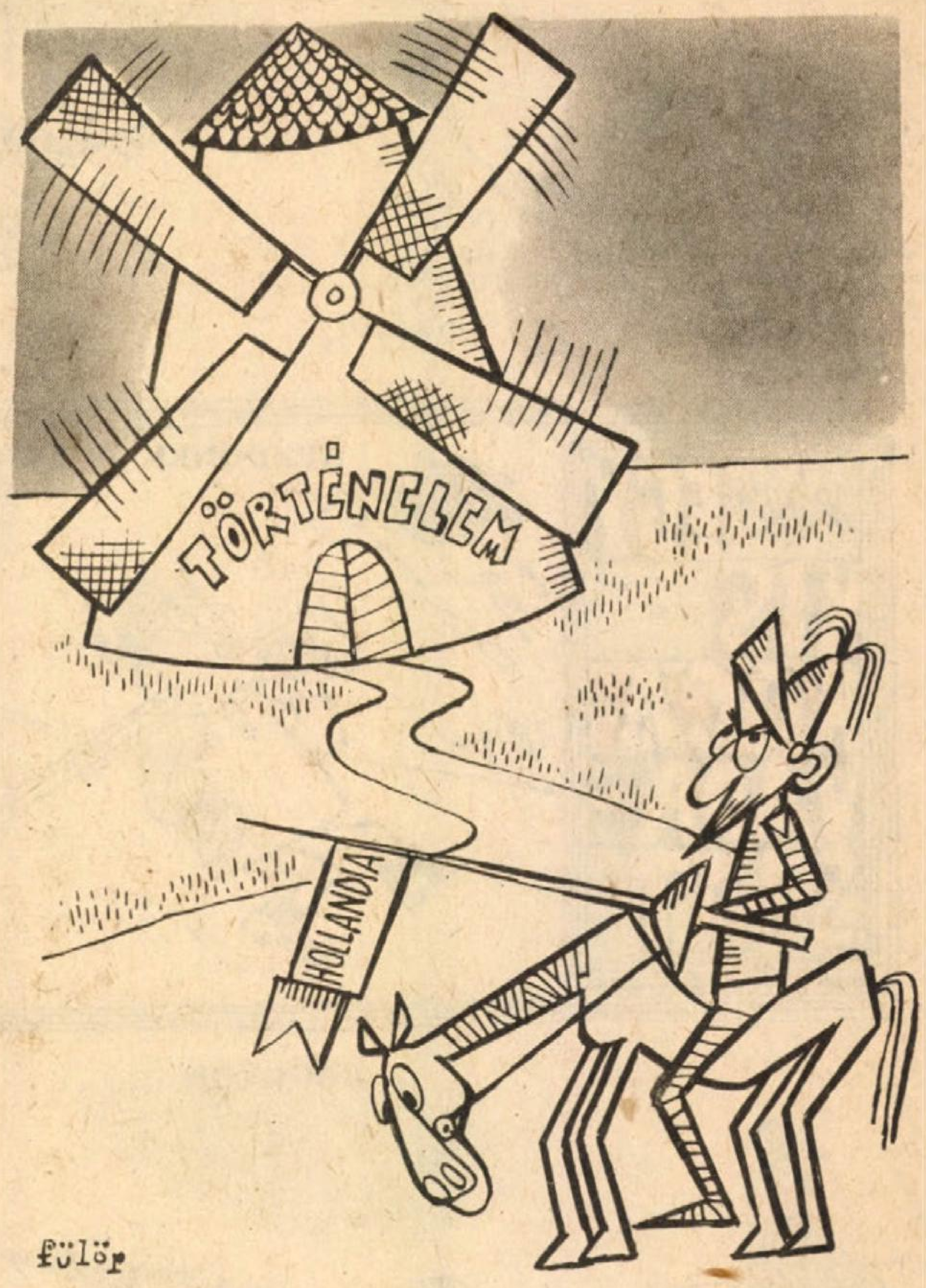

– Majd én megállítom!

Röntgen-kép

Várnai György rajza

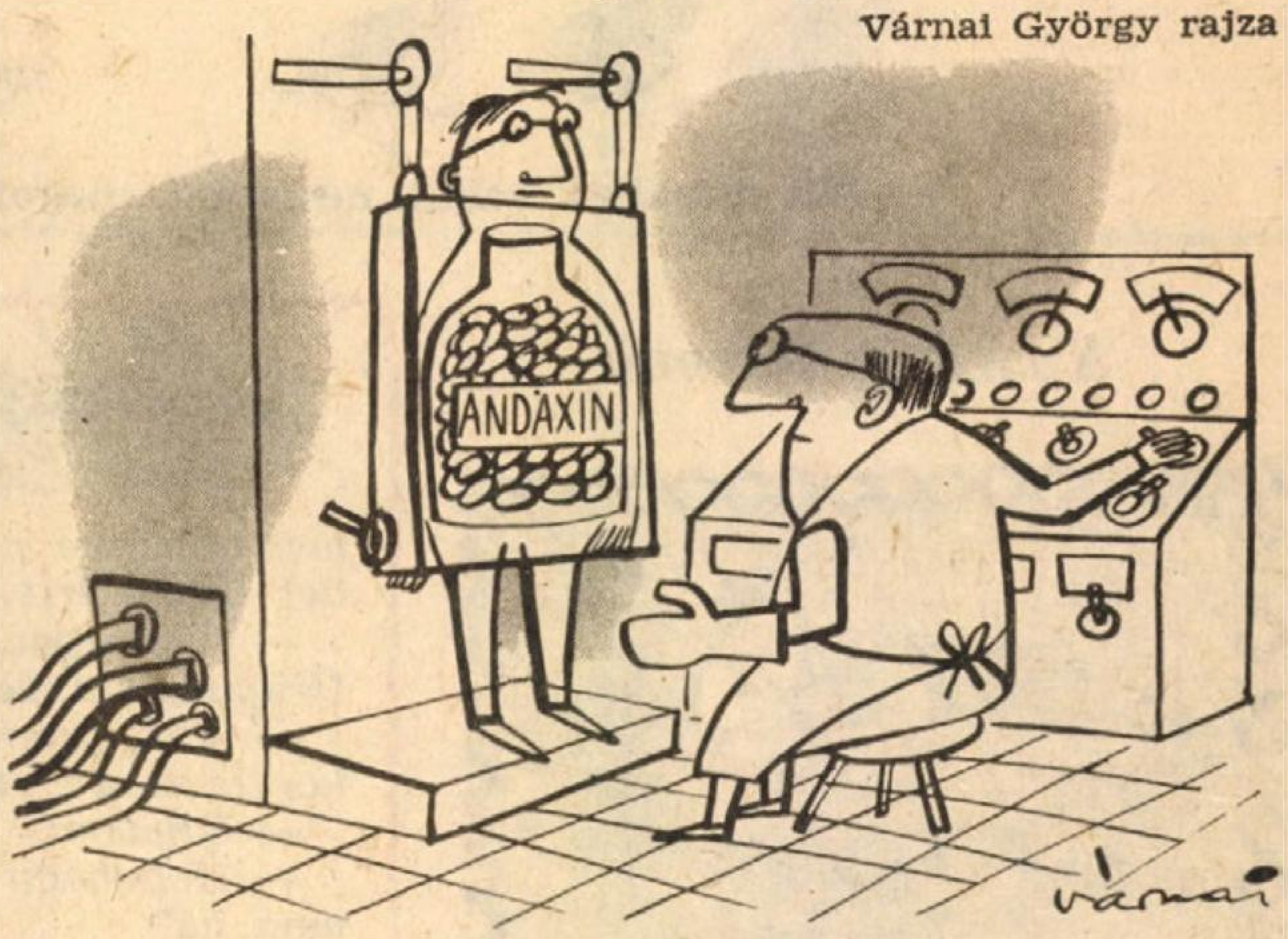

Alkohol-ellenes propaganda

Erdei Sándor rajza

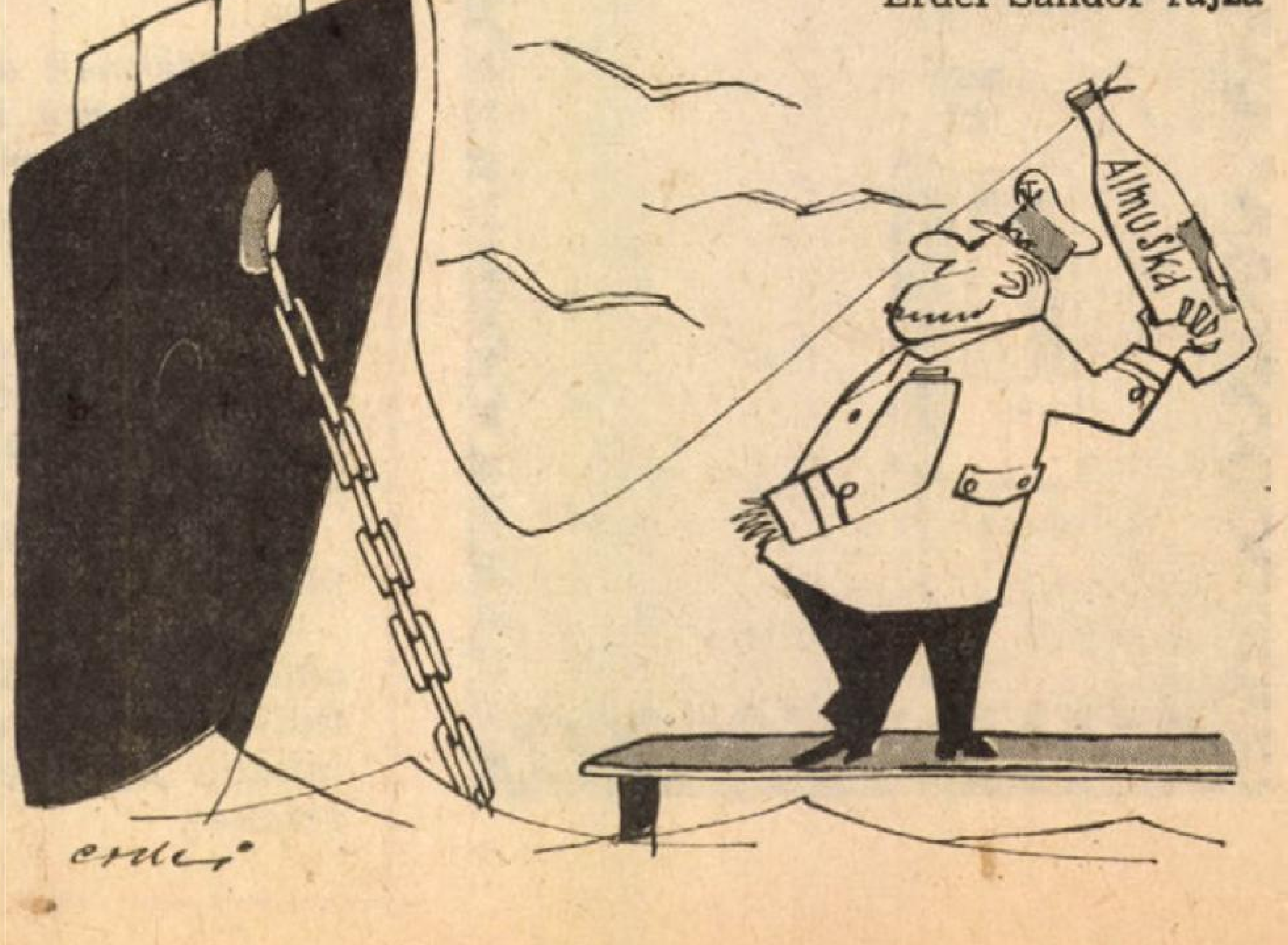

Mészáros: EGY KIS KOCA-VADÁSZAT

A TÖKÉLETES KISZOLGÁLÁS

Mészáros András rajza

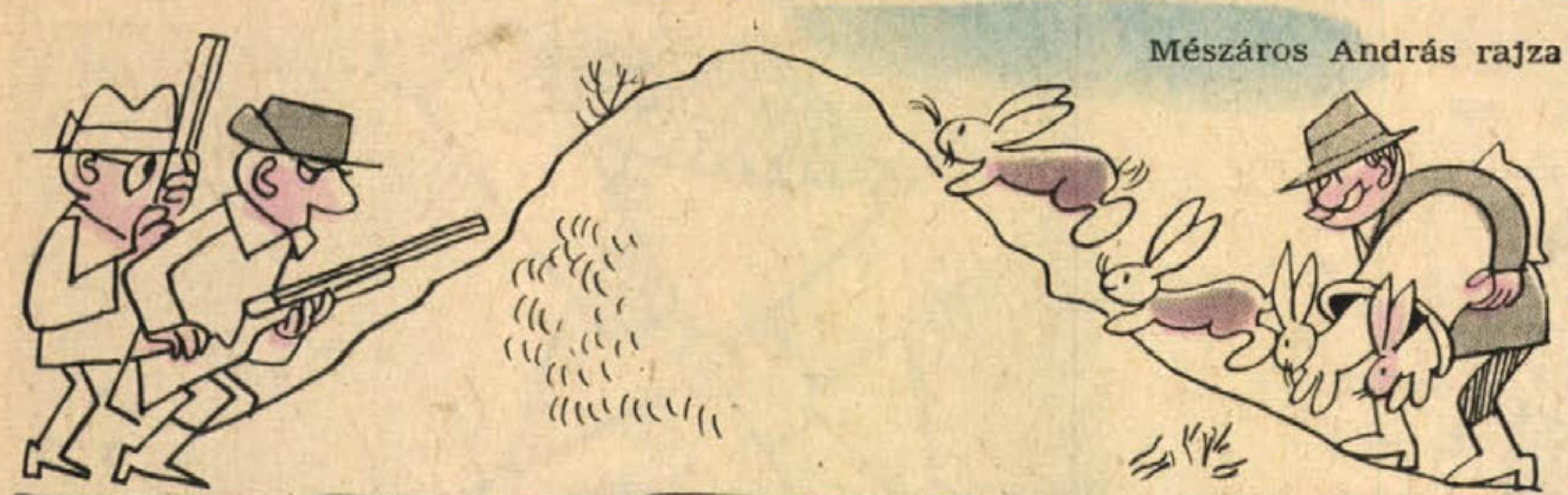

KEZDŐNEK IS LEHET SZERENCSÉJE

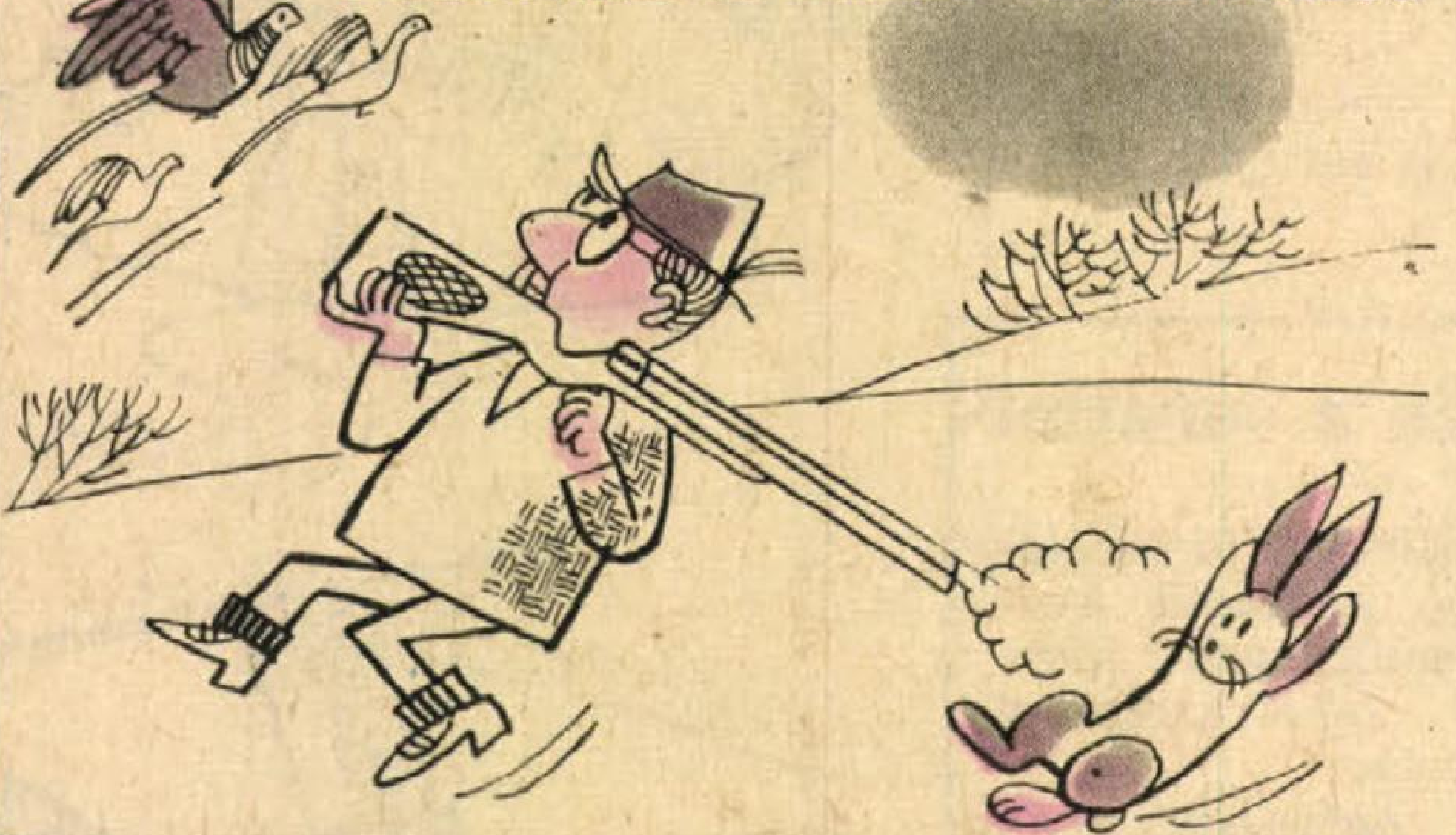

FOGLYOK

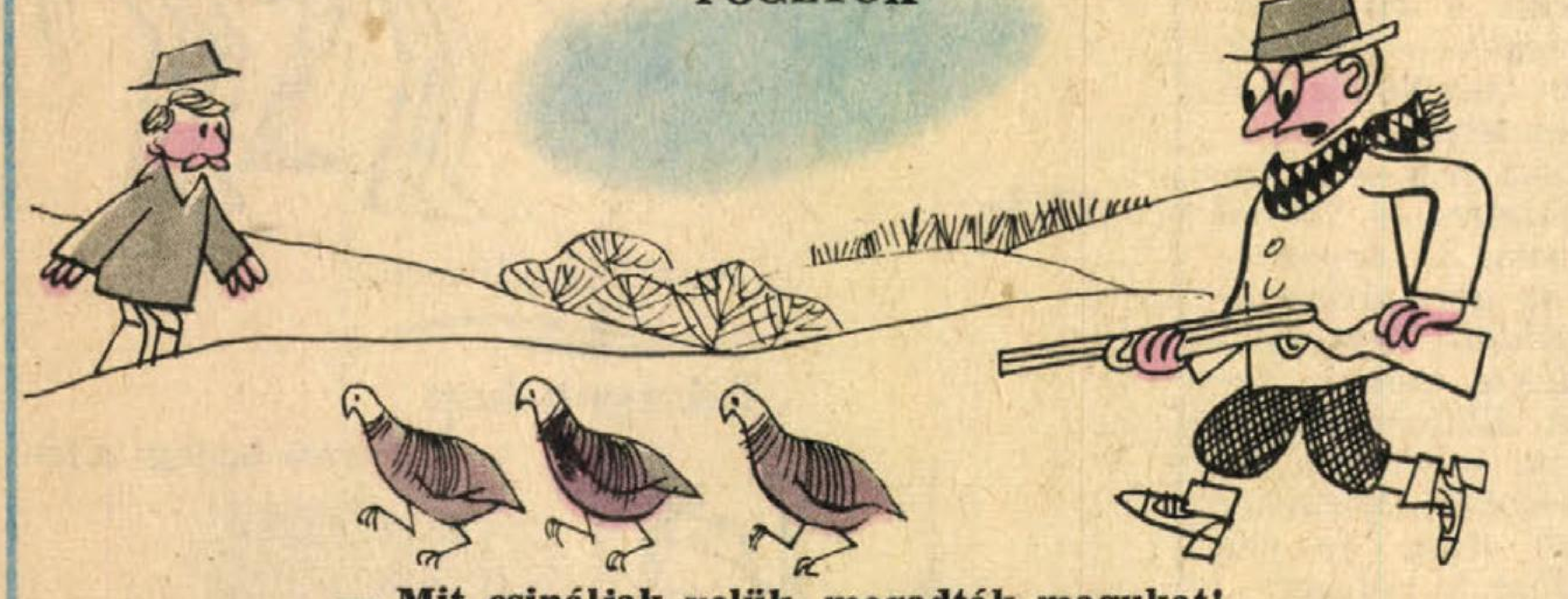

— Mit csináljak velük, megadták magukat!...

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

HERMAN OTTÓ, a nagy természettudós, ifjabb éveiben lelki meghasonláson ment keresztül. Az 1872-es évben eltökélten foglalkozott a kivándorlás gondolatával. Ismerősei megkérdezték:

— Aztán melyik országra gondol?

— Törökországra.

— Mért éppen Törökországra? Ennek semmi értelme.

Hogy szabaduljon a hosszas magyarázattól, Herman ezzel ütötte el a dolgot:

— Nono. Annyi értelme mégiscsak lenne, hogy ha török állampolgár leszek, megnyertem a mohácsi csatát, ha meg magyar maradok, elvesztettem.

GÁDOR BÉLA részt vett egy szakmai értekezleten, amelyen egy magát mellőzöttnek érző író, a régi rendszer egy fölkapottja, kikelt a protekció ellen.

— Mit támadod te annyira a protekciót? — szólt neki oda Gádor. — Úgy beszélsz, mintha mi honosítottuk volna meg. Pedig már a Horthy-rendszerben is vígan burjánzott a protekció.

— Igen — replikázott a másik —, de ott a protekció-rendszerből senkire sem származott igazságtalanság, ott mindenki érvényesülhetett.

— Hogyan, miért?

— Mert mindenkinek volt protektora!

BOULANDRA asszony, a román színművészet kiemelkedő egyénisége, végtelen agilitása mellett igen szókimondó lélek is volt. Egyik színésznő, akinek egy őhozzá hasonló korú öregasszonyt kellett játszania, tanácsát kérte, hogyan maszkírozza magát öregre.

— Púderrel, púderrel — tanácsolta az öreg művésznő.

— Sok púdert rakjak az arcomra?

— Ellenkezőleg. Sok púdert törölj le róla.

Abszolút felvonó

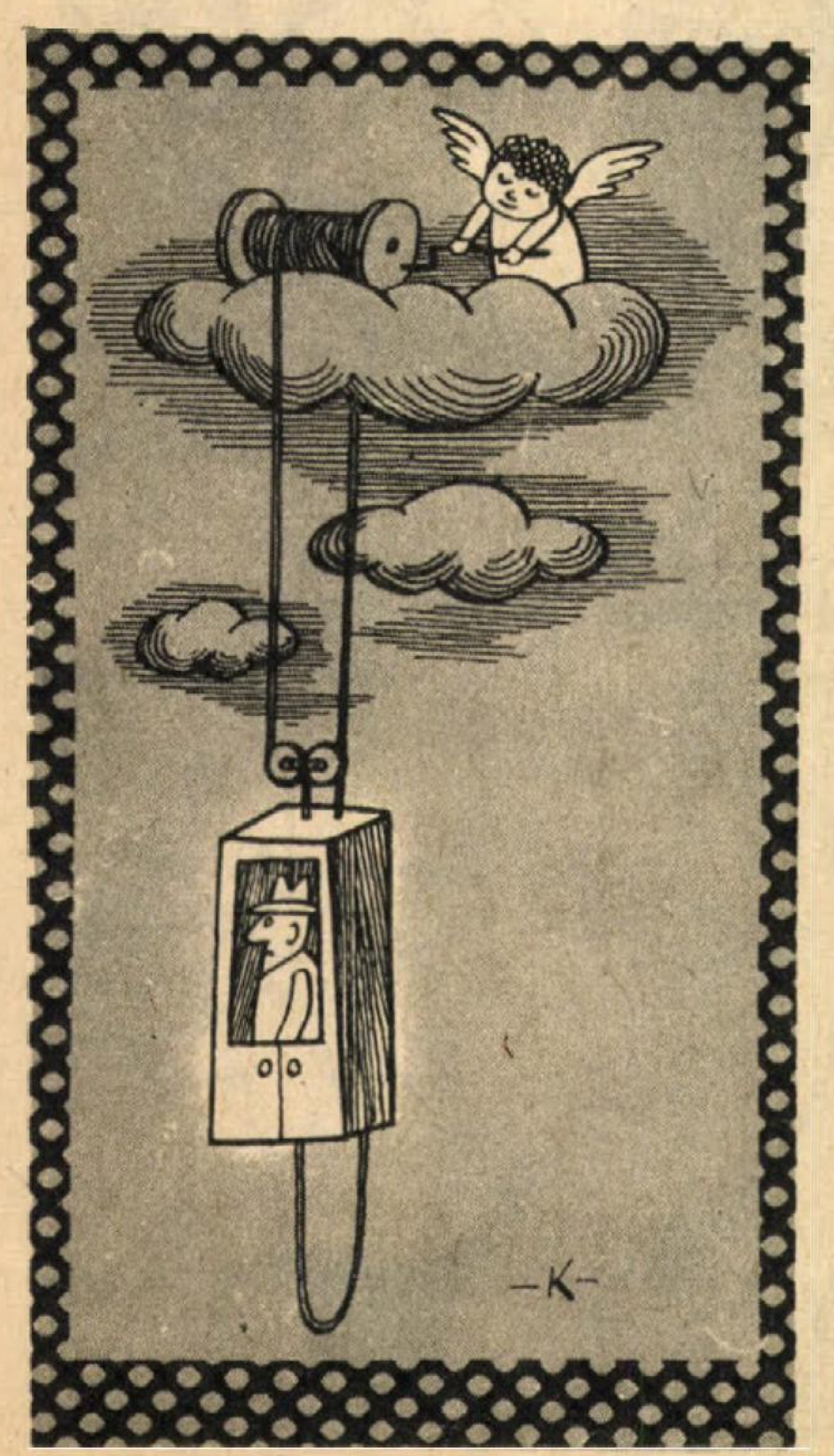

Drága kartársam,

megmondaná nekem, mi az a Punta del Este-i értekezlet?

— Készséggel. Punta del Este Uruguayban van.

— Ahá, értem már! Uruguay! Akkor biztosan valami futball-ügy.

— Olyasmi.

— Hogyhogy olyasmi? Az, vagy nem az?

— Nézze, ez tulajdonképpen az amerikai külügyminiszterek értekezlete, amely Kuba ellen irányul, és már az összehívása is törvényellenes volt.

— Ezeknek a törvény olyan, mint a mindennapi kenyér.

— Hogy mondhat ilyet?

— Arra való, hogy megszegjék.

— Ne bírálja őket, mert úgyis idegesek.

— Akkor mégiscsak futballisták?

— Nem. Ámbár ez sincs még egészen tisztázva, mert némelyikük folyton rúgni akar.

— Akkor tehát olyan futballistafélék.

— Nem! Mert a futballisták nem akarnak mindenáron rúgni, azok tudják, hogy a korszerű futballban inkább fejjel kell megoldani a helyzeteket.

G. M.

E heti hirdetésünk

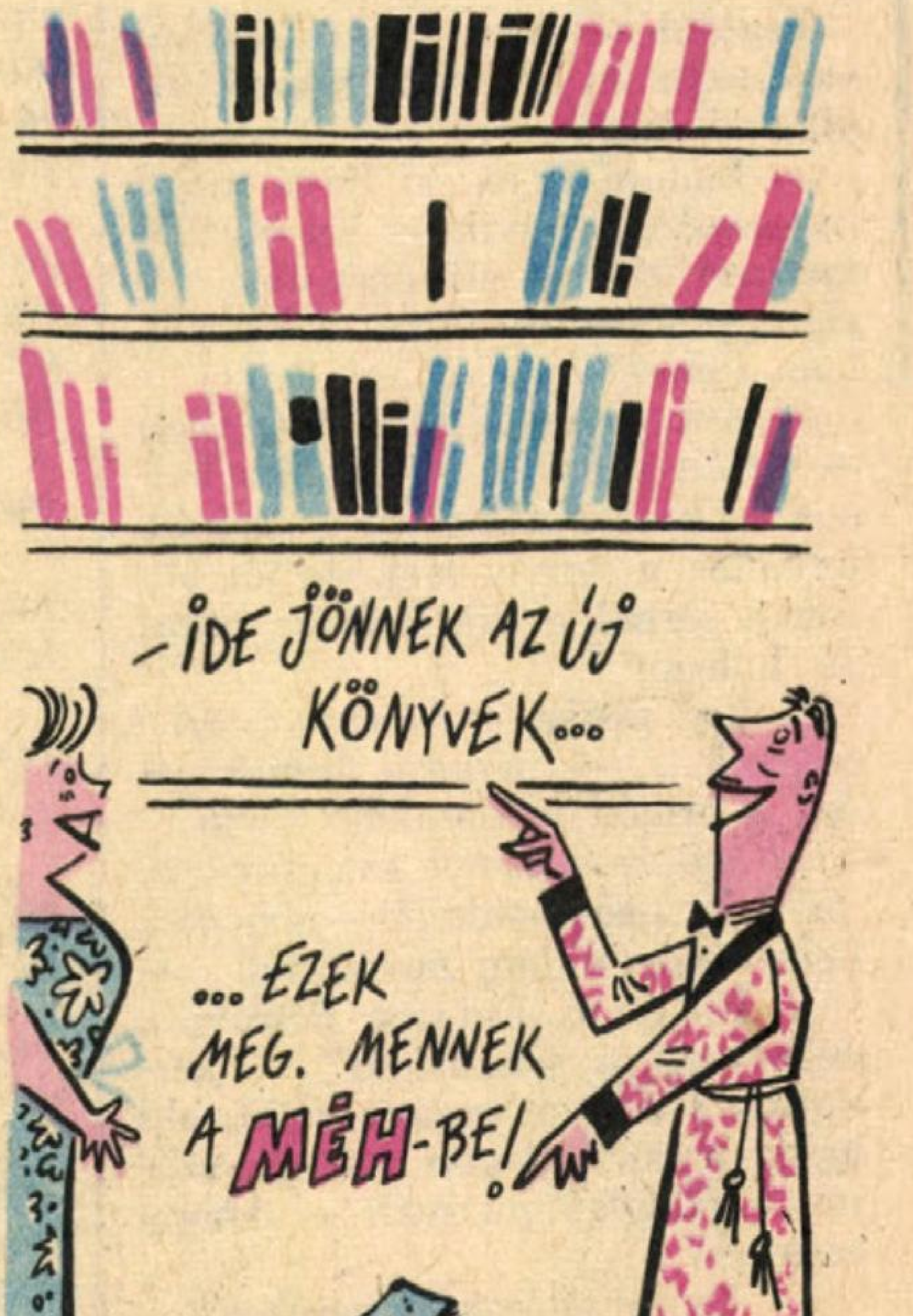
– IDE JÖNNEK AZ ÚJ KÖNYVEK...
... EZEK MEG MENNEK A MÉH-BE!

Go-kart a divat!

Hegedűs István rajza

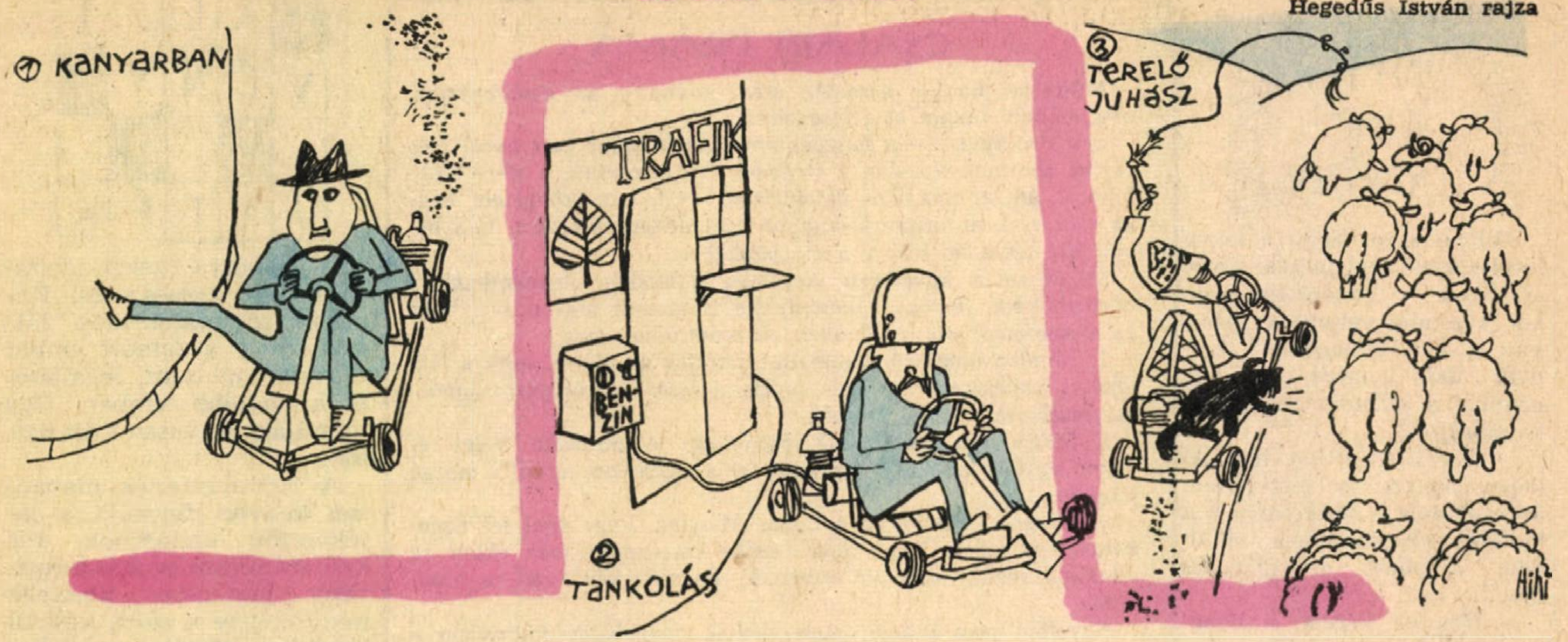

Talán nincs erősebb ösztön, mint a létfenntartás ösztöne. A vérszomjas fenevadakat éles fogakkal szerelte fel a természet, nehogy gyomorrontást kapjanak az elfogyasztott növényevőktől. Persze, a szelídebb állatokról sem feledkezett meg a gondviselés. A gazella például gyorsan iramodó lábaival, a sündisznó hegyes tüskéjével, a közönséges házi kakas pedig megdöbbentő árával védekezik az őt felfalni igyekvő ragadozók ellen.

Az én kakasom nem volt könnyű zsákmány. Kereken kilencven forintba került, bár meg kell adni, egészen rendkívüli, abnormálian elhízott mintapéldány volt. Úgy cipeltem hazafelé a piacról a lábánál fogva, hogy minden vér abba a gyönyörű, gutaütősen bíborvörös taréjába szaladt.

Szó, ami szó, jólesett, mikor megszólított egy olyan falusi-forma menyecske, hogy: — Mongyamánkedves, ha meg nem sértem, mennyibe kóstált ez a csudaszép kakas?

— Egy százasba kóstált.

— Isten bizony többet ér — bizonykodott a menyecske.

...Na tessék. Csak mondja mégegyszer a feleségem, hogy nem tudok

RE-
LA-
TIV
KA-
KAS

vásárolni! Lám, a menyecske még meg is esküdött, hogy megérte, pedig ez nagy dolog, különösen falun, ahol még vannak vallásos emberek.

Ám, nem sokáig öltögettem egymásba a gondolataimat, mert öblös basszus dördült a fülembe:

— Ha nem sértem meg, drága kartársam, mibe került ez a szép, kövér tyúk?

— Nem sért meg, de ez nem tyúk, hanem kakas, és pontosan száztíz forintba került — feleltem önérzetesen, elvégre mégiscsak figyelmetlenség tyúknak nézni egy ilyen gyönyörű kakast.

— A kartárs egy bevásárló-zseni. Véleményem szerint száznegyvenet is megér egy ilyen elhízott baromfi!

Ezután öt háziasszony következett egymás után. Közülük négy megesküdött az életére, hogy ő még nem hallott ilyen potom áron elkelni hasonló gyönyörű kakast.

Alighogy továbbmentem, szembejött velem három billegős fejű néni: hogyha nem zavarnak, áruljam már el, mennyiért vevődött ez a csodálatos kakas?

— Nem vevődött. Eladó.

— Hogy adja?

— Kilencven forint.

— Hogy kilencven forint? — kapkodott levegő után egyszerre a három néni. — Van pofája kilencven forintot kérni ezért a csenevész dögért? Szólni kéne a rendőrnek!

Fülöp György

Körültekintő szülő

Toncz Tibor rajza

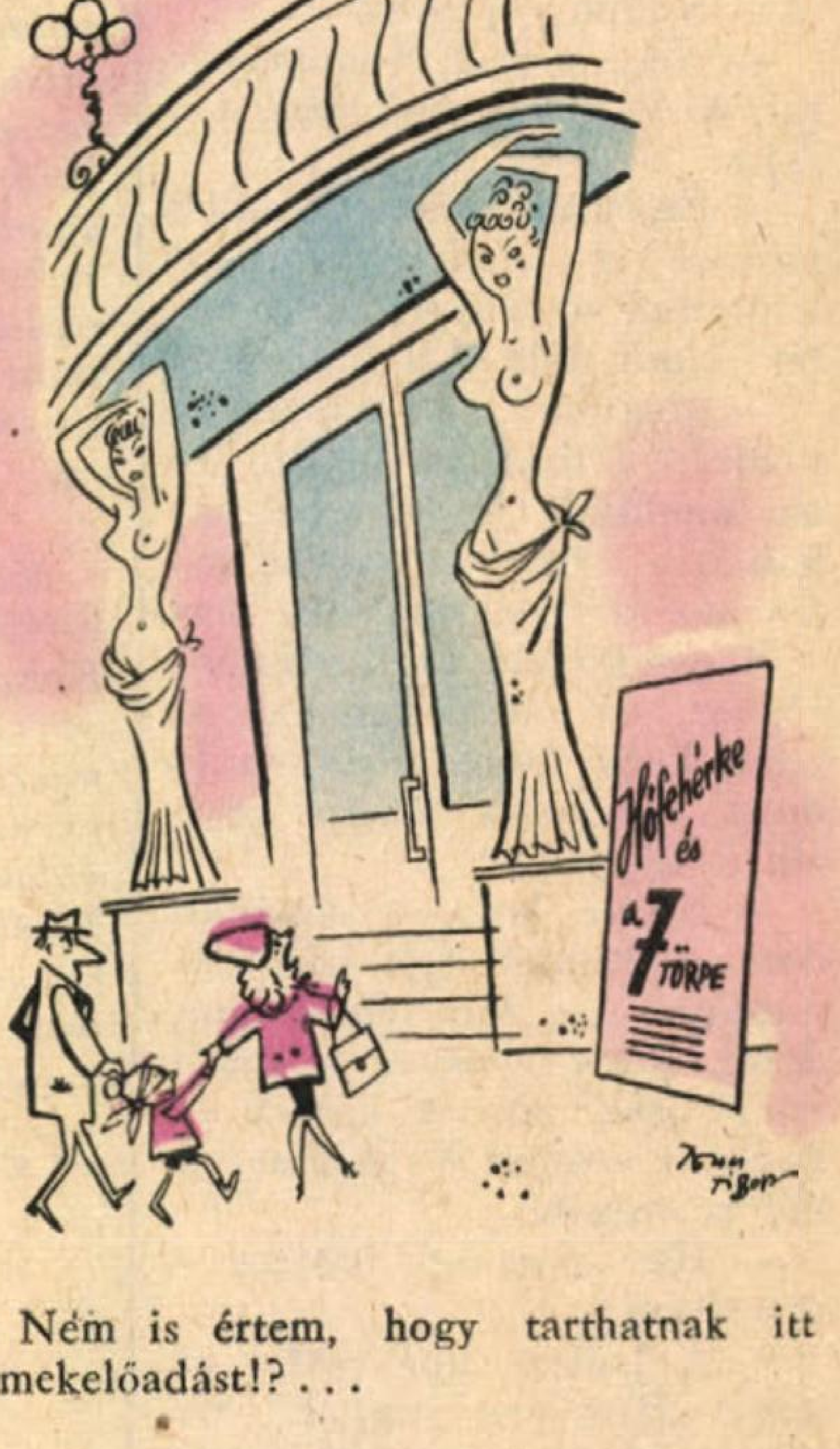

– Nem is értem, hogy tarthatnak itt gyermekelőadást!? . . .

Lakás-üzér

Szegő Gizi rajza

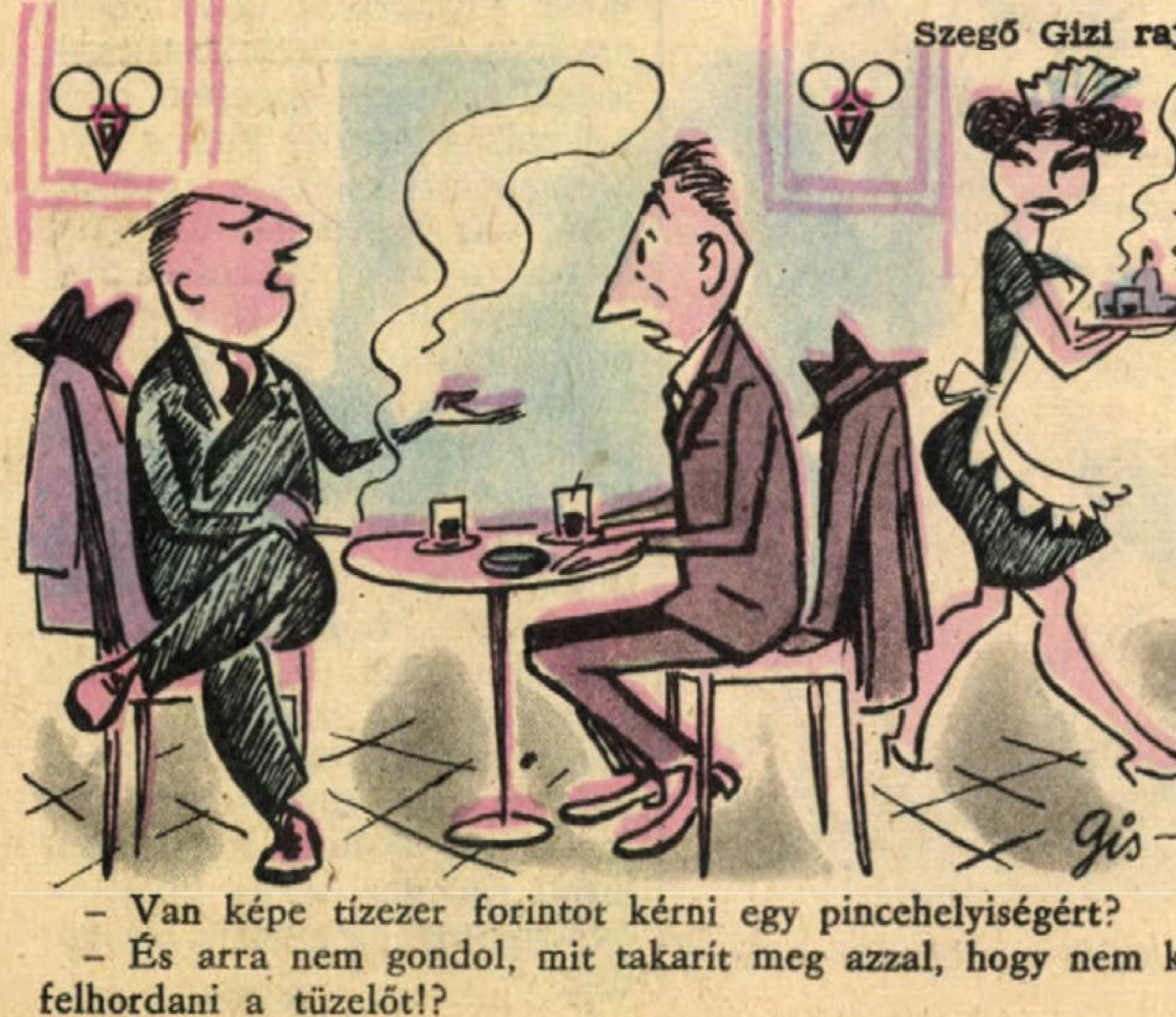

– Van képe tízezer forintot kérni egy pincehelyiségért?

– És arra nem gondol, mit takarít meg azzal, hogy nem kell felhordani a tüzelőt!?

Leheletpróba

Mészáros András rajza

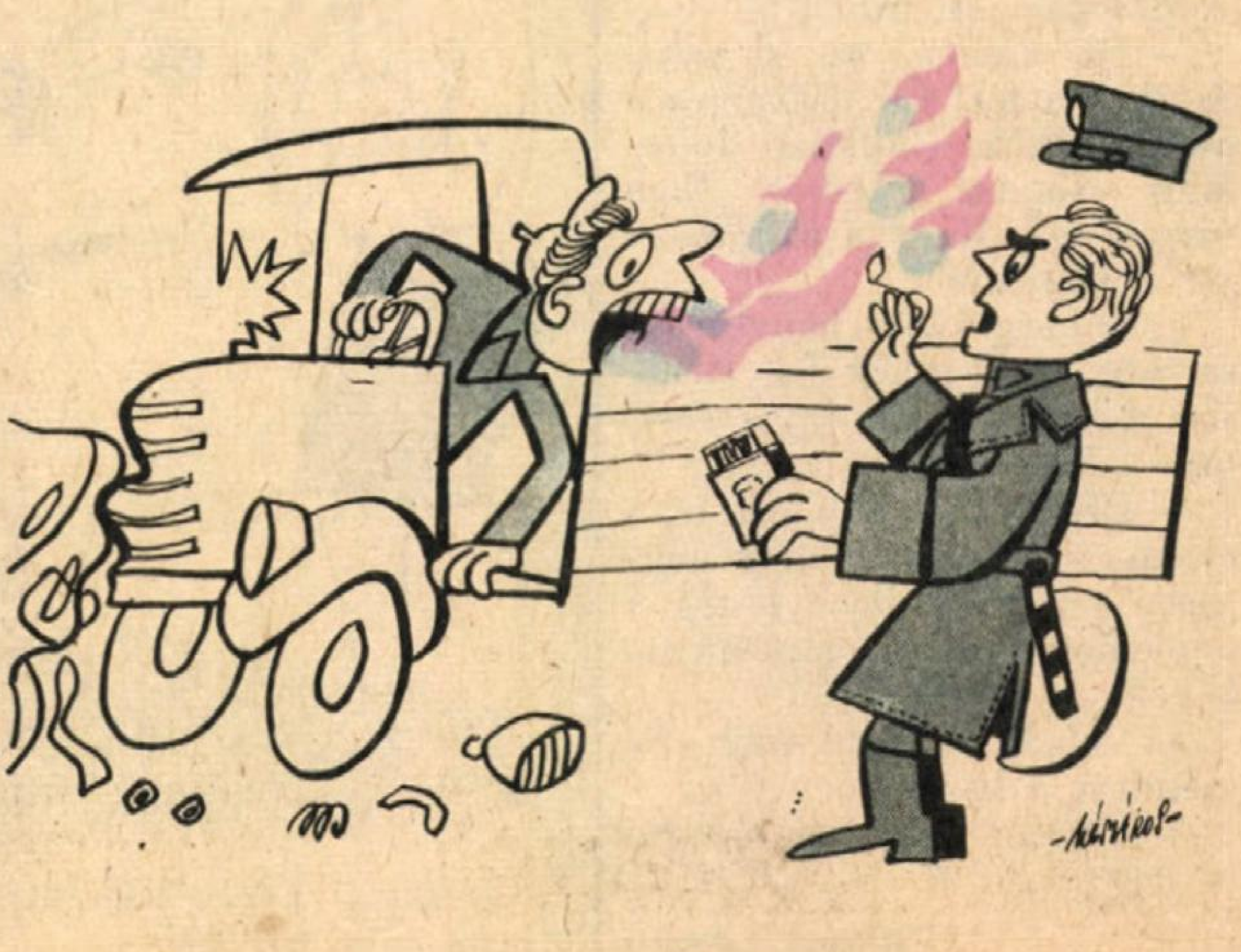

MOST VAN A NAP LEMENŐBEN

Milyen szép, hogy a képes levelezőlap-hanglemezek ilyen stílusosak — gondoltam, amikor kezembe vettem a „Most van a nap lemenőben" kezdetű dal lemezét. A kép ugyanis a balatoni naplementét ábrázolta.

— Kérek még hat hasonló képes lemezt — mondottam az eladónak —, szeretném hat külföldi ismerősömnek elküldeni. Kapható az „Üveges tánc"?

— Hogyne, kérem — hangzott a válasz, és már a kezembe is nyomták a lemezt, amely háztetőket ábrázolt.

— Üveges tánccal nincs?

— Sajnos, csak háztetővel kapható. Tessék talán a „Néha az kell, hogy dédelgess"-t megvenni.

— Szerelmespárral?

— Nem párral, hanem várral. A Vajdahunyad vára van rajta.

— Én olyat szeretnék, amely passzol a képhez. Egyszer hallottam a „Szeretem a kertet" című dalt. Azt kérném.

— Megvan! A veszprémi viadukt látható a képen. De azt mondják, hogy a bal sarkában a völgyben, a földszintes ház alatt van egy kis kert.

Ragaszkodtam a stílszerűséghez, és megkértem az eladót, hogy keressen olyan lemezt, amelynek témája egyezik a képpel.

— Nehéz lesz — sopánkodott, és leemelt egy képes lemezlapot. — Mit tetszik gondolni, hány éves ez a másik vár? Csak annyit árulok el, hogy az eredeti Vajdahunyadnál is öregebb.

— Hát lehet úgy hatszáz — saccoltam.

— A lemez címe pedig az, hogy „Húszéves vagyok". Ötszáznyolcvan év differencia. Tessék talán ezt. Nagyon szép, hangulatos dal. Címe: „Esteledik a faluban."

Méregbe jöttem:

— De hiszen ez a pécsi Széchenyi tér! Én történetesen pécsi vagyok. Hallatlan dolog, falut csinálni Pécsből! Nem viszem el! Megvan a „Táncot jár a nagyapó"?

— Sajnos, képes hanglemezre még nem vették fel. Biztosan most keresnek egy csecsemőt a felvételhez...

— Ezek után csak azt nem értem — jegyeztem meg mérgesen —, hogy miért tettek a naplemente dalra naplemente képet?

Az eladó vállat vont, és széttárta a kezeit:

— Kérem, egyszer tévedni is lehet...

Palásti László

CSALÁDI DRÁMA

Másfélévi boldog házasság után, szomorú, de nem egyedülálló módon váltam el feleségemtől.

1961 december 29-én huszonhárom óra harminc perc körül még együtt akartunk leszállni a Hegedüs Gyula utcánál a 76-os trolibuszról, ám az energikus ülőkalauznő oly frissen csöngetett, hogy én már csak az orromra csapódó ajtó mögül inthettem fájó búcsút ifjú hitvesem felé a setét éjszakába.

Miközben a következő megállóig hasztalan rimánkodtam és dörömböltem, három elképzelésem is támadt arra nézve, hogy ez a sajnálatos eset a jövőben ne ismétlődjön meg:

1. Minden utazásnál katapultot szerelek az ülésre, mint a léglökéses vadászgépek pilótái, amely a leszállást meggyorsítandó, automatikusan kilő a troliból.
2. Magánúton megtanulok hipp-hopp asztráltestté válni és akkor veszély nélkül hagyhatom el a becsukott ajtón a mozgó járművet.
3. Mérges levelet írok a Ludas Matyiba, hogy éjjel fél tizenkettőkor a 323-as kocsi fiatal szőke kalauznője még akkor se csináljon rossz viccet az emberrel, ha már késő van és unatkozik.

Egyelőre nem tudom, hogy melyik megoldást válasszam a három közül.

Dalmáth Ferenc

3 CEGLÉDI BOSSZÚSÁG

A Ceglédi Húsipari Vállalathoz egy elhanyagolt köves út vezet, névszerint a Dohány utca. Az autók felverik a sarat a házak falára, és képzelhető, hogyan festenek a házak egy-egy ilyen alkalmi „pótvakolás" után. A panaszok eddig körülbelül annyit értek, mint a falrahányt borsó, illetve ez esetben — a falrahányt sár.

*

Mintegy három esztendővel ezelőtt állították fel a ceglédi Kossuth tér egyik eldugott sarkán a Dózsa-szobrot. Hogy miért állt Dózsa György oda félre, holott a tér közepét is választhatta volna — titok. Tájékozottak véleménye szerint azért állt a tér szegletére, mert világéletében szerény ember volt, és kerüli a feltűnést. Erre utal az is, hogy talapzatáról eltűnt a neve. Persze, semmi sem pótolhatatlan. Ha valamely idegen mindenképpen meg akarja tudni, hogy kit ábrázol a szobor, készséggel megmondják a tanácsházán.

*

A vasút egyik mellékvágánya a Kossuth Ferenc utcán fut keresztül. Ez még nem lenne túlságosan nagy baj, ha egy ősrégi gőzmozdony füsttel nem pöfögné tele az utcát. A megoldás: Diesel-mozdonyt kellene járatni a gőzmasina helyett, mert szavahihető tanúk állítása szerint akkora a füst, hogy a nyílt utcán sonkát lehetne füstölni.

(f—p)

Terital nevű új műanyag kerül forgalomba

Vasvári Anna rajza

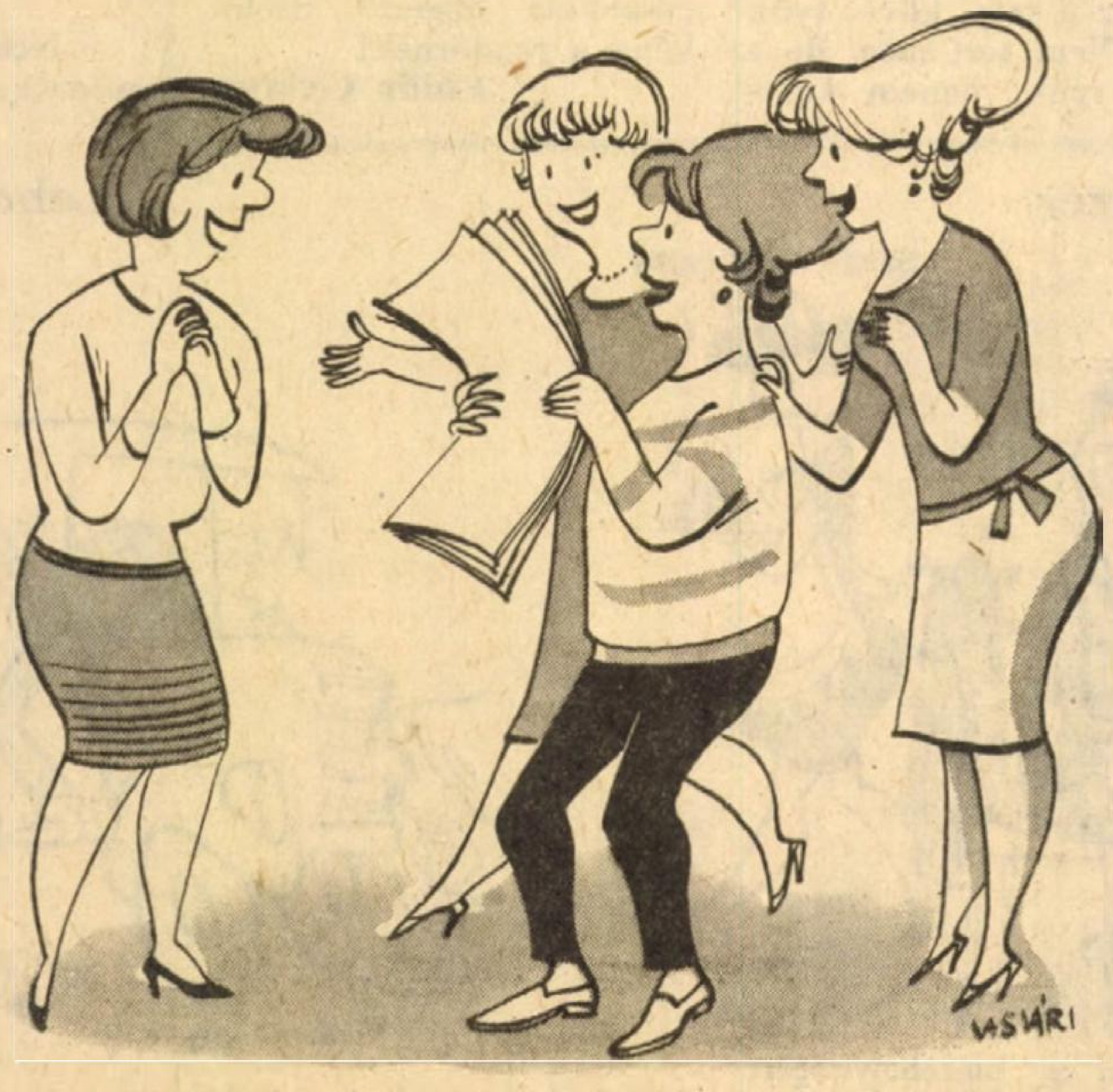

– Hurrá! Lehet, hogy ezt sem lehet majd kapni, mint a tertlistert és a terilént?...

REJTVÉNY JÁTÉK

A kiskutya szeret játszani — ez természetes. Kevésbé természetesnek látszik, hogy a felnőtt ember is szeret játszani, legalábbis a legtöbb ember. Úgy mondják, ez valami ősi ösztön.

A rejtvényfejtés manapság kedvelt formája a játékösztön kiélésének. Ide kell számítani azokat a rejtvény játékokat, amelyek nem az erre a célra készült lapokban jelennek meg, hanem, amelyekkel az élet szolgál. Mert szolgál. Nagyon gyakran és nagyon változatos módon.

Itt van például a csuklós és nem csuklós autóbusz játék. Több meglepetéssel szolgáló rejtvényforma. Ott kezdődik, hogy a megállónál az erre a célra kijelölt, és fehér vonallal megjelölt helyen sorba állnak az emberek. Ott, ahol a rendes autóbusznál megálláskor a kocsi középső ajtaja kinyílik, mert csak ott szabad fölszállni. Igen ám, de csuklós kocsi is van — sőt, örvendetesen egyre több van. Ezeknél fölszállni csak a kocsi végén lehet. Itt van tehát az új rejtvény játék. Tessék kitalálni, hogy milyen kocsi lesz a következő. Közönséges vagy csuklós? Helyezkedés kérdése az egész. Mert hiába álltam rendesen sorban, méghozzá legelöl. Ha történetesen csuklós kocsi érkezik, az egész sor hátraarcot csinálhat, és „az elsők lesznek utolsókká és az utolsók elsőkké". Mire odaértem a kocsi végére, már lemaradtam. Rejtvény, amelyet nem tudtam megfejteni. Hát tessék, itt van az új rejtvényjáték. Csuklós vagy nem csuklós jön-e? Középen csak leszállás vagy középen csak felszállás lesz-e? Egyre többen játsszuk ezt a játékot. Van, aki erre spekulál, van, aki arra, s a nyertesek mosolyogva néznek le a buszból a többiek feje fölött...

Vannak türelmetlenek, akik két-három sikertelen próbálkozás után aznapra abbahagyják, s ha van módjuk rá, taxin mennek, ha nincs, hát gyalog. Én magam régi és türelmes rejtvényfejtő vagyok, előbb vagy utóbb egyszer majd csak sikerül megfejtenem a rejtvényt. Főleg, mert nem lehet mindig taxin járni — gyalogolni meg nem szeretek.

Bálint Lajos

Vizsgáznak a vadászok

Vasvári Anna rajza

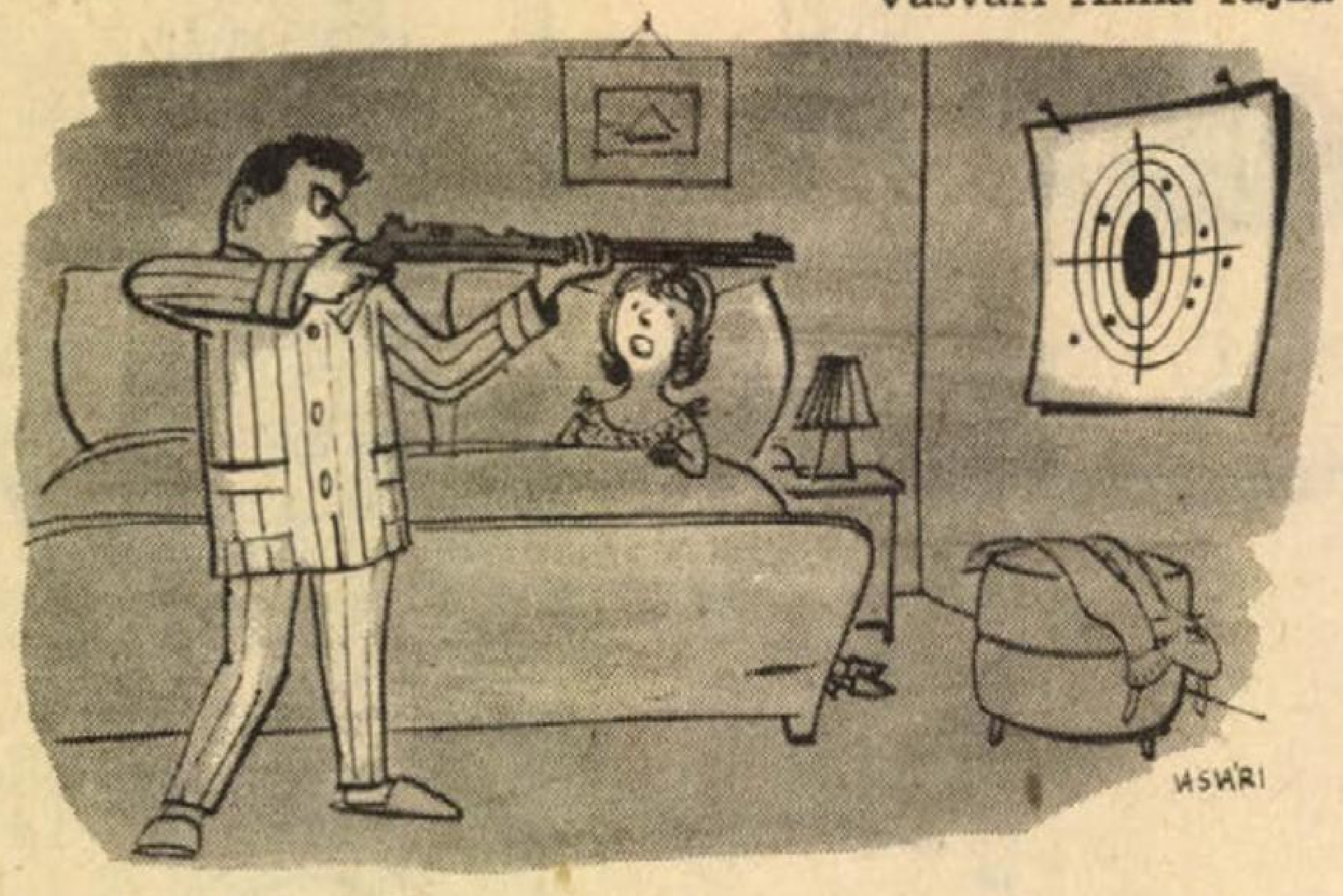

– Ne magolj egész éjszaka, drágám...

Félév idején

Török János rajza

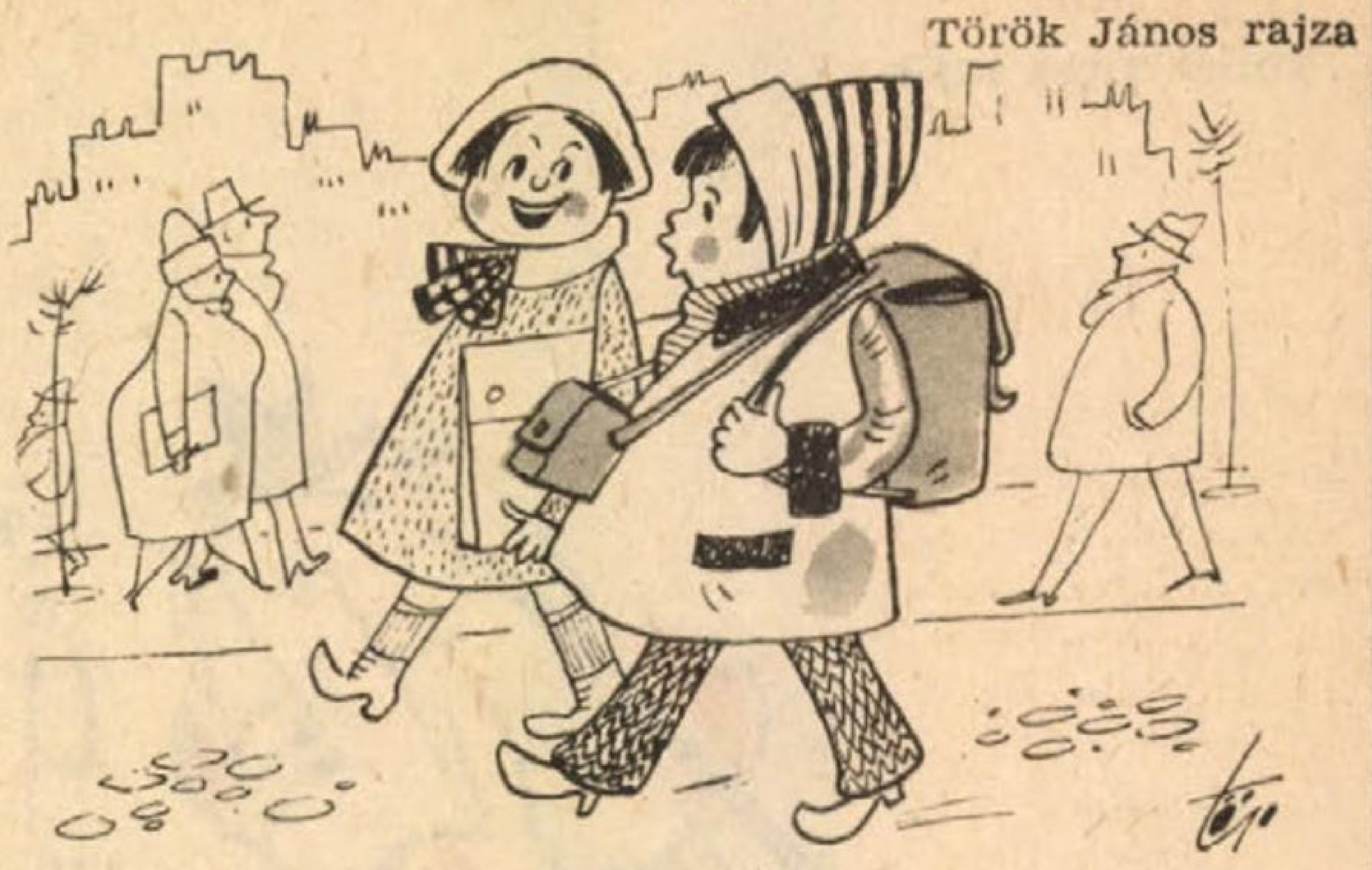

– Nem félsz, hogy kikapsz a rossz bizonyítvány miatt?
– Ha sokat szekíroznak vele, legfeljebb férjhez vegyek!

Társszerzők

Vértes György rajza

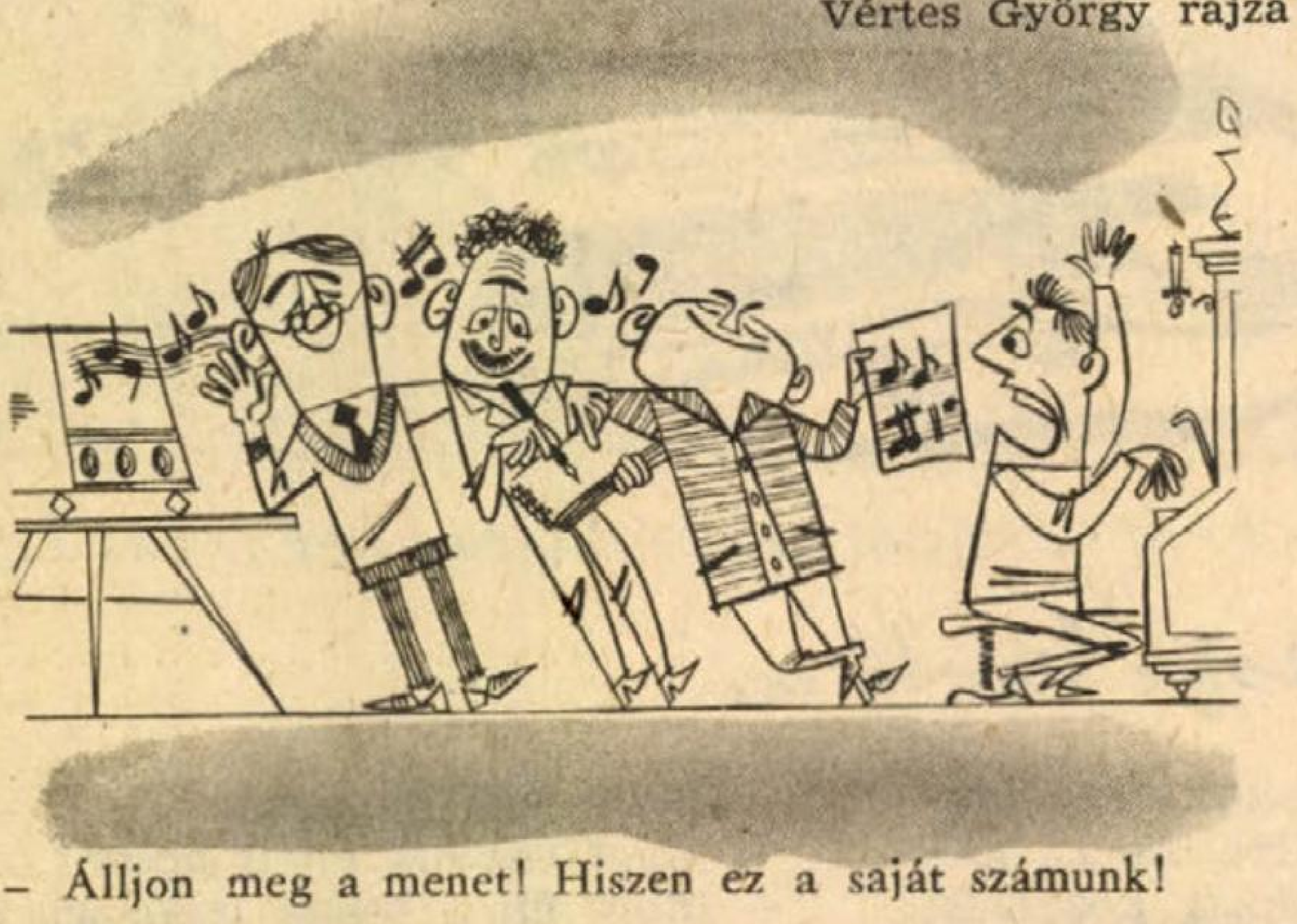

– Álljon meg a menet! Hiszen ez a saját számunk!

A preciz szerelmes

Schwott Lajos rajza

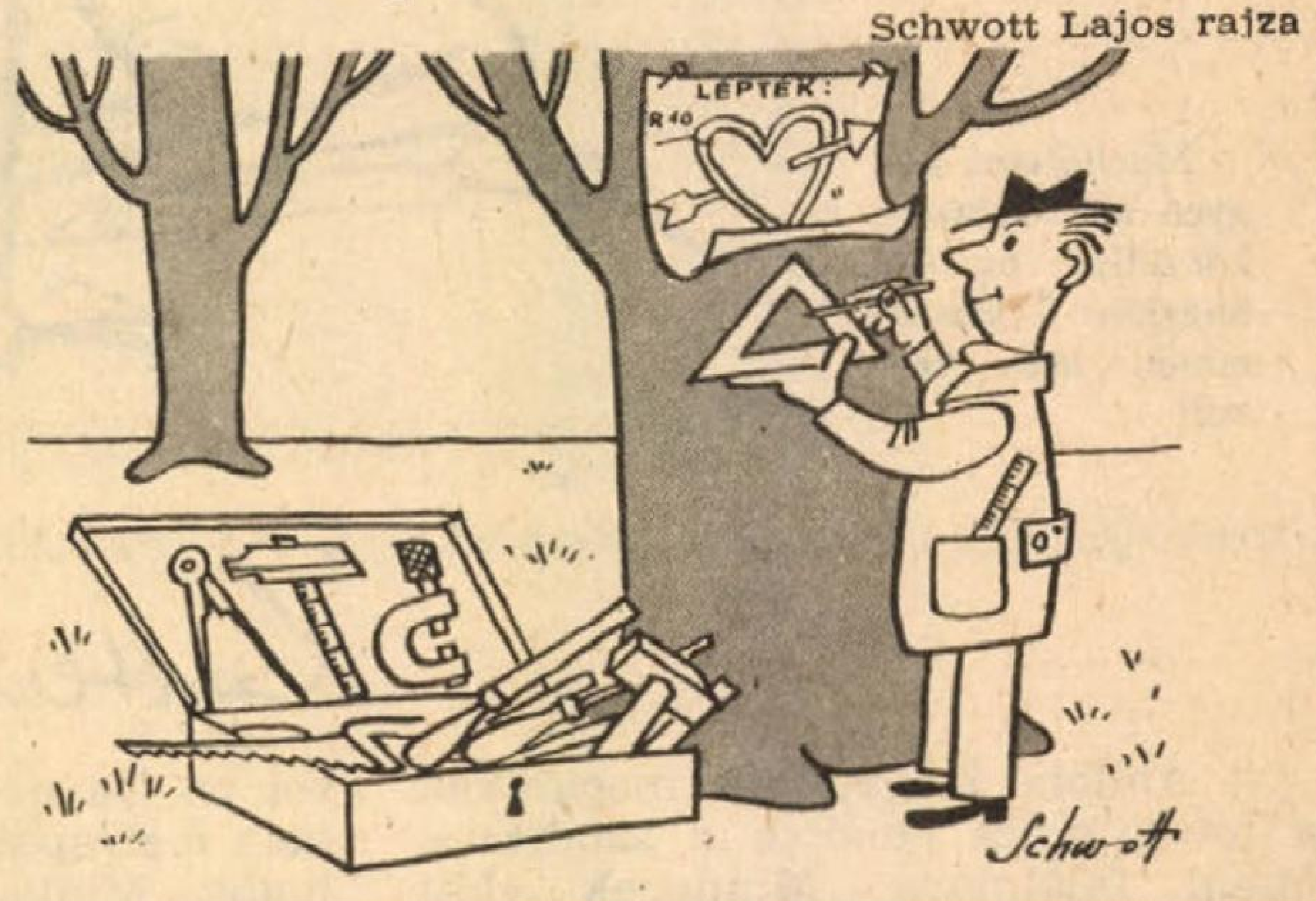

A nagy mutatvány

Az üdülő társalgójában a nagyhangú Kelemen vitte a szót. Amikor akaratátvitelre, telepatikus fenoménekre fordult a beszéd, csak legyintett:

— Gyerekjáték!

— Hát ha ez magának olyan semmi, lássuk, mutassa be! — tromfolt rá Hegedüs kolléga.

— Kérem... Ha a hölgyek között találok alkalmas médiumot, semmi akadálya... — Azzal máris tapogatni kezdte a kolléganők pulzusát. Grisák Katinkánál megállapodott. Erősen a szemébe nézett.

— Na! — gügyögte Katinka negédesen. — Ne nézzen olyan erősen rám, még magával találok álmodni!...

— Katinka alkalmas médiumnak kínálkozik — jelentette ki nagyképűen Kelemen —, kérem, legyen szíves pár pillanatra helyet foglalni kint, a hallban...

Katinka kiment, Kelemen pedig az asztalon heverő képes újságokhoz lépett, kihúzott egyet, fellapozta, és az egyik képre mutatott:

— Katinkának ezt a képet kell kikeresnie!... — suttogta halkan. A lapot visszacsúsztatta a helyére, és kiszólt a hallba:

— Jöjjön be, Katinka!...

Katinka bejött, Kelemen átkulcsolta a csuklóját, és erősen ránézett. A társalgóban halálos csend támadt. Katinka néhány pillanatig tétovázott, aztán határozott léptekkel az asztal felé indult, kis habozás után beleturkált a képes újságok közé, kiemelte azt a bizonyosat, fellapozta azt a bizonyos képet, és rámutatott:

— Ez az?

Fergeteges taps volt rá a válasz. Csak a hosszú Pohárnok ült közönyösen, bádog pofával. Kelemen rászólt:

— Na mi az? Magának ez nem elég? Kérem! Ahogy parancsolja! Nos hát, ha az öreg Lajos bácsi legközelebb belép, meg fogom állítani, és addig nem mozdulhat meg, amíg egy kézmozdulattal engedélyt nem adok neki rá...

Pohárnok vállat vont, a társalgó közönsége pedig felmorajlott, és feszült várakozással fordult az ajtó felé, amelyen Lajos bácsinak, az öreg pincérnek pár percen belül az újabb rendelésekkel be kellett lépnie. Az ajtó nyílott, Lajos bácsi belépett. Tett két lépést. Kelemen feléje emelte a tenyerét. Lajos bácsi ebben a pillanatban megtorpant, megmerevedett, látszott rajta, hogy tovább szeretne menni, de valami láthatatlan erő nem engedi... Néhány pillanatig tartott a néma küszködés, akkor Kelemen lebocsátotta a kezét, mire Lajos bácsi, mintha mi sem történt volna, vidoran tovább indult, és a hozott rendeléseket lerakta a rendelők elé... Ha lehetséges, a felzúgó taps most még viharosabb volt, mint az előbb. Az egész üdülő Kelement ünnepelte, aki szerényen fogadta a gratulációkat.

Közben többen kimentek a teraszra friss levegőt szívni. Amikor visszatértek, megint Lajos bácsi iménti esetére fordult a szó. Ekkor szólalt meg szobatársam, a csendes, szerény Solymári:

— Kár az egészre annyi szót vesztegetni!...

— Miért? — csattant fel vérpirosan Kelemen. — Maga talán utánam tudja csinálni?

— Azt hiszem, igen... — felelte Solymári egyszerűen.

— Nos lássuk!

Újra néma csend feszült a társalgóban, mindenki az ajtót leste, Lajos bácsit várta. Most se kellett sokat várni: az ajtó nyílt, Lajos bácsi belépett. Tett két lépést, akkor Solymári feléje emelte a tenyerét. Lajos bácsi megtorpant, most se tudott tovább menni. Pár pillanatig tehetetlenül erőlködött, úgy, mint az imént. Akkor Solymári leeresztette a kezét, és Lajos bácsi tovább indult...

A társalgó közönsége felugrott helyéről, a szó szoros értelmében üvöltött az elragadtatástól. Solymári volt az est hőse...

Amikor lefekvéshez készültünk, azt mondtam szobatársamnak:

— El se tudom mondani, mennyire örültem, hogy azt a nagymellényű Kelement ilyen remekül sikerült leégetned!... Mondd, hogy csináltad?

Solymári vállatvont:

— Nagyon egyszerűen. Előzőleg én is adtam öt forint extra borravalót az öreg Lajosnak...

— De honnan gondoltad, hogy ez az extra borravaló a nyitja a nagy mutatványnak?

Szobatársam nevetett:

— Katinkától. Nem állt meg benne a titok. Nagy bizalmasan már tegnap délután csónakázás közben elkottyantotta, hogy ő és Kelemen ma este valami nagy mutatványra készülnek. Az öreg Lajos már csak igazán egyszerű következtetés volt...

Raggamby András

A buzgó ügynök

Toncz Tibor rajza

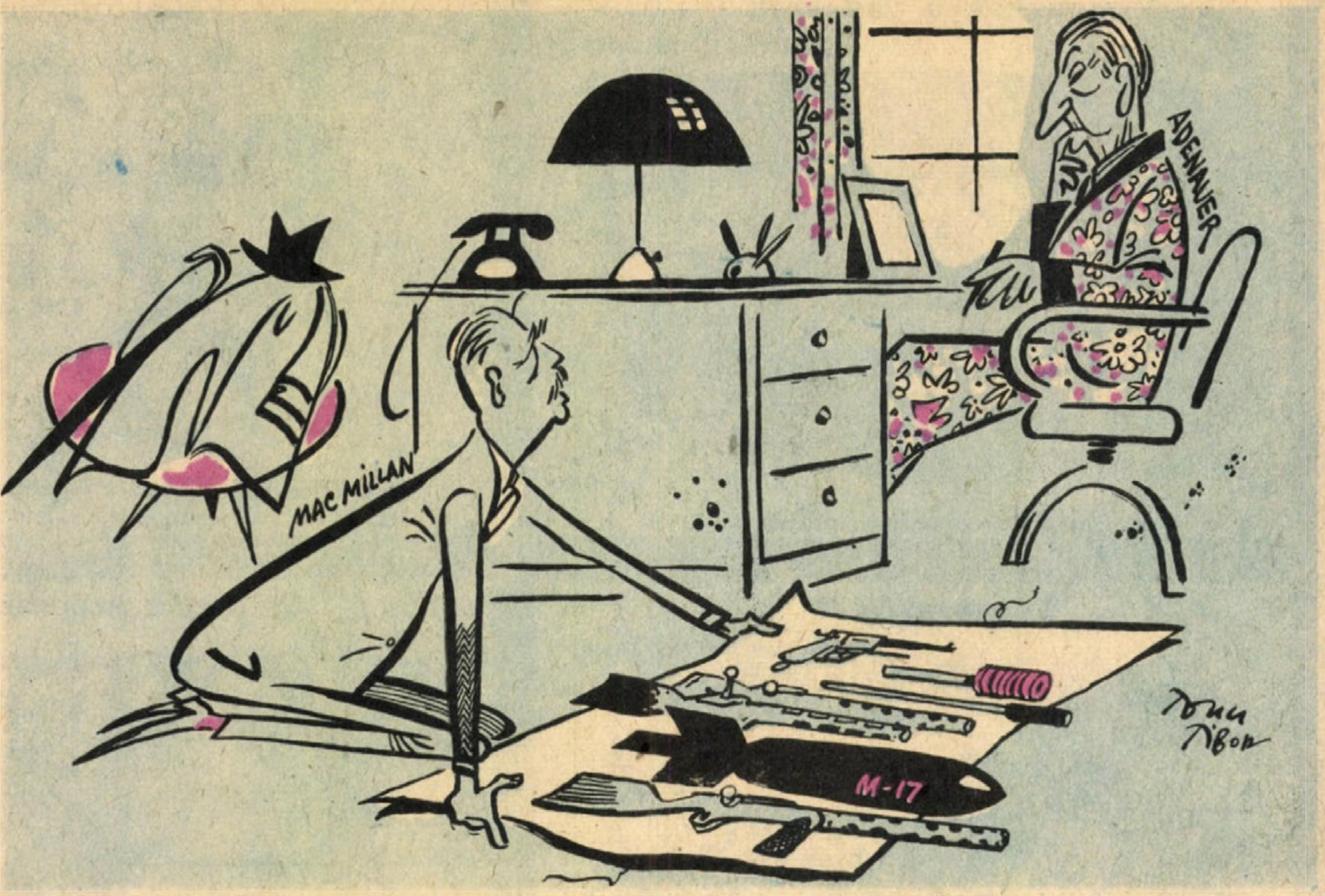

Macmillan: Vegyen már valamit, kancellár úr, ne hagyjon visszamenni üres kézzel! ...

Ketten beszélnek...

— Amióta megvettem magamnak a tévét, nincs gondom a színházra. Isteni találmány. Mindenek előtt megspórolom a jegyváltást. Nemcsak a színházjegyek árát, hanem az utánjárást is. Sőt. Megspórolom a fejtörést is, hogy melyik színházba menjek, mivelhogy a tévé egyazon napon csak egy színdarabot közvetít. Hát nem nagyszerű dolog?

— Nagyszerű. De csak folytassa.

— Megspórolom továbbá az esti borotválkozást, mert ahhoz, hogy este otthon a tévét nézzem, nem kell borotválkoznom. Sőt, még sötét ruhát sem kell felvennem, tiszta inget sem. Mindezt megspórolom. Hát nem pompás dolog?

— Pompás. De csak folytassa.

— Megspórolom a közlekedést a színházba. De nemcsak a taxi vagy az autóbusz viteldíját spórolom meg, hanem az utazás gyötrelmeit is. Nem kell tolonganom az autóbuszon, nem kell esőben állva várnom egy szabad taxit. Ellenben otthon pizsamában leülök a karosszékbe, és nézem a színdarabot. Hát nem kitűnő dolog?

— Kitűnő. De csak folytassa.

— Megspórolom a ruhatárt is. De nemcsak a költségét, hanem az öldöklést a kabátomért, megspórolom a gomb-varrást, a kabátom nem gyűrődik, mert kint lóg az előszobámban a fogason, ingyen, miközben én pizsamában üldögélve szakállasan nézem a színdarabot. Hát nem kényelmes dolog?

— Kényelmes. De csak folytassa.

— Megspórolom a szünetben a perecet és a feketét, vagy az ásványvizet is. De nemcsak a költségét, hanem a strapát is, amellyel hozzá juthatok. Mialatt a színházi közönség a büfében tolong, én otthon szakállasan, pizsamában ülök a karosszékben, asztalomon a szódavíz, és nézem a darabot, a kabátom pedig kint lóg a fogason, ingyen. Hát nem szenzációs?

— Szenzációs. De csak folytassa.

— Nincs tovább. Ennyi nem elég?

— Maga egy pancser.

— Mért vagyok én pancser?

— Mert én a maga módszerét továbbfejlesztettem. Évekig én is azt csináltam, amit maga, de aztán rájöttem valamire.

— Éspedig?

— Eladtam a tévémet, és azóta megspórolom a színdarabot is.

(t.)

Vállalati klubesten

Mészáros András rajza

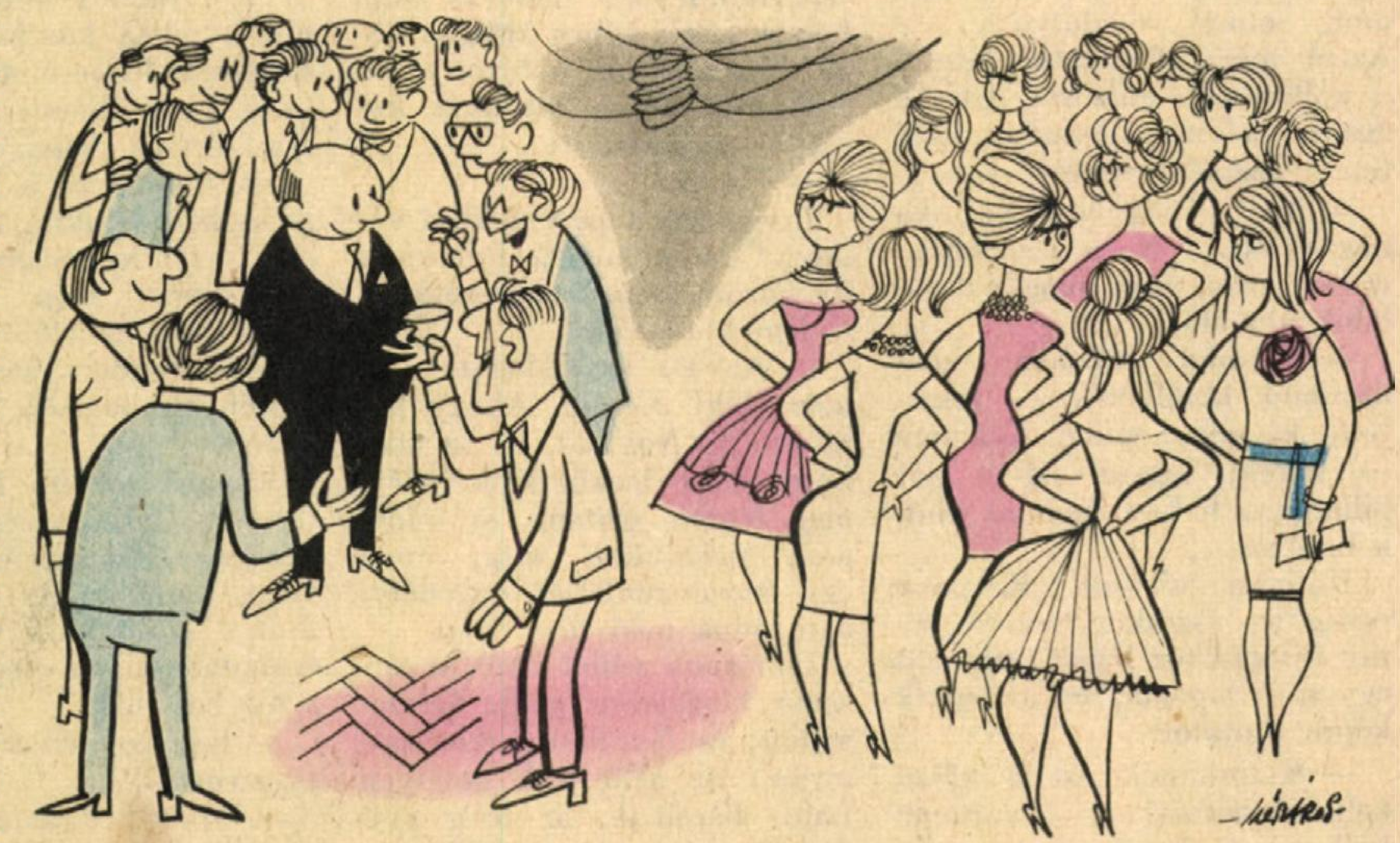

– Az igazgató kartárs ma igazán remekül néz ki!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62,0174 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.